

Giới thiệu Yêu Thương Tân Nương

Truyện Yêu Thương Tân Nương, câu chuyện kể về bốn gia đình chơi thân với nhau từ hồi còn thất sơ thất sở và nay đã thành đạt. Mỗi gia đình đều có một cậu con trai, bốn họ chơi thân với nhau từ nhỏ mặc dù không phải anh em ruột nhưng coi nhau như anh em trong nhà.

Bốn người cùng lớn lên cùng trưởng thành với nhau, ngay cả những việc nhỏ nhất cho tới việc lớn gì thì họ cũng chung nhau mà giải quyết. Họ như hình với bóng, quả thật là anh em tốt, họ cùng nhau quản lý công ty từ rất sớm và sau khi mọi chuyện công việc đã ổn định thì họ được triệu tập về nhà bàn một chuyện hết sức quan trọng.

Đó chính là trong bốn người bọn họ phải có một người làm thông gia với gia đình quyền quý kia, đính hôn với con gái họ nhưng chỉ có một người được lựa chọn. Thật sự họ không biết họ phải nói và làm gì nữa, tong chuyện tình cảm này thật sự rất gay go và khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: TIẾT TỬ

Nhâm gia, Quý gia, Trầm gia, Dịch gia là những gia đình có cảm tình với nhau từ rất lâu, cho nên bốn cậu công tử của các nhà từ lúc bắt đầu có trí nhớ liền gắn chặt với nhau, luôn gần kề như hình với bóng.

Bọn họ phân biệt là Nhâm Duẫn Dực, Dịch Tử Xá ba mươi tuổi, còn Quý Thành Hạo, Trầm Diệc Kỳ ba mươi mốt tuổi, bởi vì quan hệ thân thiết của bốn người nên được gọi là tứ thiếu.

Bốn người không có cùng huyết thống, nhưng cảm tình so với anh em ruột thịt còn giống hơn.

Bọn họ cùng nhau đọc sách, cùng nhau đánh lộn loạn nháo, cùng nhau tìm bạn gái, cùng nhau bị mấy ông bố già mới năm mươi tuổi đã muốn về hưu, hại cả bốn người mới có hai mươi tuổi đành vừa học vừa quản lý công ty của gia đình, thiếu chút nữa trở thành “trắng niên sớm thế” (còn trẻ mà sớm chết vì lao lực quá độ), hơn nữa tất cả đều có thể nói là vô cùng anh tuấn, suất khí mẽ người không ai thua ai hết.

Nhưng mà cực khổ thể còn chưa chấm dứt, có một ngày bọn họ đột nhiên đồng thời bị bốn bên cha mẹ tập hợp về nhà, báo cho họ biết bọn họ có một đối tượng “chỉ phúc vi hôn” (định sẵn để kết hôn), con của một vị thế bá (bác). Bởi vì mấy người thật sự rất muốn cùng vị này kết làm thông gia, đáng tiếc người ta chỉ có một đứa con gái, cho nên chỉ có thể để cho một trong bốn người con trai của mình trúng tuyển đứng ra làm chú rể, thực hiện hôn ước này.

Cái ước định hoang đường này làm cho bốn người bọn họ cảm thấy thật mặc danh kỳ diệu (không thể tin được), nhưng mà đối diện với người cha ác liệt cùng người mẹ khóc lóc suốt mướt không ngừng, bọn họ cũng chỉ còn cách cố mà đáp ứng, sau đó chơi đoán số quyết định ai sẽ là người đi trước chịu chết. Ách, không phải, là kẻ nào sẽ dẫn đầu hội thân cận đi gặp vị tân nương có quyền lực chọn vị hôn phu kia mới đúng.

Chính bởi thế, chuyện xưa liền cứ vậy mà bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Văn án

Đạo lý lương cảm trách mặc tề, cô biết, cô đương nhiên biết. (ta thấy dịch tạm tạm thì là chim thông minh tìm cây tốt đậu, ý chỉ người thông minh cần tìm chỗ nương tựa tốt.)

Chẳng qua bốn vị chỉ phúc vi hôn, bốn vị hôn phu của cô, mỗi người đều coi cô là thú dữ.

Cô cũng không muốn vâng mệnh lập gia đình, đương nhiên không thể tiếp nhận bọn họ, mà bọn họ cũng đã tìm được ý trung nhân của mình.

Nhưng ông trời ghen ghét cô sao, nếu không sao lại cho cô một phần lễ vật hậu hĩnh như thế này.

Tàn phế, hủy dung, cộng thêm tính tình đại biến.

Nhân vật nghe còn đáng sợ hơn quái nhân ở tháp đồng hồ này chính là trượng phu được đề cử mới nhất của cô.

Tuy rằng cô rất muốn nói không nhưng người đề nghị chính là nhà tài trợ cho phòng nghiên cứu của cha cô a, là ân nhân a!

Cũng không thể đào hôn, nếu vậy cả đời cha sẽ không thể ngẩng mặt nhìn mọi người.

Vậy nên cô mới quyết định tới gặp nam nhân vì bị tai nạn xe cộ mà thay đổi hoàn toàn.

Thuyết phục hẳn xóa bỏ ý nghĩ kết hôn cùng cô.

Nhưng dụi mắt, lại dụi mắt.

Nam nhân trước mặt rõ ràng cường tráng, khuôn mặt cũng rất suât nha.

Hơn nữa hẳn còn nói với cô, thực ra hẳn có mười tân nương được đề cử.

Vậy, vậy cô rốt cục là tới làm gì a,.....

Văn án

Đạo lý lương cầm trạch một tề, nàng biết, nàng đương nhiên biết. (ta thấy dịch tạm tạm thì là chim thông minh tìm cây tốt đậu, ý chỉ người thông minh cần tìm chỗ nương tựa tốt.)

Chẳng qua bốn vị chỉ phúc vi hôn, bốn vị hôn phu của nàng, mỗi người đều coi nàng là thú dữ.

Nàng cũng không muốn vâng mệnh lập gia đình, đương nhiên không thể tiếp nhận bọn họ, mà bọn họ cũng đã tìm được ý trung nhân của mình.

Nhưng ông trời là ghen ghét nàng sao, nếu không sao lại cho nàng một phần lễ vật hậu hình như thế này.

Tàn phế, hủy dung, cộng thêm tính tình đại biến.

Nhân vật nghe còn đáng sợ hơn quái nhân ở tháp đồng hồ này chính là trượng phu được đề cử mới nhất của nàng.

Tuy rằng nàng rất muốn nói không nhưng người đề nghị chính là nhà tài trợ cho phòng nghiên cứu của lão ba của nàng a, là ân nhân a!

Cũng không thể đào hôn, nếu vậy cả đời lão ba không thể ngẩng mặt nhìn mọi người.

Vậy nên nàng mới quyết định tới gặp nam nhân vì bị tai nạn xe cộ mà thay đổi hoàn toàn kia.

Thuyết phục hẳn xóa bỏ ý nghĩ kết hôn cùng nàng.

Nhưng dụi mắt, lại dụi mắt.

Nam nhân trước mặt rõ ràng cường tráng, khuôn mặt cũng rất suât nha.

Hơn nữa hẳn còn nói với nàng, thực ra hẳn có mười tân nương được đề cử.

Vậy, vậy nàng rốt cục là tới làm gì a,.....

Đoạn mở đầu

Bốp!

Một cái tát như trời giáng đánh xuống mặt Quan Từ Ngâm, mặt nàng bị đánh đỏ rát cả lên, lỗ tai bây giờ cũng ong ong rồi.

Nàng xoa nhẹ má, kinh ngạc nhìn về phía ba ba luôn luôn sùng nàng, yêu nàng, chưa từng trách phạt nàng, càng miễn bàn là động thủ đánh nàng, không tin ba ba sẽ ra tay đánh nàng, hơn nữa dùng sức thật lớn, không lưu tình.

”Ngươi trở về làm cái gì?”

Quan phụ giận không thể rít gào với nàng, bộ dáng phần nộ nàng chưa bao giờ gặp qua, cho dù là lúc trước buộc nàng tới Đài Loan để thân cận với bốn vị chỉ phúc vi hôn, nàng không muốn đi, còn kiên quyết chống cự nhưng cũng không thấy ba ba giận như bây giờ.

“Ta đã nói, ngươi không dẫn người trở về cũng đừng trở lại, coi như ta chưa từng sinh ra ngươi, rốt cục ngươi trở về làm gì? Trở về..... làm gì?”

Quan phụ rống giận xong, ba chữ cuối ngữ khí thật yếu ớt, giống như một quả bóng cao su xì hơi, còn có chút nghẹn ngào.

Quan Từ Ngâm trong mắt kinh ngạc càng nồng đậm, bởi vì nàng thấy một giọt nước từ hốc mắt ba ba rơi xuống.

“Ba!”

“Ngươi sao lại về nhà? Ngươi không nên về, nợ của ta không nên do ngươi trả, đó là nợ của ta, sai lầm của ta mà.”

Quan phụ lắc đầu, làm bầu nói.

Trả nợ? Nợ của ta? Sai lầm của ta? Ba ba rốt cục đang nói cái gì vậy? Quan Tử Ngâm trong lòng tràn ngập hoài nghi.

” Ba, rốt cuộc ngươi đang nói gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng hỏi.

” Ngươi không nên trở về.” Quan phụ đau thương nhìn nàng, vẫn lắc đầu làm bầm “không nên trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1

Đây là một đảo tư nhân nhỏ, nếu không phải phía bờ Đông bắt đầu mở khu du lịch từ vài năm trước, Quan Tử Ngâm biết rõ mình không thể bước một bước lên đảo, chứ đừng nói đi lại ở đây.

Nơi này, là dinh thự của người tài trợ cho phòng nghiên cứu của ba, tuy rằng nhìn thấy ngoại trừ một cửa sắt khắc hoa thật lớn, cùng hành lang dài miên man, chỉ có rừng cây rộng lớn nhưng một chữ ‘Hoắc’ thật to cạnh cửa cũng đủ cho cô biết, cô không tìm nhầm nơi.

Nghe ba nói, tập đoàn Hoắc thị có thị trường kinh doanh trải rộng ở năm lục địa, bất luận là tài chính, khoa học kỹ thuật, xây dựng, khách sạn, bách hóa, chuyên môn trị bệnh hay vận chuyển đường biển đều có một chân.

Mấy năm gần đây còn lần sang khai thác dầu mỏ và khoáng sản, tài lực hùng hậu quả thực khó có thể tưởng tượng.

Năm đó, ba có duyên gặp được chủ tịch tập đoàn Hoắc thị, đối phương còn giúp đỡ khó khăn của phòng nghiên cứu lúc đó.

Sau này, những loại thuốc mới được nghiên cứu, hai phần ba độc quyền giao cho Hoắc thị, coi đó là thù lao đối phương cung cấp kinh phí cho phòng nghiên cứu.

Ba nói, nếu không phải có Hoắc thị làm chỗ dựa vững chắc, những năm gần đây hẳn không thể chuyên tâm nghiên cứu, nhà bọn họ cũng không thể com no áo ấm tới tận bây giờ.

Không, không chỉ một nhà bọn họ, còn có người nhà của nhân viên phòng nghiên cứu, bởi vì phòng nghiên cứu số tiền kiếm được chẳng có bao nhiêu, số vào chẳng bằng số ra, cho nên nếu Hoắc thị không giúp đỡ họ nữa, không chỉ nhà bọn họ chịu ảnh hưởng mà.....

Cũng bởi vậy, lúc đầu năm, khi đối phương đưa ra điều kiện, ba phải gả cô cho con trai của nhà đó, nghe nói năm ngoái mới bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng, không chỉ bị hủy dung, tàn phế, tính tình còn đại biến, mới đồng ý tiếp tục giúp đỡ phòng nghiên cứu, ba ba dùng lý do cô có vị hôn phu chỉ phúc vì hôn đề bất đắc dĩ cự tuyệt.

Một nam nhân không chỉ bị hủy dung, tàn phế, tính tình còn đại biến

Quan Tử Ngâm không thể tưởng tượng đó là nam nhân như thế nào.

Nhưng mà, nếu cô không lấy hắn, không chỉ phòng nghiên cứu là tâm huyết nửa đời người của ba sẽ đóng cửa mà hơn mười nhân viên trong phòng và gia đình của họ cũng không tốt đẹp gì.

Ba nói, mọi người đều là bạn tốt hơn hai mươi năm của ông, ông không thể rời đi, nhưng cô thì khác, phòng nghiên cứu không có quan hệ gì với cô, cô có thể đi.

Nhìn bộ dáng ba, cô làm sao đi được? Sao lại không có quan hệ gì?

Phòng nghiên cứu là tâm huyết suốt đời của ba, nhìn thấy cô lớn lên, còn có các chú, dì, anh, chị, là trụ cột của hơn mười gia đình, làm sao cô có thể bỏ đi?

“Để con nghĩ đã~”

Cô nói vậy rồi kéo hành lý đến ở nhờ nhà bạn.

Làm phiền bạn mất hai ngày, cô quyết định muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, trực tiếp tìm đối phương thương lượng là biện pháp giải quyết

tốt nhất, hơn nữa nhất định phải tìm vị thiếu gia kia, không thể tìm lão nhân gia, dù sao bị trói buộc vào nhau là hai người bọn họ chứ không phải ông ấy.

Chẳng qua, thực sự là, có thể tra ra người này đang ở đâu thật không dễ, cô phải mất sức của chín trâu hai hổ mới có thể tìm được đến đây, đây là ngôi thành mà người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hoắc thị ẩn cư.

Tốt lắm, tra được rồi, nhưng cái làm cô đau đầu là làm sao để vào trong tìm Hoàng thái tử của tập đoàn Hoắc thị?

Chuông điện?

Nhưng căn bản là không thấy.

Kêu to lên?

Cẩn thận yết hầu vỡ nát mà thanh âm còn chưa tới phòng.

Trèo lan can hoặc trèo cây?

Cô không sợ độ cao, thân thủ cũng nhanh nhẹn, nhưng cô sợ chó nha, nếu trong đó nuôi một con chó để phòng kẻ trộm.

Quan Tử Ngâm không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, gắng gượng đè nén ý nghĩ muốn quay người bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này, cô hình như nghe thấy tiếng ô tô, một chiếc xe có rèm che dần dần chạy tới trước mặt cô, cuối cùng dừng bên người cô.

Cửa xe hạ xuống

“Nhĩ hảo!” Thấy người phụ nữ trong xe, cô mỉm cười gật đầu chào.

“Chờ lâu rồi sao? Thật ngại, nhanh ngồi lên xe đi.”

Nghe vậy, trong đầu Quan Tử Ngâm hiện ra một dấu chấm hỏi.

Vị này hình như là nhận nhầm người, nếu không sao lại hỏi cô ‘Chờ lâu rồi sao?’

Chẳng qua, đây không phải là gặp may sao, là cơ hội tốt để cô trà trộn vào? Bởi vì ở đây chỉ có một đường, hướng ra ngoài là cái xe, hướng vào trong là cửa sắt, tiểu hải từ ba tuổi cũng biết chiếc xe này đi đâu, không phải là vừa nảy cô vất óc cũng không nghĩ ra cách vào sao?

Thật sự là trời cũng giúp ta!

Cô lập tức gật đầu, mở cửa xe ngồi vào trong.

“Hành lý đâu?” Người phụ nữ hỏi nàng.

“Chút nữa mới gửi đến!” Cô đáp qua quýt.

Thực tế hành lý của cô đang để ở khách sạn, chỉ là một cái túi nhỏ thôi, vì không biết có thể gặp người kia ngay không nên mang cả hành lý đến, để ngừa vạn nhất phải trường kỳ kháng chiến.

“Cũng đúng, đường đến đây cũng không dễ, phải ngồi xe, đi thuyền, hành lý phải gửi cũng dễ hiểu.”

Quan Tử Ngâm nhìn cô bấm điều khiển từ xa, cửa sắt nặng nề phía trước chậm rãi mở ra, sau khi xe vào cửa chừng trăm mét lại đóng trở lại.

Xe đi trên đường, cũng giống như quang cảnh cô đã xem ở bên ngoài, tất cả đều là cây cối, các cô như là đang lái xe trong rừng rậm.

“Nhà ở cách đại môn rất xa sao?” Cô không nhịn được mở miệng hỏi.

“Có một chút, khoảng 5km, cho nên lúc trước tuyển người mới yêu cầu có hộ chiếu. Có chứ?”

“Đương nhiên.” Đây là nói thật. Nhưng 5km hẳn là không thể gọi là một chút, mà nên gọi là rất xa. Dù sao từ đại môn vào nhà mà 5km? Thật sự là rất khoa trương!

“Đúng rồi, tôi còn chưa tự giới thiệu.” Người phụ nữ đang tươi cười kia đột nhiên nói: “Tôi là Kiều Di, là quản gia ở đây. Về sau, cô gọi Kiều Di là được rồi!”

“Kiều Di.” Cô lập nghe lời.

“Bộ dạng cô còn xinh đẹp trẻ tuổi hơn tôi tưởng, thật không giống người làm thuê.” Kiều Di ánh mắt xem xét cô một chút.

Thì ra tưởng cô là người giúp việc. Quan Tử Ngâm hiểu ra nhưng cũng lo lắng bị vạch trần, cô không có cách khác để vào đây nha.

“Kiều Di, chị làm ở đây lâu rồi sao?” Cô thẹn thùng mỉm cười, sau đó mở miệng hỏi.

“Đã hai mươi năm rồi.”

“Lâu như vậy? Vậy.....à.....”

“Cô muốn hỏi cái gì?” Thấy vẻ mặt cô muốn nói lại thôi, Kiều Di hỏi.

“Tôi chỉ muốn biết lão gia, phu nhân là người như thế nào, lần đầu tiên đến đây làm tôi có chút sợ hãi, nơi này lớn như vậy.” Cô tỏ vẻ khiếp đảm.

“Đừng sợ, lão gia, phu nhân không ở đây.”

“Không ở đây?” Cô lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Đúng, người cô phải hầu hạ là thiếu gia.”

Nên nói gì đây? Quan Từ Ngâm vui vẻ nghĩ, thực sự là không uống công nha. Vậy thì cô có thể nhìn thấy Hoàng thái tử ngay lập tức, hoàn thành mục đích cô tới đây. Cảm tạ ông trời.

Một chút khoảng cách 5km, thời gian đi có lẽ khoảng hai mươi phút, nhưng lái xe cũng rất nhanh.

Rừng cây dần dần biến mất, thay vào đó là hoa viên rộng lớn, mà ở cuối hoa viên, một tòa kiến trúc giống như lâu đài Châu Âu, xây dựng ở sát sườn núi, cảnh sắc đẹp như vẽ.

“Thật đẹp.” Quan Từ Ngâm không tự chủ được bật thốt lên.

“Thật đẹp, nhưng việc quét tước thực sự là đòi mạng người, cô tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.” Kiều Di thân thiết dặn dò.

Quan Từ Ngâm mỉm cười với cô ấy, không lo lắng chuyện này một chút nào, vì sau khi cô nói chuyện với Hoàng thái tử, cô sẽ rời đi nên chuyện này không quan trọng.

Thật có lỗi, Kiều Di. Cô nói trong lòng, tôi sẽ giúp chị cầu nguyện người giúp việc thực sự sắp tới, là người chăm chỉ, chúc phúc cho chị.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2

Hoắc Duyên đang nghe điện thoại trên lầu hai thì nhìn thấy có người giúp việc đang quét lá trong đình.

Chíp bông ở bên cạnh hần cọ cọ, hần cũng không nghĩ nhiều mà mở cửa, chíp bông lập tức lao ra ngoài, biến mất.

Hần tiếp tục nghe điện thoại, nhìn phía dưới tầng, chỉ chốc lát quả nhiên nhìn thấy thân ảnh chíp bông.

Nó chạy tới bụi cỏ bên đình đi tiểu, nhưng tính chó không thay đổi, tò mò đi chuyển.

Hần thấy, mục tiêu hần là người giúp việc đang nghỉ ngơi kia.

Chíp bông là chú chó hần nuôi dưỡng mười hai năm, đã có thể coi là già, nó hoạt bát và rất trung thành, tuy rằng thân hình to lớn nhưng tính tình dễ bảo. Cho nên khi chíp bông đi tới chỗ người giúp việc kia, hần không cảm thấy có vấn đề gì, cho đến khi đối phương hét chói tai, chạy như tên bắn khỏi đình, hần mới giật mình cảm thấy có gì đó không đúng.

Hần vội vàng dập điện thoại, vừa lúc thấy cô gái kia nhảy vào bể nước, sau đó trèo lên pho tượng trong bể.

Thực ra, có chút buồn cười, nhưng cũng phải nghĩ một chút, nếu người sợ chó mà lại bị đuổi là hần, hần khẳng định cười không nổi.

Cho nên, hần ra lệnh cho chíp bông chạy về phòng, rồi ôm cô gái đang chịu khổ xuống dưới.

Là chủ nhân của chíp bông, người giúp việc bị sợ hãi, hần cảm thấy thật có lỗi, cũng muốn chịu trách nhiệm với vết thương của cô.

Nhưng hần nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, nữ nhân leo lên pho tượng kia, cái người giúp việc mới đến, chính là nữ nhân mà cha muốn hần cưới, Quan Từ Ngâm, nghe nói cô thông minh, xinh đẹp, ôn nhu hiền thực.

Ha ha ha, Hoắc Duyên thiếu chút nữa nhin không được cất tiếng cười to.

Nếu biết là cô, hẳn đã chụp ảnh rồi đưa cho cha xem, để xem ông còn có thể nói dối được nữa không, nói cô khí chất tao nhã, ha ha.

Nhưng thực chất, ông cũng nói đúng, bộ dạng cô thoải mái vui tươi mà lại rất tự tin, hơn nữa tràn trề sức sống, hơn xa các cô gái hơi có gia thế hoặc ngoại hình liền làm bộ làm tịch.

Dù sao có cô gái nào sau khi sợ hãi liền lau nước mắt, đối mặt với hắn? Chỉ điểm này cũng khiến hắn có hảo cảm với cô.

Hắn chán ghét phụ nữ làm ra vẻ nhàn nhó, đặc biệt là thích giả vờ khóc.

Quan Từ Ngâm này không tồi, hơn nữa sau khi hắn xem qua mắt cá chân sưng phù của cô liền chườm đá cho cô rồi nói: “Dùng túi đá chườm trước, ta đã gọi cho bác sĩ, sắp tới rồi.”

Trong phút chốc túi chườm kia chạm vào chân, Quan Từ Ngâm nhăn mặt, chân hơi co lại.

“Rất đau sao?” Hắn ngẩng đầu hỏi.

“Không sao.” Cô kiên cường mỉm cười nói.

“Bây giờ có thể nói cho tôi tại sao muốn gặp vương tử điện hạ rồi chứ?” Hắn ngồi lên sofa mở miệng hỏi, tiếp tục vấn đề đang dang dở, cũng dời đi sự chú ý với cái chân đau của cô.

“Tôi.....tôi có lời muốn nói với hắn.”

“Nói gì?”

“Nội dung có chút riêng tư, không tiện nói.”

“Cô không biết lúc này không trả lời là không được sao? Vậy thì tôi không thể đưa cô đi gặp thiếu gia, nếu như cô có ác ý,.....”

“Này! Bộ đáng tôi giống người xấu sao?” Cô nhin không được phần nộ kháng nghị.

Biểu tình của cô rất sinh động khiến Hoắc Duyên cảm thấy thực đáng yêu, nhin không được đưa cô vài câu: “Có câu biết người biết mặt không biết lòng.”

Cô trừng hắn: “Lấy học thức của anh mà làm ở đây, có thấy phí quá không?”

“Cảm ơn đã ca ngợi.” Hắn mỉm cười.

“Tôi châm chọc anh, không phải ca ngợi anh.” Quan Từ Ngâm trừng mắt lớn hơn.

Hoắc Duyên thiếu chút nữa cười thành tiếng, hắn phải miễn cưỡng nhin xuống.

“Cô không nói, tôi không thể giúp.” Hắn tỏ vẻ như thế.

“Tôi có thể cho anh tiền.” Cô bày ra sức mạnh của đồng tiền.

“Tôi không nhận hối lộ.” Hắn chính trực liêm minh cự tuyệt.

“Không nắm chắc cơ hội phát tài, anh cả đòi đều là người làm ở đây.”

“Tôi không thiếu tiền.” Bởi vì tiền của hắn nhiều đến mức đòi dùng cũng không hết.

“Thật sự là đau đầu chết người.” Quan Từ Ngâm tức giận mắng, sau đó nhin không được nhíu mày nói: “Nhưng tôi phải thừa nhận tôi còn yêu thích cá tính anh. Thật đáng ghét!”

“Cảm ơn đã ca ngợi!”

“Tôi không ca ngợi anh, tôi chán ghét chính mình, làm sao lại đi tán thưởng một kẻ không thể thuyết phục, thật đáng ghét!” Khó chịu trừng mắt nói.

Hoắc Duyên rút cuộc nhin không được cười khẽ ra tiếng, tiếng cười khàn khàn tràn ngập từ tính kia, làm cho trái tim Quan Từ Ngâm rung lên, mạnh mẽ đập.

Cô nhìn hắn, hình như cô chưa phát hiện, hắn thật suýt!

Mũi cao, thẳng, đôi mắt đen nhánh, thâm sâu, tràn ngập phong thái mê người. Ngoài ra, hắn là người tốt, có nghĩa khí, nam nhân như vậy, không phải dễ

tìm.

“Anh tên là gì? Kết hôn chưa? Có bạn gái không?” Cô bất thình lình bật thốt lên.

Hắn giương mày.

“Nếu hai vấn đề sau đều là không, vậy tôi mạo muội tự đề cử mình là vợ anh, anh cảm thấy thế nào?” Cô kích động nhìn hắn.

Hoắc Duyên kinh ngạc há hốc mồm, không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy.

“Anh nói đùa sao? Tôi chỉ là người làm.” Hắn nghe cô nói, nghi hoặc liệu có phải cô biết thân phận hắn nên giả ngây giả dại định lừa gạt.

“Người làm thì sao, không phải cũng là người sao?” Quan Tử Ngâm trừng mắt nhìn hắn, có chút mất hứng vì hắn tự coi thường bản thân mình.

Hoắc Duyên không nhịn được mỉm cười, thích ý kiến này của cô. Nhưng vấn đề là ——

“Cô không biết tôi.” Hắn nói.

“Có thể kết hôn qua mai mối, cũng không quen biết. Còn chúng ta ít nhất đã ở chung cũng tán gẫu rồi, tôi có ấn tượng tốt với anh, tôi tin anh cũng không có ấn tượng xấu với tôi, tôi thấy vậy là đủ.

“Cô làm tôi có cảm giác bất đắc dĩ.”

“Sao thế? Anh chỉ cần nói ‘Được, tôi nguyện ý’ là được rồi.” Cô nhìn hắn chăm chú nói.

Hoắc Duyên bật cười lắc lắc đầu: “Cô thậm chí còn không biết tên tôi.”

“Anh có thể nói cho tôi biết bây giờ.” Cô khẩn cấp ngắt lời.

“Cô hình như rất muốn kết hôn.” Hắn có chút dăm chiêu nhìn cô.

“Phải, tôi cũng không nghĩ nhiều! Tôi chỉ là bất đắc dĩ muốn nhanh.” Về mặt muốn nói lại thôi, cô đột nhiên thở mạnh “Quên đi, tôi nói cho anh, nếu anh không lấy tôi, tôi có thể sẽ phải gả cho chủ nhân tàn phế của anh.”

Tuy cô có vẻ dũng cảm nhưng dù sao cô cũng mới hai mươi lăm tuổi, nghĩ tới tương lai phải sống với một vị hôn phu tàn phế, cô dù dũng cảm cũng thấy sợ a.

Hơn nữa, nếu vị thiếu gia này tàn không phế, cô còn có thể nhận nhưng hắn lại còn hũy dung, tàn phế xong thì tính tình đại biến, nam nhân như vậy, không thuốc nào chữa được, trừ phi kỳ tích xuất hiện.

“Chủ nhân tàn phế?” Hoắc Duyên kinh ngạc nhìn cô.

“Chủ nhân nhà anh —— dù là thiếu gia hay lão gia làm nhưng phong tỏa tin tức tốt thực, ngoài ảnh chụp vụ tai nạn không có gì khác. Nên anh có thể nói cho tôi vương tử điện hạ bây giờ tình hình tệ như thế nào không? Phế chân hay phế tay, hay nghiêm trọng đến nổi liệt nửa người? Mặt hắn thế nào, chẳng lẽ nghiêm trọng đến nổi không thể giải phẫu để phục hồi sao? Hoắc gia chẳng phải có rất nhiều tiền sao?”

Hoắc Duyên cứng họng nhìn, hoàn toàn không biết nói gì.

Tàn phế?

Phế chân, phế tay, còn liệt nửa người?

Những tin tức lạch lạch này, rốt cuộc là tên khốn nạn nào nói với cô?

“Anh hình như rất kinh ngạc, nếu tin tức đều bị phong tỏa, tại sao tôi biết phải không?”

Không đợi hắn trả lời, cô tự nói, thái độ vô cùng căm phẫn: “Đây là lão gia nhà anh nói cho ba tôi biết, con ngài vì bị tai nạn xe cộ trở nên người không ra người, quý không ra quý, không có nữ nhân nào muốn gả cho hắn. Vì thế tìm vợ thay con, dùng ân nghĩa bắt ba tôi gả tôi cho hắn. Ta tới là muốn nói lý với thiếu gia kia.”

Đáp án được công bố, thì ra tên khốn nạn kia là cha hắn.

Hoắc Duyên nhìn không được nhắm mắt lại, khi nghe được thanh âm mở cửa vội vàng mở to mắt, nhưng vẫn không ngăn kịp quan gia Kiều Di mau mồm mau miệng: “Thiếu gia, thì ra cậu ở đây!” Kiều Di lớn tiếng nói.

Quan Tử Ngâm nhận ra vương tử điện hạ mà cô vẫn muốn gặp kia thực ra là kẻ trước mắt, trừng, trừng lại trừng, trừng đến nổi trên người hắn có hai lỗ thủng rồi.

Bác sĩ kiểm tra vết thương cho cô, tiêm cho cô một mũi, bôi thuốc rồi dặn dò những việc cần thiết, sau đó rời đi.

Kiều Di biết ý tứ hần, rời đi, trên mặt vẫn còn tươi cười.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ giống như cũ.

Hoắc Duyên nhìn chậm rãi mở miệng nói: “Coco thể nói thoải mái.”

“Anh rốt cuộc là ai? Người làm hay là thiếu gia?” Quan Tử Ngâm trừng hần hỏi.

“Tôi là Hoắc Duyên.”

Cô lại trừng mắt, im lặng.

“Anh là Hoắc gì? Nghiêm túc đích nghiêm, muối ăn đích diêm, hay là nham thạch đích nham?” Cô hỏi. (cái này chắc là tên chữ của người Trung Quốc, tên nhiều nét nhiều bộ nhiều nghĩa, ta chịu :3)

“Duyên, duyên trường, duyên tục.”

Cô tiếp tục trừng mắt, lại im lặng.

“Tàn phế và hủy dung là sao?” Cô chất vấn hần.

“Thực ra, tôi cũng nghe cô nói mới biết được, tôi lại càng muốn biết là có chuyện gì xảy ra.” Hần về mặt thành thật chăm chú nhìn cô.

“Cả chuyện tai nạn xe cộ cũng là giả sao? Các người có năng lực lớn như vậy ư, có thể khiến báo chí cả thế giới đưa tin giả?” Cô hỏi

Lúc trước vì muốn hiểu biết hần một chút, bắt kè là báo chí, tạp chí hay chỉ là tin tức nhỏ bên lề, chỉ cần liên quan tới hần cô đều tìm đọc cho kỹ được, cũng bởi vậy cô mới tin tưởng hần tàn phế hủy dung, vì tất cả các báo đều đưa tin người thừa kế tập đoàn Hoắc gặp tai nạn xe cộ đáng sợ.

Chiếc xe thể thao méo mó, vẹo vọ, lại cháy đen, cô không ngờ đó là tin giả.

“Không, chuyện tai nạn xe cộ là thật.”

Cônghe xong mở to hai mắt: “Đừng nói dối nữa.” Cô nhìn hần bĩu môi.

“Tôi không nói dối.” Hần nhìn lại cô.

“Nhưng.” Cô lộ ra biểu tình khó hiểu sau đó lắc lắc đầu.” Tôi đã xem qua ảnh chụp cái xe bị tai nạn, nếu anh ngồi trong đó không thể nào không bị thương dù chỉ một cọng tóc.”

“Tôi không phải không bị thương.”

“Thương ở đâu?”

“Trong tóc, còn trong quần áo. Tôi hôn mê một tuần, sau khi tỉnh lại còn nằm bệnh viện hai tháng.”

“Đừng nói nhảm, tôi không tin đâu. Từ lúc xảy ra tai nạn cũng chưa đến một năm, nếu anh từng thương nặng như vậy không thể hồi phục nhanh như thế.” Cô lắc đầu nói.

Nhìn về mặt đùa cợt của cô, Hoắc Duyên quyết định cho cô xem chứng cứ. Hần đi tới phía cô ngồi xổm bên cạnh sô pha, vén tóc phía bên trên tai lên cho cô xem.

“Thấy chưa?” Hần hỏi cô.

Quan Tử Ngâm mở to mắt nhìn vết thương trên tai khoảng 2cm, dài ngoằn ngoèo, uốn lượn đến tận đỉnh đầu, dài khoảng hơn mười lăm cm, cô không tự chủ được run rẩy cả người, cảm thấy đau quá.

“Anh khỏe không? Miệng vết thương còn đau không?” Cô hỏi hần, thanh âm vô tình ôn nhu hần, tràn ngập quan tâm.

“Miệng vết thương đã không đau nữa, chẳng qua có di chứng thì thoải mái đau đầu.” Hoắc Duyên đứng dậy, ngồi lên sô pha nói chuyện. Thành công kéo gần khoảng cách sau khi cô đã biết thân phận hần, trở lại không khí ban đầu, không có cảm giác ngăn cách và dè phòng.

Như vậy thật tốt.

“Anh bị thương rất nặng, báo chí không thổi phồng lên đúng không?” Cô chau mày nhìn hần.

Hắn gật gật đầu.

“Nhưng bộ dáng anh hiện tại rất tốt.”

“Trong một năm này, tôi luôn cố gắng tinh dưỡng để hồi phục.”

Hắn nói với thái độ hơi hợm, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra một đoạn thời gian khó khăn tới nhường nào.

“Phụ thân anh hình như không biết chuyện anh phục hồi rất tốt, cho nên mới hiểu lầm?” Cô hỏi hắn, tự cảm thấy đó là sự thật, nếu là hiểu lầm thì sẽ thật dễ giải quyết, vấn đề sẽ không phức tạp.

“Muốn tôi nói thật không?” Hắn có chút dăm chiêu nhìn cô hỏi.

“Có ý gì?” Cô khó hiểu trừng mắt nhìn.

“Tình trạng của tôi cha tôi biết rất rõ, vì bác sĩ Phí Nam kia chính là do cha tôi mời tới, hoàn toàn nghe lệnh ông.”

“Nếu vậy vì sao ông ấy phải nói dối, nói anh tàn phế, hủy dung, tính tình đại biến, giống như là trên thế giới này không còn có một người con gái nào muốn liếc qua anh chứ đừng nói gả cho anh, nên hắn mới bắt đắc dĩ dùng phương pháp loại này tìm vợ thay anh? Thật là khó tin nha!”

“Đó là có nguyên nhân”

“Nguyên nhân gì?”

Hoắc Duyên đột nhiên trầm mặc, do dự không biết có nên nói thật cho cô không.

Hắn trầm mặc làm cho Quan Từ Ngâm cảm thấy rối rắm, các loại dự đoán bay toán loạn trong đầu cô.

“Anh.” Nàng thật cẩn thận mở miệng, ánh mắt dòm khỏi khuôn mặt hắn: “Không phải vì bị tai nạn xe cộ nên không thể cứng dậy...đi?” (các sắc nữ hiểu đoạn này chứ..... ta chong xằng nha :3)

Cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, hắn trừng mắt nhìn cô, bị ngữ khí của cô làm cho ngây người.

“Trời ạ.” Hắn thấp giọng cười, rồi không nhịn được cười to thành tiếng.

“Ha ha.” Hắn cười đến thiếu chút nữa tắt thở.

“Sao lại cười như thế, chuyện này rất đáng cười sao?” Quan Từ Ngâm nhiu mày nói.

Hoắc Duyên không thể ngăn bản thân cười, gật đầu, sau đó lau nước mắt chảy ra do cười quá nhiều. Thật là rất buồn cười!

“Đây là suy nghĩ bình thường, tôi thấy không có gì đáng cười.” Cô không phục trừng mắt nhìn hắn.

Hắn có cần cười đến khoa trương như vậy không? Cười chảy cả nước mắt!

“Tôi không cười suy nghĩ của cô!” Hoắc Duyên cố gắng nín cười để còn có thể mở miệng nói chuyện.

Cô lộ ra biểu tình nghi hoặc: “Vậy anh đang cười cái gì?”

“Cách dùng từ của cô..... không thể cứng dậy.” Hắn học cô nói.

Quan Từ Ngâm nghe xong mặt liền đỏ. Cô tới Đài Loan tiếp xúc với một đám bạn không kiêng kỵ gì, vô thức cũng bị lây cái cách nói chuyện này.

Không thể cứng dậy?

Trời ạ, nếu ba nghe được cô nói như vậy, chắc sẽ ngất xỉu mất? Cô phải cẩn thận chú ý mới được. Còn hắn.

“Anh đánh trống lảng phải không?” Cô trừng mắt hỏi hắn.

“Đánh trống lảng?” Hắn nhướn cao mày.

“Bị tôi đoán trúng, không muốn thừa nhận nên nói lảng sang chuyện khác.”

“Sao tôi lại cảm thấy người muốn nói lảng đi không phải tôi mà là cô?” Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng nói. (cười như không cười)

Quan Từ Ngâm trong nháy mắt mặt lại càng đỏ: “Anh nói lung tung!”

“Được rồi, tôi nói lung tung.” Hấn mỉm cười, tuyệt không để ý chuyện cô không thừa nhận: “Nhưng tôi phải thành thực nói với cô, cô đoán sai rồi.”

“Oh, thật chứ?” Cô lộ ra vẻ mặt không tin.

“Nếu cô không tin, tôi có thể chứng minh.”

“Chứng minh như thế nào?”

“Cô nói xem.” Hấn đột nhiên lộ ra vẻ mặt vô lại mỉm cười.

“Mặc kệ anh nghĩ muốn chứng minh như thế nào, tôi không muốn biết. Dù sao không liên quan tới tôi.”

“Sao lại không liên quan tới cô? Chẳng phải cô vừa rồi rất muốn gả cho tôi sao? Việc này liên quan tới hạnh phúc cả đời cô đó.” Miệng hấn khê nhếch, tựa tiểu phi tiểu nhắc nhở cô.

“Ai muốn gả cho anh?” Cô nhú mày hỏi.

“Chẳng phải là cô sao?” Hấn mỉm cười.

“Đó là nhất thời xúc động. Nếu biết trước anh là vương tử điện hạ, đánh chết tôi tuyệt đối cũng sẽ không nói rằng muốn gả cho anh.” Cô khó chịu trừng mắt.

“Vì sao?” Hấn nhú mày, đột nhiên cảm thấy có chút tức giận. Cái gì mà đánh chết cũng sẽ không nói rằng muốn gả cho hấn.

“Tôi là tìm anh thương lượng, nói phải trái, không nhớ sao? Thiếu gia. Tôi tuyệt đối không muốn gả cho anh.” Cô lại cứng điệu.

“Cô không muốn gả cho kẻ tàn phế hủy dung, tôi hiểu, nhưng tôi không tàn phế, cũng không bị hủy dung.” Hấn trừng mắt lại nhìn cô.

“Cho nên anh nghĩ rằng tôi là cái loại phụ nữ gió chiều nào che chiều ấy? Thật sự là cảm ơn anh nha.” Nàng tựa tiểu phi tiểu tròn to mắt lên.

“Cô không hài lòng với tôi ở điểm nào?” Hấn nhìn chăm chăm cô hỏi, trong lòng cảm thấy sự khó chịu kỳ lạ. Cô vừa rồi còn muốn tự đề cử để gả cho hấn, vì sao bây giờ ngay cả nghĩ cũng không muốn?

“Tôi cũng không bắt mặn gì với anh.” Cô nói.

“Vậy tại sao không muốn gả cho tôi?” Hấn chấp nhất hỏi.

“Tôi không quen anh.”

“Cô chẳng phải vừa nãy muốn gả cho tôi, một người làm không quen biết, sao bây giờ tôi thành thiếu gia cô lại không muốn gả nữa?” Hấn ép hỏi, chỉ rõ cho cô thấy bằng chứng, chính là lời cô vừa nói nha.

Quan Từ Ngâm nhin không được nhú mày. Cô phải trả lời như thế nào đây? Nói cô vừa nãy đầu óc có chút không bình thường, trong thời điểm tuyệt vọng cái gì đều có thể thử sao?

Vừa rồi là cô xúc động, về lý do thì ngoài việc đang rất nguy cấp, cô cũng có chút bị kích thích bởi tỷ muội tốt Quan Tiểu Ngưng.

Ngoại trừ Tiểu Ngưng và Nhâm Duẫn Dực, còn có Dịch Từ Xá và Mạnh Thiên Bình, Quý Thành Hạo và Nhâm Diệu Hồng, còn cả Trầm Diệc Kỳ và Lương Kỳ Gia, ba đôi yêu nhau nồng thắm.

Tất cả mọi người đều nói hôn nhân là nếm mớ của tình yêu, xã hội hỗn loạn bây giờ cũng chứng minh điều này nên cô luôn tin tưởng không hề nghi ngờ, cho nên cô có khuynh hướng không kết hôn.

Nhưng bốn đôi kia lại phá vỡ hoàn toàn quan điểm đó của cô, làm cho cô không tự chủ được có ảo tưởng và chờ mong, sau đó có cảm giác động tâm muốn kết hôn.

Chờ một chút, cô vừa mới suy nghĩ cái gì?

Động tâm?

Trong đầu cô có hai chữ này sao? Cô động tâm với hấn, trong khoảng thời gian ngắn như vậy?

Không thể nào. Là do cô nghĩ linh tinh thôi, chỉ là nghĩ linh tinh.

Cô cố gắng vứt bỏ cái ý nghĩ kia ra khỏi đầu, muốn quãng đi thật xa ý tưởng lung tung kia.

“Vì sao lại nói sang đây rồi? Trờ về vấn đề chính!” Cô nói.

“Không được đánh trống lảng.” Hấn nghiêm túc nhìn cô.

“Rốt cuộc là ai nói sang chuyện khác nha?” Cô bắt mắt liếc hấn một cái: “Anh còn chưa nói cho tôi biết nguyên nhân ba anh nói dối, đây là anh nợ tôi, bởi vì cha con các anh hại cha con tôi mất ngủ mấy tháng qua.” Cô đặc biệt đề cao ngữ điệu, chứng minh cô đang rất khó chịu.

“Cô sẽ biết, tôi có thể nói cho cô, nhưng đề tài này sẽ không chấm dứt như vậy.” Hấn tuyên thệ, nhìn cô không rời mắt.

Cô không thể làm gì, chỉ có thể trừng mắt, dùng sức trừng mắt, thờ phỉ phỉ trừng hấn.

“Thế nào?” Hấn hỏi.

“Cái gì thế nào?” Cô khó chịu hỏi lại.

“Ăn bữa tối trước chứ?”

Cô muốn đánh hấn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 3

Ở chung cùng cô, Hoắc Duyên phát hiện chính mình càng thương thức cô, thích cô.

Đối với nữ nhân, nói thực ra hấn đã sớm chán ghét.

Bởi vì gia thế giàu có, về ngoài lại anh tuấn, cho nên từ khi hơn mười tuổi hấn đã phải chịu bị những người khác phái hoan nghênh, đối với nữ nhân, lại dễ dàng có được như trò bàn tay.

Nhưng mà, cũng bởi vậy khiến hấn trước hai mươi lăm tuổi mất đi lòng hiếu kỳ và sự tin tưởng đối với nữ nhân, hiểu rõ bọn họ có bao nhiêu thay đổi, có thể dễ dàng bị tiền tài hoặc lời ngon tiếng ngọt mua chuộc mà thay lòng đổi dạ.

Nếu như nữ nhân đều nào cũng giống nhau, hấn sẽ không lãng phí thời gian trên người họ, toàn tâm vào công việc, đến hai năm trước, vào năm hấn ba mươi tuổi, đáp ứng hy vọng và yêu cầu của cha mẹ, trong những nữ nhân được mai mối, chọn ra một vị để đính hôn.

Nữ nhân trúng tuyển tên là An Tuyết Ly, có bối cảnh xuất thân tốt, có bằng cấp và giáo dục, tính tình cũng rất tốt, được cha mẹ hấn rất yêu thích, mặc dù khiến hấn có cảm giác giả tạo.

Lúc kết giao với cô ta, vì bọn họ chỉ gặp có hai, ba lượt một tháng thôi nên hấn thấy tính tình rất tốt, nên mới chọn, kết quả sau khi đính hôn mới mới phát hiện ra, tất cả chỉ là giả vờ.

Hấn có cảm giác lên nhảm thuyền giặc nhưng nếu đã đính hôn, hấn đành chấp nhận, dù sao hấn đã sớm không có chút hy vọng với nữ nhân.

Nhưng ai ngờ vị hôn thê kia vì công việc của hấn bận rộn mà quan hệ bất chính sau lưng hấn, còn mang thai nên chạy trốn hấn tha thứ, hy vọng có thể giải trừ hôn ước.

Thực sự là lúc tưởng như cùng đường lại tìm được đường ra.

Thực ra lúc ấy hấn rất muốn đốt pháo chúc mừng nhưng lại ngại là hai người đang diễn trò nên đành phải tỏ vẻ giận không nói được gì rồi đồng ý, cũng muốn cô ta tự nói cho hai bên cha mẹ lý do giải trừ hôn ước, sau đó giận dữ xoay người rời đi.

Sau đó, liền phát sinh tai nạn xe cộ ngoài ý muốn kia trong đêm.

“Ba mẹ anh nhất định đều cho rằng tai nạn xe cộ kia có liên quan tới chuyện anh bị vị hôn thê phản bội phải không?”

Cô vốn là muốn biết tại sao Hoắc lão gia vì sao phải nói dối bức cha cô gả con cho con hấn, không ngờ hấn lại nói cho cô bí mật này.

Trong tin tức, cô có đọc được chuyện hấn giải trừ hôn ước, chẳng qua báo chí nói nguyên nhân là do tai nạn xe cộ gây nên thương thế nghiêm trọng, không muốn liên lụy chuyện cả đời của đối phương mới giải trừ hôn ước, không ngờ sự thật lại là như vậy.

Khó trách gia tộc nhà gái sau khi tai nạn xe cộ xảy ra nửa năm liền có nguy cơ phá sản, mà tập đoàn Hoắc thị lại lấy danh nghĩa trợ giúp, thôn tính toàn bộ.

“Tôi đã nói cho họ nghe nhưng họ không tin.” Hoắc Duyên nhẹ giọng thở dài.

“Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không tin tưởng. Huống hồ, dù tin hay không, cô ấy đã phản bội anh, phản bội hôn ước trước đó của hai người, tôi cũng không đồng tình với cô ấy.” Quan Từ Ngâm lắc đầu nói.

Hoắc Duyên sâu xa khó hiểu nhìn cô.

“Sao, cảm thấy tôi thật khó hiểu sao?” Cô khiêu khích nói: “Muốn đồng tình cũng phải nhìn đối tượng, tôi chán ghét người không chung thủy, nam nhân hay nữ nhân đều giống nhau.”

“Tôi đã sớm thay đổi, hiện tại rất chung tình.” Hân nhìn cô, thâm ý nói.

Cô quay đầu xem thường: “Rốt cuộc anh có nói cho tôi biết lão gia đại nhân vì sao phải nói dối, nguyên rủa con trai mình không?”

“Ông ấy không nguyên rủa tôi.”

“Đương nhiên, chỉ nói anh tàn phế, hủy dung, tính tình đại biến mà thôi.” Cô mỉm cười giả dối với hân.

“Biểu cảm của em thật nhiều.” Hoắc Duyên nhìn không được bật cười, lắc đầu nói, hân phát hiện chính mình thật ra càng lúc càng thích cô, thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng kết hôn cùng cô, xem cô cả đời chính bộ dáng gì.

Nhất định sẽ không nhầm chán, hơn nữa thực vui vẻ.

“Anh rốt cuộc có nói không?” Cô trừng hân một cái, có chút không kiên nhẫn.

“Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua là ông ấy lo lắng ta không vượt qua nỗi chuyện An Tuyết Ly, từ nay về sau không muốn kết hôn. Còn vì sao phải nói dối là vì hân muốn xem có bao nhiêu người vì tiền mà đáp ứng cuộc hôn nhân này mà thôi. Em hân là biết Hoắc gia có bao nhiêu tài sản đi?” Hân nhìn nàng nói.

“Bao nhiêu người? Ý là không chỉ có mình tôi được đề cử?” Quan Từ Ngâm mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi.

Hân gật đầu.

“Mấy?”

“Theo tôi được biết là có mười, nhưng.....” Hân còn chưa nói xong, đã bị tiếng cười to của cô ngắt lời.

“Ha ha..... Thật sự rất thần kỳ!” Cô không khống chế được cười ha ha nói: “Tôi cho là tôi một lần có bốn vị hôn phu cũng đã thực khoa trương, không ngờ anh càng khoa trương, có đến mười vị hôn thê, ha ha..... Thật sự là rất buồn cười! Ha ha.....”

Hoắc Duyên nhíu mày: “Bốn vị hôn phu?”

“Đúng rồi, hôn phu chỉ phúc vì hôn từ nhỏ, tôi thế nhưng có bốn nha.” Cô vui vẻ giơ tay lên.

Hoắc Duyên một chút cũng cười không được, hân chưa từng nghĩ tới cô thế nhưng sẽ có hôn phu, càng không nghĩ tới chính mình thế nhưng sẽ vì chuyện này mà cảm thấy không thoải mái.

“Bốn tên kia là ai, đang ở đâu?” Hân mở miệng hỏi.

“Bọn họ nha, ở Đài Loan, mỗi người đều nho nhã lễ độ, tao nhã, đều là nhân trung long phượng, quan trọng nhất là, họ nhất mực yêu thương lão bà, vô cùng sủng ái.” Quan Từ Ngâm nói xong, nhìn không được lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

“Lão bà?” Hoắc Duyên chú ý tới hai chữ này, với hân nam nhân mà cô ca ngợi chẳng là cái gì hết.

“Phải nha, lão bà.” Quan Từ Ngâm thở dài.

“Ý em là bọn hân đều đã kết hôn?” Hân muốn xác định một chút.

“Nói ra anh hân là rất buồn cười đi. Họ muốn thoát khỏi hôn ước với tôi, liền dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào, cái gì phần xấu nha, giả kết hôn nha, bị người bắt kẻ thông dâm trên giường, chiêu nào cũng sử dụng, còn có một kẻ mặt dày mời tôi tới làm mẹ nuôi cho con hân, thật là đủ khoa trương.”

Cô vừa nghĩ đã thấy buồn cười: “Nhưng cũng không biết kiếp trước bọn họ làm bao nhiêu việc tốt, giúp bọn họ gặp được tình cảm chân thành ở kiếp này. Tôi nha, chỉ có thể nói là vô duyên với bọn họ, thật sự là đáng tiếc.”

“Tái ông mất ngựa, biết là họa hay phúc.”

“Phải nha!” Cô đột nhiên trừng hân: “Sau khi đánh mất bốn vị hôn phu vĩ đại, về nhà lại bị thông báo phải gả cho một nam nhân tàn phế, hủy dung tính tình đại biến, thật đúng là ‘Tái ông mất ngựa, biết là họa hay phúc’ Côchâm chọc.”

“Nhưng thực ra ta không có tàn phế, hủy dung hoặc tính tình đại biến, không phải sao?” Hấn khẽ nhủ mày.

“Chính xác.” Cô gật đầu nói: “Chẳng qua không liên quan đến tôi.”

“Có ý gì?” Hấn không hiểu ý tứ của câu nói phía sau.

“Anh có mười tân nương tử được đề cử, thiếu tôi hẳn là không sao đi. Hơn nữa, quan trọng nhất là, anh cũng không có tàn phế, cũng không có hủy dung, tính tình có đại biến hay không thì tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy hiện tại người rất tốt nên chín nữ nhân còn lại kia chắc chắn tất cả đều nguyện ý gả cho anh, chỉ cần vương tử chọn ai là được rồi.”

“Vừa rồi hình như tôi chưa nói hết.”

Hoắc Duyên có chút đăm chiêu nhìn cô, đột nhiên mở miệng nói.

“Nói gì?” Cô nhìn hấn.

“Theo tôi được biết, mới đầu, thực sự có mười tân nương được đề cử, nhưng sau khi chọn lựa, tôi phải thành thật nói với em, đạt tiêu chuẩn cũng chỉ còn lại một người.”

“Một người?” Quan Từ Ngâm trở mắt nhìn hấn: “Tôi?”

Hoắc Duyên mỉm cười gật đầu.

“Sao có thể như thế được?” Cô không tin kêu to.

Hấn đồng tình nhìn cô.

“Không thể nào!” Nàng lắc đầu.

“Muốn thấy chúng có không?” Hấn nói.

“Chúng có gì?”

Hấn đứng dậy, đến chỗ điện thoại nhắc ông nghe rồi ấn nút: “Kiều Di, phiền chị lại đây một chút.”

“Anh gọi Kiều Di tới làm gì?” Quan Từ Ngâm nhin không được hỏi.

“Lát nữa em sẽ biết.” Hấn nói với cô.

Chỉ chốc lát sau, Kiều Di đã đẩy cửa bước vào.

“Thiếu gia!” Cô cung kính gọi.

“Nghe nói cô ấy là do chị đón vào?” Hoắc Duyên nhìn quản gia nói, ngữ khí hấn bình thản, thoát nhìn cũng thực tùy ý, nhưng khí thế cũng rất khiếp người.

Kiều Di không tự chủ cứng người lại.

“Phải!” Cô trả lời.

“Nghe nói chị nhầm cô ấy là người giúp việc mới tới? Từ lúc nào mà người giúp việc phải tự đến đây mà không phải do công ty đưa tới?”

Kiều Di sắc mặt trở nên hơi hơi trắng: “Thiếu gia.”

“Từ đầu chị đã biết thân phận của cô ấy đúng không?” Hấn hỏi Kiều Di.

“Đúng!” Kiều Di cúi đầu, nhìn sàn nhà thấp giọng thừa nhận.

Quan Từ Ngâm ngồi ở sô pha khó tin tròn to hai mắt.

“Tôi sớm đã đoán ra, chị làm quản gia nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể nhận nhầm người. Là do lão gia sao?”

Kiều Di gật gật đầu.

“Cũng là ông ấy bảo chị sai bảo cô ấy như người giúp việc?”

Kiều Di lại gật gật đầu.

“Vì sao? Ông ấy muốn dùng cách này để quan sát hay chứng minh điều gì hả?” Hấn hơi ngạc nhiên hỏi.

“Lão gia muốn biết khi cô ấy bị người làm sai bảo sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Kết quả?”

“Kết quả là tôi thật ngốc nghếch nghe sai bảo, chạy đông chạy tây, làm đến muốn kêu cứu mạng.” Quan Từ Ngâm tự giễu nói.

“Thực xin lỗi!” Kiều Di vội vàng cúi đầu giải thích với cô.

“Đây cũng không phải lỗi của Kiều Di, chị chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi, không cần phải giải thích với tôi.” Quan Từ Ngâm lắc đầu nói: “Tôi còn muốn cảm ơn chị đã giúp tôi hiểu bản thân vô dụng như thế nào, làm một chút việc như vậy đã kêu khổ, tôi nên tự kiểm điểm mình thật nhiều mới được!”

“Không, tiểu thư, cô rất tốt, là vị tiểu thư tốt nhất mà tôi từng gặp, vừa không vênh mặt hất hàm sai khiến, cũng sẽ không giả vờ nhu nhược, hoặc lộ ra bộ dáng mình tài trí hơn người, khiến người khác cảm thấy xa cách. Hy vọng cô có thể kết hôn cùng thiếu gia, gả cho thiếu gia.”

Chờ một chút, những lời này là từ đâu mà suy ra vậy?

Quan Từ Ngâm há hốc mồm.

“Tốt lắm, chị có thể đi ra ngoài.” Hoắc Duyên phân phó.

Kiều Di gật gật đầu, xoay người rời đi.

“Hiện tại em tin rồi chứ? Em là người duy nhất được đề cử.”

“Rốt cuộc ba anh có tật xấu gì?” Quan Từ Ngâm nhìn không được nhũn mảy: “Còn có, chẳng lẽ anh không có suy nghĩ của ý nghĩ của chính mình. Tùy ý ông ấy quyết định chung thân đại sự của anh sao?”

“Nếu đối tượng là em, tôi thật ra không có ý kiến.” Hấn có chút dăm chiêu nhìn cô.

“Em không có ý kiến, tôi có!”

“Cho nên, chúng ta phải tiếp tục lời nói mà trước bữa tối chưa nói xong, phải không?”

Cô trừng mắt nhìn hấn, cảm giác trong đầu một mảnh rối loạn, căn bản là không thể thảo luận hay nói gì với hấn.

“Tôi cảm thấy mệt, chân lại đau, mai thảo luận tiếp được chứ?” Cô thương lượng nói.

Hoắc Duyên đột nhiên rửa thềm một tiếng: “Thực xin lỗi, tôi đã quên chân của em bị thương. Rất đau sao? Cần tôi gọi bác sĩ tới cho em thuốc giảm đau không?” Hấn đi đến bên người nàng, mặt rất nghiêm túc, quan tâm hỏi.

“Không đau đến nỗi cần thuốc giảm đau đâu, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi sớm một chút, được chứ?”

“Đương nhiên, tôi đưa em về phòng.” Hấn nói xong liền xoay người ôm lấy cô từ sofa, dọa cô nhảy dựng lên.

“Tôi có thể tự đi.”

“Chân em bị thương, đi sao được. Bác sĩ đã nói không được dùng chân nhiều, nhớ không? Nếu không vết thương sẽ lâu khỏi, về sau còn có thể lưu lại di chứng.”

“Chân kia của tôi không bị thương, có thể dùng để nhảy.”

“Ếch mới nhảy, em là ếch sao?”

Cô tức giận đánh hấn một quyền.

“Anh mới là ếch. Không, là con cóc!” Cô trừng mắt oán hận nói.

Hấn cười ha ha rất vui vẻ.

Sáng sớm tinh dậy, Quan Từ Ngâm đã quen với cách trang trí hoa lệ và mùi hoa thơm mát trong không khí.

Phòng của cô được trang trí hoa lệ nhưng cũng rất ấm áp và thoải mái.

Trong phòng ngủ to như vậy ngoại trừ phòng tắm ở ngoài còn lại đều đầy đủ.

Trong phòng, kê một chiếc sofa hình vòng cung đồ thảm dưới cửa sổ thoáng mát, bên tường bên kia lắp một TV lớn 24 inches và mấy bức tranh, tuy phong cách bất đồng, nhưng cũng rất đẹp.

Mới chớp mắt mà cô đã ở đây một tuần rồi.

Chân cô bị thương nên không tiện hoạt động, hơn nữa không có sự cho phép của đại thiếu gia, bất luận kẻ nào cũng không dám đưa cô rời đi, không còn lựa chọn nào khác, cô đành phải ở lại.

Thật ra ở nơi này cũng không có gì không tốt.

Trên thực tế phải là vô cùng tốt, trà dâng tận miệng, cơm tới há mồm, muốn thứ gì chỉ cần mở miệng, lập tức có người mang tới, dù trong này không có cũng sẽ có người từ quý phủ mang tới, bất luận đồ vật kia là gì.

Tóm lại, Hoắc gia tài lực hùng hậu như thế nào, cô chính mắt được diện kiến rồi.

Đại thiếu gia thực chán ghét.....

Được rồi, kỳ thật cũng không có chán ghét như vậy, ít nhất hắn còn vì cô, mà đem sủng vật chip bông hắn yêu nhất đưa đến nơi khác, chỉ sợ lại dọa tới cô.

Nhưng thời điểm hắn bá đạo thật sự rất đáng ghét.

Bá đạo không cho cô rời đi, bá đạo ôm cô đi lại, còn có bá đạo.....

Hôn cô!

Lần đầu tiên hắn hôn là buổi sáng sau hôm cô bị thương, hai người mặt chạm mặt, hắn liền rất tự nhiên cúi đầu hôn xuống môi cô, rồi chúc buổi sáng tốt lành.

Mọi thứ quá đột nhiên, cho nên hắn căn bản không kịp phản ứng, đợi đến lúc hoàn hồn, bộ dáng bình thản ung dung của hắn làm cho cô cảm thấy chính mình không nên chuyện bé xé ra to liền quên đi.

Lần thứ hai hắn hôn cô là lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm, cô đã quên lúc ấy đang nói cái gì, chỉ nhớ rõ chính mình không biết nói gì đó, đùa hắn cười ha ha, tiếp theo hắn lại đột nhiên cúi người hôn cô một cái, cuối cùng, còn nói với cô một câu ‘Em thật đáng yêu’ làm cho cô hoàn toàn không thể nói gì.

Rốt cục, khi hắn hôn cô lần thứ ba, cô đẩy hắn ra, không ngờ ngược lại còn kích thích hắn nổi lên ngoạn tính, bắt đầu lấy hôn trộm làm vui, mỗi ngày đều phải hôn trộm cô vài lần, khiến cho cô dờ khóc dờ cười.

Nam nhân có đôi khi thật sự ngây thơ.

Lúc mới đầu cũng chỉ là hôn môi vui đùa, đương nhiên tất cả đều lướt qua mà thôi, nhưng đêm qua khi hắn chúc cô ngủ ngon, lại đột nhiên cho cô một cái hôn môi hàng thật giá thật, làm cho cô hiện tại nhớ tới đều mặt đỏ tim đập, cả người nóng lên.

Thật sự là hao tổn tâm trí, sự việc sao lại biến thành như thế này?

Quan Tử Ngâm không tự chủ được khẽ thở dài.

Cô đến đây là vì muốn thuyết phục Hoắc Duyên đồng ý cùng cô phản đối việc can thiệp quyền tự do hôn nhân, kết quả sao lại biến thành cái dạng này?

Kết giao cùng Hoắc Duyên.....

Quan hệ của hai người bọn họ hiện tại hắn là xem như kết giao đi? Hoắc là như cô nghĩ, hắn coi tất cả là vui đùa, bởi vì những ngày này hắn chơi đùa thực vui vẻ.

Không tự chủ được, cô lại khẽ thở dài.

Cô xốc chân lên, bước xuống giường.

Chân cô hồi phục rất nhanh, đã có thể chậm rãi đi lại mà không đau, chỉ cần không đi quá lâu là được, bác sĩ Phí Nam hôm qua đã khám lại cho cô, nói khoảng nửa tháng nữa là có thể phục hồi như cũ.

Sau khi rửa mặt chải đầu, cô ra khỏi phòng, Kiều Di vừa thấy cô đến liền thân thiết bước lại muốn đỡ cô, lại bị cô lắc đầu cự tuyệt.

“Chị đừng giống như tên kia, tôi có thể tự đi, Kiều Di.” Cô nói.

“Thiếu gia rất quan tâm tới tiểu thư.”

“Hắn thực bá đạo.” Cô lầu bầu oán giận, kỳ thật trong lòng rất ngọt ngào.

“Chỉ có ở lúc thiếu gia thực sự quan tâm một người, mới có thể như vậy. Trước đây tôi chưa từng thấy hắn quan tâm tới ai như vậy.”

“Cái gì quan tâm, căn bản là quần đông quần tây, rất giống bà quản gia.” Cô tiếp tục mạnh mẽ nói.

Kiều Di nhìn không được cười ra tiếng.

“Hôm nay tiểu thư muốn ăn gì?”

Hai người cùng nhau đi về phía nhà ăn.

“Gì cũng được, thật ra tôi không kén ăn. Mấy hôm trước đòi hỏi là vì muốn tìm phiền toái cho tên kia thôi. Thực xin lỗi, đã làm phiền mọi người.” Quan Từ Ngâm nói, đồng thời giải thích.

“Tôi biết.” Kiêu Di một chút cũng không để ở trong lòng “Nhìn hai người như vậy rất thú vị. Mọi người đều được mở rộng tầm mắt, bởi vì không ngờ thiếu gia cũng có một mặt bình dị gần gũi như vậy.”

“Có thể thấy được tên kia bình thường không khiến người khác thích.” Cô cau cau mũi, làm mặt quỷ.

“Chủ nhân và người làm đương nhiên sẽ có khoảng cách. Lão gia cũng không khó hầu hạ, cũng thực khăng khải, mọi người đều thấy được làm việc ở đây thực sự là rất may mắn.” Kiêu Di công bằng nói.

“Là thế ao? Vì một bữa sáng mà chuẩn bị một lượng lớn thức ăn, cái này cũng gọi là không khó hầu hạ?” Cô cố ý nói.

“Bữa sáng cũng không chỉ chuẩn bị cho mình thiếu gia, mà là cho tất cả mọi người ở đây.” Kiêu Di giải thích.

“Toàn bộ?” Quan Từ Ngâm có chút ngẩn người.

Kiều Di mỉm cười gật đầu.

“Tôi chẳng phải vừa nói, lão gia và thiếu gia không khó hầu hạ còn thực khăng khải sao? Kỳ thật ngoại trừ lúc có khách tới còn lại thiếu gia đều ăn giống chúng tôi, không nhất định phải là sơn hào hải vị.”

“Thật chứ?”

Kiều Di lại gật đầu, hai người cùng nhau đi vào phòng bếp thơm nức mùi thức ăn.

Vừa đi vừa nghe ngóng, Quan Từ Ngâm có phản ứng đầu tiên là tìm kiếm một người luôn chờ cô tới ăn sáng, Hoắc Duyên. Nhưng bất ngờ là không thấy hắn.

“Hôm nay Thiếu gia có việc ra ngoài, sáng sớm đã ra ngoài.” Chú ý tới hành động nàng tìm người, Kiêu Di mở miệng giải thích.

“Ra ngoài?” Nàng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Kiêu Di.

Kiều Di gật đầu, khoe miệng đột nhiên giương lên.

“Sao vậy?” Quan Từ Ngâm hỏi.

“Thiếu gia muốn tôi chuyển lời tới tiểu thư, hắn nói trước đêm nay nhất định sẽ trở về nên mong tiểu thư đừng nhớ hắn.”

Quan Từ Ngâm há to miệng, khó tin lời mình vừa nghe.

“Nhớ hắn? Hắn mơ sao, ai muốn nhớ hắn.” Cô lớn tiếng cãi lại, nhưng mặt lại từ từ đỏ lên.

“Tôi sẽ giúp tiểu thư bê bữa sáng lại đây.” Kiêu Di không vạch trần cô, cười cười, xoay người rời đi.

Quan Từ Ngâm thở mạnh, tức giận, cảm giác này.....

Ai, nói là giận, không bằng nói là cô đơn.

Sao hắn có thể không nói tiếng nào đã ra ngoài, cô đã ở đây đã một tuần rồi, tuy rằng cảnh quan rất mê người, ở rất thoải mái nhưng có thể đi ra ngoài thì rất tốt nha, hắn không thể đưa cô đi cùng sao?

Trước đêm sẽ về? Nhưng bây giờ mới có chín giờ sáng, đến đêm thì còn phải đợi bao lâu a?

Chán ghét, không lẽ cô đã bắt đầu nhớ hắn sao?

Hừ, không có đâu, cô chỉ là đã quen có hắn nói chuyện phiếm, đột nhiên không có nên không quen thôi. Huống hồ cô cũng không phải một mình nha,

còn có Kiều Di và mọi người ở đây còn gì, muốn tìm người nói chuyện phiếm đâu phải khó.

Cô làm bầm một mình, chờ xem.

Không có hân ở cạnh, quán đông quán tây, hôm nay cô nhất định có thể tự do khoái trá,

Mau nghỉ ăn sáng xong cô nên làm gì đây?

Xem phim, đọc sách, làm Spa?

Không, khó được một người không có người quán thúc, cô nên tìm một người đưa nàng đi xung quanh chơi, nếu không chẳng phải uổng phí sao, cô còn chưa đi chơi ở đảo này đâu.

Thật tốt quá, lát nữa nói với Kiều Di, cô muốn đi khắp đảo chơi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 4

Nếu đã quyết định đem đảo này làm nơi nghỉ ngơi, thì lấy tài lực hùng hậu của Hoắc thị đương nhiên sẽ đem nó quy hoạch thành thắng địa nghỉ phép hoàn mỹ nhất, dù là cửa hàng, quán bar, hay khu vui chơi, Villa tư nhân, khách sạn sang trọng xa hoa, cái gì cũng có.

Cho nên sau khi tới đảo phồn hoa, Quan Từ Ngâm quả thực là chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Kiều Di bồi cô đi lại cực kỳ hối hận, vì tuổi tác đã lớn nên thể lực không được như người trẻ tuổi, hơn nữa còn phải lo lắng cho chân của Quan Từ Ngâm sẽ nặng thêm.

Thật là, sớm biết như thế này thì dù có đắc tội với Thiếu phu nhân tương lai, cô cũng không nên đồng ý cho tiểu thư rời khỏi nhà đến đây chơi đùa.

“Tiểu thư, chúng ta nên trở về, có lẽ thiếu gia đã về đến nhà rồi.” Cô thúc giục lần thứ n.

“Xem chút nữa thôi, bên kia có cửa hàng rất đáng yêu, chúng ta tới đó xem đi.” Quan Từ Ngâm cũng từ chối lần thứ n.

“Nhưng” “Kiều Di mở miệng muốn thử thuyết phục cô, nhưng Quan Từ Ngâm đã nhanh chân đi tới cửa hàng kia.

Kiều Di than nhẹ một tiếng, đành phải chạy nhanh đuổi theo.

“Tiểu thư, cô đừng đi nhanh như vậy, nên nghỉ ngơi một chút, chân của cô”

“Chân của tôi tốt lắm, không có việc gì, yên tâm đi.”

“Lúc đi dạo phố tuyệt đối sẽ không có cảm giác đau và mệt, bình thường mấy vấn đề này chỉ có lúc về nhà mới có.” Kiều Di rốt cuộc nhịn không được lớn tiếng nói. Thân là một nữ nhân từng trải qua tuổi trẻ, cô rất hiểu đạo lý này.

Không ngờ là Quan Từ Ngâm đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại, liền thấy Kiều Di vẻ mặt không đồng ý nhìn mình.

“Tiểu thư, trời sắp tối rồi, chúng ta nên về thôi.” Kiều Di nghiêm túc nói.

Quan Từ Ngâm quay đầu nhìn về phía chân trời, đã thấy có ráng ngũ sắc rồi.

Cô không ngờ là thời gian trôi nhanh như vậy. Đã đến lúc phải về nhà rồi.

“Được, chúng ta về nhà.” Cô đồng ý nói.

“Cám ơn trời đất.” Kiều Di vui mừng khôn xiết.

Quan Từ Ngâm nghe vậy nở nụ cười: “Thật xin lỗi, Kiều Di. Tôi ham chơi quá rồi, không để ý tới cảm giác của chị.”

“Hiện tại để ý cũng không muộn. Trước hết tìm một chỗ nghỉ chân, tôi sẽ gọi A Kham lái xe tới đây đón chúng ta.” Kiều Di nói xong liền rút điện thoại gọi lái xe.

“Trong lúc chờ A Kham, tôi qua cửa hàng kia xem thử.” Quan Từ Ngâm chỉ vào cửa hàng vừa rồi nói.

Vừa thấy Kiều Di gạt đầu, cô lập tức xoay người đi đến cửa hàng kia.

Thật ra ở mỗi chỗ ngắm cảnh đều có những mặt hàng giống nhau, nhưng Quan Từ Ngâm lại thích xem qua mỗi cửa hàng vì với cô mỗi chỗ có cách bài trí khác nhau, rất đáng để tham quan.

Đi vào trong cửa hàng, nàng lướt mắt nhìn qua một khách hàng, không chú ý tới đối phương sau khi lướt qua cô liền dừng chân lại nhìn về phía cô.

“Quan Từ Ngâm?”

Đột nhiên nghe thấy tên mình bị người khác hô to lên, Quan Từ Ngâm theo trực giác ngẩng đầu lên tìm kiếm người vừa nói, nhưng người đó lại khiến cô vô cùng bất ngờ.

“Lý Thành Thị?” Đây là cái dạng nghiệt duyên gì, sao lại gặp phải người đã hai năm không gặp, kẻ lúc trước đã từ bỏ cô mà chọn kết hôn với một vị tiểu thư nhà giàu.

Nhưng cũng thật may mắn là cô ở trường luôn ăn mặc giản dị, làm cho người khác không biết thực ra cô cũng xuất thân ở gia đình giàu có.

Cho nên vì bị chuyện chi phúc vi hôn làm cho mệt mỏi nên cô mới lên kết giao cùng hắn, hắn chưa từng tới nhà cô nên hắn mới có thể bỏ cô theo vị tiểu thư nhà giàu kia, thật may cho cô là đã không phải lãng phí chân tình trên người kẻ kia.

Không đáng giá a

“Thật sự là em sao? Đã lâu không gặp, em khỏe chứ?” Hắn hưng phấn đi tới chỗ cô.

Không gắpanh thì tốt lắm. “Cũng không tệ lắm.” Cô trả lời.

“Em cũng đến đây du lịch sao? Với người nhà, bạn bè hay là lão công? Em đã kết hôn rồi sao?”

“Còn anh?” Cô không đáp mà hỏi lại: “Đi du lịch với lão bà sao? Lần hai! À không phải là hưởng tuần trăng mật lần ba mới đúng.”

Tuy rằng đã chia tay nhưng thỉnh thoảng cô vẫn có thể nghe được một số tin tức về hắn, nghe nói hắn bị vợ quản rất nghiêm, chính là thê nô. Nguyên nhân rất đơn giản, kẻ có tiền là lão đại. Nhưng nghe nói cuộc sống rất sung túc, ngày kỷ niệm kết hôn hàng năm đều đi du lịch.

Lý Thành Thị đột nhiên trở nên có chút xấu hổ, hắn không biết cô biết bao nhiêu về cuộc sống của mình nhưng cô đã nói như thế thì hắn là biết không ít, hắn không muốn cho cô biết về một mặt vô dụng của mình.

“Anh.....” Hắn mới mở miệng, thanh âm bén nhọn của lão bà đã vang lên.

“Lý Thành Thị anh làm gì ở đó? Bảo anh đi mua đồ mà cũng lâu như vậy, anh mua ở Bắc cực sao?”

Hắn bỗng chốc cứng đờ cả người, không cần quay người cũng biết lão bà Ngô Nghi Linh đã đi tới phía sau.

“Mua được đồ chưa?” Cô ta hỏi hắn, hắn còn chưa kịp trả lời cô liền nghe thấy: “Ồ, nhìn xem ai đây? Chẳng phải Quan Từ Ngâm tiểu thư sao? Thật sự là nơi đất khách gặp bạn cũ nha!”

“Khỏe chứ, đã lâu không gặp!”

“Phải nha, đã lâu không gặp. Cô đến đây công tác sao? Hắn là không phải du lịch đi? Muốn tới đây cần rất nhiều tiền, cô làm sao trả nổi!”

“Nghi Linh!” Lý Thành Thị nhin không được nhỏ giọng kêu lên.

“Sao, em nói sai sao?” Đừng tưởng rằng cô không biết lão công này của mình còn bao nhiêu tình cảm với tình cũ.

“Cô không nói sai, tôi không phải khách du lịch.” Quan Từ Ngâm bình tĩnh trả lời.

“Nhìn xem, em không nói sai nha, sao cô ta có thể tới những nơi như thế này du lịch.” Ngô Nghi Linh đắc ý nhướn mày.

“Thật xin lỗi!” Thanh âm Kiều Di đột nhiên chen vào.

Quan Từ Ngâm thấy nàng lướt qua đôi vợ chồng kia, trong nháy mắt đã tới trước mặt nàng.

“Tiểu thư, có thể đi được chưa?”

“A Kham tới rồi sao?”

“Không, chúng ta sẽ tới sân bay.”

“Sân bay?” Cô trừng mắt nhìn.

“Thiếu gia đáp máy bay trực thăng đến, chúng ta đến đó đợi cậu ấy.”

“Máy bay trực thăng?” Cô ngơ ngác nhìn Kiều Di.

“Thiếu gia nghe nói cô ở đây nên tới đón. A Kham đã lái xe đi trước rồi.” Vừa mới dứt lời, liền nghe thấy thanh âm máy bay trực thăng.

“Thiếu gia tới rồi!” Kiều Di nhắc nhở.

“Sân bay ở đâu?” Quan Tử Ngâm nhanh chóng hỏi.

“Cách đây không xa, đi vài phút là tới.” Kiều Di nói cho cô.

“Vậy đi thôi.” Quan Tử Ngâm nói xong, vừa nhắc chân liền nhớ tới đôi vợ chồng kia: “Thật có lỗi, lần sau có cơ hội sẽ lại tán gẫu, tôi phải đi trước, xin lỗi không tiếp được.” Cô khẽ gật đầu với bọn họ rồi rời đi.

Vợ chồng hai người không khỏi ngơ ngác nhìn bóng dáng cô sau một lúc lâu sau mới hồi phục được tinh thần.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Ngô Nghi Linh hỏi lão công.

“Có chuyện gì vậy?” Lý Thành Thị hỏi lão bản cửa hàng.

“Đó là máy bay trực thăng của gia đình chủ đảo này, chỉ có chủ đảo mới có máy bay trực thăng.” Lão bản trả lời: “Tôi nghĩ vị tiểu thư kia nhất định là khách của chủ đảo hơn nữa còn rất quan trọng mới được thiếu gia đích thân tới đón.”

” Thiếu gia?”

“Chính là con của chủ đảo này.”

Lý Thành Thị và Ngô Nghi Linh nhìn nhau, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Con của chủ đảo

Thanh âm của cánh quạt máy bay trực thăng quá lớn, Hoắc Duyên không muốn cô phải khàn cổ nói chuyện nên lắc đầu dắt cô lên máy bay, ra đầu bảo cô đừng nói gì cả.

Quan Tử Ngâm cũng không rảnh nói chuyện cùng hần bởi cô còn phải xem cảnh đẹp như vẽ ở bên ngoài.

Đang lúc hoàng hôn, hải âu trên biển tự do bay lượn, ráng chiều chiếu xuống mặt biển xanh mát rượi, ánh chiều tà màu vàng lan tỏa khắp cồn cát trắng, đẹp không sao tả xiết.

Trời ạ, đẹp quá!

Hần đã không nhớ rõ chính mình đã bao nhiêu năm không có cảm giác này vì nữ nhân, thậm chí đã quên cảm giác động tâm là gì, nhưng từ lúc cô tới đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc đầu, hần chỉ là cảm thấy cô rất thú vị, nhưng dần dần, khi hần kim lòng không được luôn muốn gặp cô, nghĩ muốn hôn cô, muốn đặt cô ở dưới thân cùng cô thân thiết, vì tưởng tượng mà cả người khô nóng, khí giống thanh thiếu niên không thể khống chế chính mình, hần chỉ biết chính mình đã rơi vào tay giặc, tình yêu kỳ tích dường như tới cạnh hần lần thứ hai, bất thành linh trí hần lại làm hần giấy dựa cũng không ra.

Trên thực tế, hần căn bản không hề giả dụ, thậm chí thậm nghĩ càng lún sâu, vĩnh viễn trôi cô ở bên người.

Một tuần trước, nếu có người nói hần sẽ rơi vào bễ tình, hần tuyệt đối sẽ cười nhạt.

Nhưng bây giờ, khi hần đã thử nghiệm được cái gọi là ‘một ngày không gặp như cách ba thu’ hần thậm nghĩ tạ ơn ông trời, cảm tạ đã cho cô tới bên cạnh hần.

Có chút điên khùng đúng không? Chính hần cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại vô lực chống cự loại cảm giác điên cuồng vì yêu này.

Đây là lần đầu tiên hần có loại cảm giác này, thì ra đây là yêu nha.

Máy bay lên thẳng trong nháy mắt đáp xuống nóc nhà, Quan Tử Ngâm còn chưa biết trên nóc nhà có sân bay.

Hoắc Duyên đợi lúc không khí bình ổn mới mở cửa nhảy xuống rồi đỡ cô xuống.

Lúc chân chạm đất, Quan Tử Ngâm không tự chủ được hơi co lại.

“Làm sao vậy?” Hấn lập tức phát hiện hỏi.

“A!” Cô không biết có nên trả lời hay không.

Kỳ quái, lúc đi dạo phố, rõ ràng chân một chút cũng không đau nha, sao bây giờ lại đau?

Cô lặng lẽ dời ánh mắt xuống cái chân bị thương của mình, mà đây thực sự là một sai lầm rất lớn bởi vì cô lập tức nghe thấy hấn nói: “Đau chân?”

“Không” Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, mới nói một chữ thì cả người đã bị hấn ôm lấy, bị hấn ôm về phòng.

Tình hình đã định.

Quan Từ Ngâm nhin không được thờ dài trong lòng.

Cô nhất định sẽ bị hấn mắng đến thối đầu, nói cái gì bị thương mà không nghỉ ngơi lại còn đi dạo phố, cô cảm thấy bị thương không đủ nặng hay cảm thấy thương thế tốt quá nhanh, hay là người có vấn đề, cô chờ thụ giáo đi, khẳng định là sẽ rất dễ chịu, ai.

Nhưng mà không ngờ hấn chỉ ôn nhu kiểm tra vết thương ở chân cô, chứ không hề mắng.

“Thoạt nhìn không có gì đặc biệt, rất đau sao?” Ngồi xổm trước người cô hấn ngẩng đầu hỏi.

“Em cũng không nói là chân em đau nha!” Cô lập tức lắc đầu, giả vờ nói.

Hấn nhìn cô không chuyển mắt.

Cô có chút bối rối khi bị hấn nhìn sau đó chớp chớp mắt, mới lấy biểu tình có chút không cam lòng thừa nhận “Chỉ là lúc chạm đất có chút đau.”

“Gọi bác sĩ Phí Nam đến một chuyến.” Hấn đứng dậy phân phó quản gia một tiếng.

“Không cần!” Quan Từ Ngâm nhin không được kêu lên.

“Đề bác sĩ xem qua anh mới yên tâm.” Hấn quay đầu nói với cô.

“Thật sự không có việc gì, chỉ là đi dạo phố hơi lâu nên mới” Ý thức được chính mình nói cái gì, trong nháy mắt cô lập tức im miệng, có xúc động muốn tìm đồ vật nào đó che miệng mình lại. Chết chắc rồi, sao cô lại chưa đánh đã khai? Ngu ngốc!

“Sao không nói tiếp?” Hấn khiêu mi nhìn cô.

”A Em rất khát. Có đồ ăn gì không, em sắp chết đói, sắp chết đói rồi.” Cô lập tức giả ngu mà nói.

Hoắc Duyên chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, còn có một loại cảm giác vô lực và bất đắc dĩ.

“Chân là của em, chịu đau cũng là em, em không thể ngoan ngoãn dưỡng thương sao?” Hấn sùng nịch nói.

“Em chỉ nhàm chán thôi. Ai bảo anh ra ngoài cũng không nói tiếng nào, em bị nhốt ở đây một tuần rồi, cũng muốn đi ra ngoài đi một chút.” Nhìn hấn giống như không tức giận, cô nhin không được oán giận, rồi lại tò mò hỏi: “Hôm nay anh đi đâu vậy?”

“Đi gặp cha em.”

Quan Từ Ngâm cứng họng nhìn hấn, sau một lúc lâu mới hoài nghi hỏi: “Anh nói gì?”

“Anh đi gặp cha em.”

Cô nhìn hấn, trong đầu trống rỗng, sau đó, cô trừng mắt nhìn: “Anh đi gặp làm gì?”

“Đi cầu hôn.”

Cô lại trừng to mắt.

“Anh nói đùa!” Hấn bỗng nói.

Quan Từ Ngâm hoàn toàn không thể ngăn cản chính mình đột nhiên tức giận, muốn tìm đồ vật nào đó ném hấn. Cô cời giấy ra ném hấn, ném chân trái rồi ném chân phải.

“Khốn nạn! Tên đáng giận!” Cô tức giận mắng.

Hoắc Duyên suýt nữa bị cô ném trúng nhưng hấn vẫn nhỏ lông cọp mẹ.

“Sao em lại tức giận như vậy? Chỉ là đùa chút thôi mà.” Hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn cô: “Hay thực ra em rất hy vọng anh thật sự đi cầu hôn?”

“Anh chết đi!” Quan Từ Ngâm giận dữ hét lên.

Tức chết cô, tuy rằng cô cũng không biết tại sao mình giận nhưng Ồ, rất tức, thật sự rất tức, tức chết người!

“Đời này em chết cũng sẽ không gả cho vương bát đản họ Hoắc.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố.

“Tuy rằng anh họ Hoắc nhưng anh không phải vương bát đản. Hoàn hảo!” Hấn đột nhiên nhếch miệng nói.

“Anh đi chết đi!” Cô giận không thể nén, nổi giận đùng đùng đứng dậy quay đầu bước đi, giận đến ngay cả chân đau đều đã quên.

Nhưng Hoắc Duyên không quên.

“Em đang làm cái gì thế? Đừng quên là chân của em đang bị thương.” Hấn trong nháy mắt bắt lấy cô, đồng thời nhủ mày nói.

“Không cần anh quản.” Cô lạnh lùng nói.

“Em thật sự tức giận?” Hấn ôn nhu hỏi.

Cô dùng sức muốn bỏ tay hấn ra, lại đẩy không được: “Buông tay!”

Hấn nhìn cô không chuyển mắt, đương nhiên không buông tay.

“Anh nghĩ, trước khi cầu hôn cũng nên hỏi qua người đó, đây là sự tôn trọng cơ bản nhất.” Hấn nói, sau đó đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, còn thật sự nghiêm túc nói: “Xin hỏi Quan Từ Ngâm tiểu thư, em nguyện ý gả cho anh sao?”

“Không muốn.” Cô trả lời không chút do dự, tức giận còn chưa tan, ngược lại càng tức.

Khốn nạn, vương bát đản, dám trêu cô! Hấn nghĩ cô sẽ mắc mưu sao, tin tưởng hấn sao? Cho cô là kẻ ngu ngốc sao? Tên đáng giận!

“Anh nói thật.” Hấn cương quyết.

“Phải không? Em cũng vậy, không, nguyện, ý.” Cô một chữ một chữ nói.

Hoắc Duyên đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu. Tuy rằng tình huống này là hấn tự làm ra nhưng hấn chỉ muốn vui đùa cùng cô một chút thôi không ngờ cô lại giận như vậy, thực đau đầu.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Có biện pháp nào có thể thay đổi hết thảy, làm cho cô tin tưởng hấn không phải đùa mà thực sự muốn cầu hôn?

“Thiếu gia, bữa tối đã chuẩn bị tốt.” Kiều Di đột nhiên xuất hiện báo cáo: “Mặt khác, bác sĩ Phí Nam đang bận hấn nói bên này không vội nên phải xong việc đã.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn chị.” Hấn thật cao hứng khi Kiều Di đến ngắt lời lúc này, vừa lúc để hấn có thời gian nghĩ biện pháp.

“Ăn cơm trước, không phải em vừa mới kêu đói sao?” Hấn trực tiếp ôm lấy Quan Từ Ngâm đi hướng nhà ăn.

Lúc dùng cơm tuy rằng Hoắc Duyên cố gắng muốn làm Quan Từ Ngâm hết giận nhưng cô mặc kệ hấn, mặt lạnh nhanh chóng dùng xong cơm rồi trở về phòng nghỉ ngơi, từ chối hấn hộ tống.

Bác sĩ Phí Nam ước chừng một giờ sau khi bọn họ ăn xong thì tới, cô đi xem vết thương rồi lại về phòng mặc kệ hấn, làm cho hấn vô lực lại tức giận.

Chỉ là vui đùa một chút, cô có cần giận lâu thế không?

Hoắc Duyên nằm ngửa trên giường, gối đầu lên hai tay, phân tích nguyên nhân cô tức giận.

Hấn cảm thấy cô không phải một người không hài hước nhưng nguyên nhân thực sự là ở đâu?

Hấn hồi tưởng lúc ấy hấn nói hấn đi cầu hôn trước, tiếp theo nói là nói đùa. Sau đó hấn nói không thể không hỏi cô mà tự tiện thay cô quyết định chung thân đại sự, như vậy là tôn trọng cô. Cho nên rốt cuộc vấn đề ở đâu?

Cô không thích đùa? Hay chân cô đau nên không có tâm tình cùng hấn đùa cợt? Hay là hy vọng càng lớn – thất vọng càng nhiều!

Hoắc Duyên đột nhiên ngẩn ra, đột nhiên hiện ra những lời này, lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Sẽ sao?

Hấn đứng dậy, khó có thể tin suy nghĩ.

Chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân cô tức giận, bởi vì có điều chờ mong, ngược lại đã bị thương tổn? Cô kỳ thật hy vọng và chờ mong hắn đi gặp phụ thân thấy cô, đi cầu hôn?

Trời ơi, cô thích hắn!

Hơn nữa so với biểu hiện bên ngoài còn nhiều hơn, không, có lẽ bản thân cô cũng không biết nên mới tức giận.

Hắn nên nghỉ thông suốt sớm mới đúng.

Hắn suy nghĩ một lát rồi quyết định đứng dậy đi tìm nàng.

Đi tới trước cửa phòng cô, hắn gõ gõ hai lần nhưng trong phòng vẫn im lặng. “Từ Ngâm.”

Cô không muốn để ý tới hắn, hay là đã ngủ?

Nhưng bây giờ mới có hơn mười giờ, cô tuyệt đối không thể ngủ sớm như vậy, bởi vì một tuần nay ngày nào cô cũng nói chuyện phiếm với hắn đến mười một mười hai giờ.

Cô khẳng định là không muốn gặp hắn, mà hắn tuyệt không thích như vậy.

“Từ Ngâm.” Hắn gõ cửa, nói: “Nếu em không lên tiếng, anh sẽ vào.”

Cửa vẫn im lặng.

Hoắc Duyên trực tiếp mở cửa nhưng hắn có chút kinh ngạc, cửa phòng của cô không khóa.

Hắn vào phòng không nhìn thấy cô. Cũng khó trách hắn gõ cửa lâu như vậy mà không có phản ứng gì.

Vấn đề là, rốt cuộc cô chạy đi đâu?

Cô sẽ không lựa chọn đêm tối rồi đi chứ?

Biết rõ là không thể vì không có phương tiện giao thông, không có sự cho phép của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể giúp cô rồi đi nhưng hắn vẫn không tự chủ được cuống lên.

Vạn nhất cô tức quá, dù thế nào cũng muốn đi?

Hắn lòng dạ rối bời, sốt ruột xoay người đi tìm người nhưng không ngờ người hắn muốn tìm lại đang quần khăn tắm, da thịt lộ rõ vẻ mê người, kêu gọi đi ra từ phòng tắm.

Không ngờ sẽ gặp hắn, cô sững sốt, dừng bước lại.

Tiếp theo hắn trừng mắt nhìn, lập tức bày ra biểu tình hiếu chiến.

“Có việc sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

Hoắc Duyên thiếu chút nữa nói không ra lời, không chỉ bởi vì cô không rời đi, mà bởi vì bộ dáng gọi cảm mềm mại hiện tại của cô.

Một bọt nước đọng lại trên xương quai xanh, cô đi có chút cà nhắc làm cho nhũ hoa dưới lớp khăn tắm như ẩn như hiện.

Hắn đột nhiên có loại cảm giác miệng khô lưỡi khô, té bào trên người kịch liệt xôn xao, ánh mắt cũng không tự chủ trở nên nóng cháy.

Hắn muốn cô.

Quan Từ Ngâm trừng mắt nhìn, rốt cục nhớ tới trang phục chính mình không chỉnh tề, cũng phát hiện ánh mắt nóng cháy của hắn.

“Lại đây.” Hắn nhìn nàng không chuyển mắt, đột nhiên khàn khàn mở miệng nói.

Cô còn đang do dự có nên lui vào phòng tắm thì hắn đã đến trước người cô ôm cô vào trong ngực rồi cúi xuống hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 5

Đối với việc hân hôn, dù là hôn trộm, hôn nhẹ, hay là hôn sâu như tối hôm qua thì Quan Tử Ngâm cũng không thấy xa lạ gì, mà đã quen mới đúng, dù sao từ tuần trước hân đã hôn cô không biết bao nhiêu lần.

Nhưng lần này thì không giống thế, thật sự rất không giống nhau, trong lúc hoa mắt chóng mặt cô cố gắng nghĩ xem không giống cái gì, nhưng lại hoàn toàn không thể tập trung, chỉ biết là hân hôn mọi chỗ trên người cô, trên môi, trên má, trên mí mắt, lại nhớ tới môi thì hôn tiếp một cái, lúc này mới trượt xuống dưới cổ cô làm cô không nhìn được mà co chân lên.

Cô hân là muốn ngăn hân lại nhưng nụ hôn của hân nhu tình như nước làm cô muốn ngừng mà không được, không nhìn được mà càng muốn nhiều hơn.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, không tự chủ được mà ôm lấy thắt lưng hân, túm lấy áo hân muốn hân lại gần mình hơn.

Hân đột nhiên dời môi khỏi người cô, ôm lấy eo cô, rồi nhanh chóng ôm cô đặt lên giường, sau đó đè lên người cô lại nhiệt tình ôm hôn, hôn càng thêm sâu càng kéo dài làm cô không nhìn được mà phát ra tiếng rên khẽ đầy sung sướng, nhiệt tình hưởng ứng hân.

Sức nặng của hân, hương vị của hân, nụ hôn của hân đều nhanh chóng đẩy cô về phía tình cảm mãnh liệt, làm cho cô lung lay sắp đổ.

Cô nhắm mắt lại, hai gò má phồng hồng, mí mắt run rẩy, miệng lại theo bàn tay vuốt ve trước ngực cô mà lại phát ra tiếng rên khe khẽ. Cô căn bản cũng không biết khăn tắm trên người đã bị cởi ra từ lúc nào.

”Bảo bối, có thể chứ?” Hân dùng mũi cọ sát ở gáy cô, dùng thanh âm kiềm chế khát vọng, khàn khàn hỏi cô.

Cô hơi hơi run rẩy, cô biết nếu mình nói không được thì nhất định hân sẽ dừng lại, giống như nụ hôn không thể kiềm chế được hôm qua, cô vừa đẩy thì hân liền dừng lại.

”Có thể chứ?” Hân hỏi lại, ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt nóng rực như có thể đốt cháy cô bất cứ lúc nào.

Nhìn ánh mắt sâu sắc mà nóng rực của hân, cô không tự chủ được mà nín thở, nhưng trái tim lại nhảy nhót mãnh liệt, như muốn buộc cô thừa nhận.

Có thể chứ?

Cô không biết.

Nhưng cô không thể tự lừa mình, cô cũng muốn hân.

“Tắt đèn đi.” Cô đỏ mặt nói nhỏ.

Ánh mắt hân trong nháy mắt càng trở nên nóng bỏng hơn, sau đó cô thấy hân vươn tay ra, trong phòng lập tức tối đen.

Trong ánh sáng mờ mờ, là ánh sáng của đèn đường hắt vào qua cửa sổ, thân ảnh cường tráng của hân đặt trên người cô.

Hân đứng dậy cởi áo ra rồi cởi quần.

Cô không tự chủ được mà run rẩy.

”Đừng sợ.” Trong bóng đêm, hân trấn an cô.

“Em không sợ hãi mà là chờ mong.” Cô nuốt nước miếng trả lời.

Hân không đoán được là cô sẽ nói như vậy nên cười khẽ, lần thứ hai nằm xuống đè lên người cô.

Lúc này, cô không chỉ cảm nhận được sức nặng và mùi hương của hân mà còn cảm nhận được độ ấm của da thịt hân và dục vọng.

“Đó không phải chỉ là dục vọng.” Hân lại hôn cô, vừa ôn nhu hôn nhẹ cô, vừa nhẹ nhàng nói với cô như vậy.

Không phải dục vọng thì là cái gì? Cô không tự chủ được mà nghĩ thế, lại nghe thấy hân nỉ non tiếp tục nói với cô.

“Anh thích em, không chỉ thích mà anh nghĩ anh đã yêu em rồi, không kìm lòng được mà muốn có toàn bộ em. Sau đêm nay, em sẽ chỉ thuộc về anh, đời này cũng chỉ có thể gả cho anh. Anh yêu em, Tử Ngâm.” Hân nói xong, lại tiếp tục hôn cô không ngừng, dần dần hôn xuống phía dưới.

Quan Tử Ngâm dường như không thể tin mình vừa nghe được gì.

Hân yêu cô?

Là thật sao?

Cô muốn hỏi nhưng đôi môi của hắn đột nhiên xuống đến bụng cô, không chỉ hôn rốn cô mà còn khẽ cắn bụng cô, sau đó trượt xuống hai chân cô.

”Không.” Cô hoảng sợ kêu lên, muốn khép hai chân nhưng đã bị tay hắn gắt gao đè lại, không thể nhúc nhích.

Hắn hôn cô khiến cô đột nhiên chấn động, không ngăn nổi thanh âm phát ra, không biết là sung sướng hay là rên rỉ.

Hắn nồng nhiệt mà lớn mật đụng chạm gần như bức điên cô, cô cảm thấy ngượng ngùng, hoảng sợ, khó nhịn lại thật khó hiểu mà càng muốn hắn làm như thế.

Cô cong người thét lên, nhẹ nhàng mà run rẩy, cơ thể mỗi một ngã xuống giường rồi thờ dốc, nhưng tay và môi hắn vẫn không ngừng lại, vẫn không ngừng vuốt ve trên người cô.

Rốt cục hắn cũng chậm rãi tiến vào trong người cô, độ lớn của hắn làm cô có chút khó chịu, nhưng khi hắn bắt đầu di động trong cơ thể cô thì cô lại chỉ cảm thấy sung sướng.

Khi hắn ở trên người cô, cảm giác được tiếng tim đập của hai người và tiếng thờ dốc, còn có thân thể mềm mại của cô và da thịt có mùi hương hắn thích. Hắn thích mùi hương của cô, chỉ cần nghe thấy mùi hương của cô như vậy mà không ngờ đã làm cho hắn dần dần lại cứng lên.

Không biết là cô cảm nhận được sự biến hóa của hắn trong cơ thể mình hay không mà đột nhiên cô chuyển động hông mình.

Hắn khàn khàn khẽ cười, không nói câu nào ôm lấy cô rồi xoay người, để cô nằm sấp trên người hắn.

Cô có chút kinh ngạc, không rõ cho nên ngồi dậy, làm cho thứ trong cơ thể cô càng đâm sâu vào, hai người không hẹn mà cùng run cả người lên, đồng thời phát ra những âm thanh rên rỉ.

”Biết phải làm như thế nào không?” Hắn khàn khàn nói.

Cô không trả lời vì thế hắn ôm lấy vòng eo của cô, dạy cô phải chuyển động như thế nào, nâng lên, rồi lại chậm rãi hạ xuống, lên xuống một lần rồi lại một lần, từ chậm đến nhanh, từ nhẹ nhàng đến mạnh mẽ, đến tận lúc cô hơi khó chịu, cảm thấy gì đó mà làm loạn tiết tấu, không biết giải phóng như thế nào mà khẽ nấc ra tiếng, hắn mới đột nhiên đổi vị trí với cô, dùng sức đâm thẳng vào trong người cô, qua qua lại lại, đến tận lúc cả hai lên đến cao trào mới thôi.

Cô quá mệt nên đã ngủ thiếp đi.

Hắn tràn đầy nhu tình hôn cô một hồi rồi mới ôm cô xoay người lại, kéo cô vào trong lồng ngực mình, kéo chăn đắp lên hai thân thể trần trụi của bọn họ, thỏa mãn dục vọng rồi chìm vào trong mộng.

Nắng sớm chiếu qua cửa sổ, soi sáng mọi thứ trong phòng.

Quan Tử Ngâm nằm trong lòng Hoắc Duyên, nghe tiếng hô hấp của hắn trong lúc đang say ngủ, tự hỏi phải làm gì tiếp theo?

Thật ra thì cô không cần quá hao tổn tâm trí làm gì vì như lời tối qua của hắn thì hắn thích cô, cũng yêu cô, như vậy thì bọn họ không có vấn đề gì nữa cả, bởi vì tình cảm của cô cũng giống hắn, tuy rằng cô cũng không hiểu, mọi chuyện đã xảy ra như thế nào.

Chạng vạng ngày hôm qua, khi hắn đột nhiên nói hắn cầu hôn với cha cô, ngoại trừ kinh ngạc cô còn có một loại cảm xúc kinh hi và hân hoan tràn ngập trong tim, làm cho cô lâng lâng giống như đang ở thiên đường.

Không ngờ câu nói ‘Anh nói đùa’ sau đó của hắn khiến cô đang ở thiên đường bị rơi xuống địa ngục.

Cái cảm giác đau đớn xen lẫn thất vọng ấy khiến bây giờ cô nghĩ lại vẫn không nhịn được mà run lên.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy rất tức giận, cũng hiểu là tại sao mình giận, sau khi trốn về phòng còn tự hỏi một lúc lâu, mới hiểu ra mình đã sớm yêu hắn, cũng vô tình mà chờ mong, chờ mong hắn yêu thương mình.

Vì vậy cho nên lúc cô nghe hắn nói là đi cầu hôn với cha mình đã mừng rỡ như điên, nhưng lại nghe hắn nói chỉ là nói đùa, liền giận dữ.

Tối hôm qua hắn nói với cô rằng không phải chỉ là dục vọng mà còn nói hắn yêu cô. Lúc đó hắn trần trụi đề lên cô cũng trần trụi, trong lúc đó, thì những lời ấy có thể tin sao?

Cô than nhẹ một tiếng. Đây chính là vấn đề.

Nếu hắn nói thật là thật lòng yêu cô thì cô sẽ không phiền não làm gì.

Nhưng nếu đó chỉ là nam nhân tình trùng vào não, gặp dịp thì chơi, lời ngon tiếng ngọt thì sao?

Không tự chủ được, cô lại khẽ thở dài.

Tiếng than nhẹ của cô hình như đã quấy nhiễu đến giấc ngủ của hắn, hắn khẽ động dậy, đầu tiên là siết chặt vòng tay đang ôm cô, sau đó mới dần dần

mở to mắt nhìn cô.

Hắn mỉm cười với cô, bộ dáng gọi cảm lại mê người.

”Bảo bối, buổi sáng tốt lành.” Hắn hôn cô một nụ hôn chào buổi sáng.

Đột nhiên cô nghĩ đến là tối qua hắn cũng dùng hai chữ bảo bối này để gọi cô.

Hai chữ này có coi là lời ngon tiếng ngọt không? Nếu đúng vậy thì đêm qua là vì tình trùng vào não nên mới gọi vậy còn bây giờ? Sao hắn lại gọi cô là bảo bối?

“Sao lại có vẻ mặt nghi ngờ như vậy?” Hắn mỉm cười hỏi.

“Em là bảo bối của anh sao?”

”Đương nhiên.”

”Đó là một cách gọi chung sao?” Cô trầm mặc một chút rồi lại hỏi.

”Cái gì gọi chung?” Hắn khó hiểu hỏi lại.

“Là cách gọi chung với mỗi người phát sinh quan hệ trên giường cùng anh.”

Hắn mở to hai mắt trừng cô, cánh tay đặt ở bên hông nhấc lên đánh vào mông cô một cái.

“Sao lại đánh em?” Cô tròn mắt lên nhìn hắn.

”Bởi vì em nói sai.”

“Em có nói sai đâu.” Cô không phục.

“Em nghĩ anh là loại người tùy tiện lên giường cùng phụ nữ sao?” Hắn khó chịu trừng mắt.

”Ai biết?” Quan Từ Ngâm nhún vai nói, lập tức mông lại bị đánh cái nữa, làm cho cô nhin không được mà kêu to lên tỏ vẻ kháng nghị: “Này!” Rồi dùng sức trừng hắn, muốn rời khỏi vòng tay hắn lại bị hắn ôm chặt lấy.

”Đời này anh chỉ yêu một người con gái, cũng chỉ gọi một người con gái là bảo bối, đó là em.” Hắn hôn lên mắt cô rồi vuốt ve tấm lưng non mềm của cô, đồng đặc nói ra một câu như thế.

Cô yên lặng nhìn hắn, hoài nghi rốt cuộc là hắn có biết mình đang nói gì không. Hắn lại nói yêu cô một lần nữa, lần này rốt cuộc là thật lòng hay vẫn là lời ngon tiếng ngọt? Thật sự là cô không rõ ràng cho lắm.

“Anh nói thật hay nói đùa?” Cô nhiu mày, quyết định tốt nhất là nên hỏi thẳng hắn, miễn cho bản thân phải đau đầu mà vẫn không nghĩ ra.

“Chuyện này sao có thể nói đùa.” Hoắc Duyên phản bác cô.

“Sao em biết được? Em cũng cảm thấy được chuyện cầu hôn không thể nói đùa mà hôm qua vẫn có người lấy nó ra để đùa giỡn đó thôi.” Cô nhắc nhở hắn mỗi hận trong lòng mình.

“Em vẫn để ý chuyện hôm qua sao?” Hắn mỉm cười hỏi cô.

Cô lạnh lùng hừ một tiếng làm hắn càng muốn cười to.

“Thật ra, hôm qua lúc anh đi gặp cha em, đã muốn cầu hôn nhưng lại nghĩ là cần phải hỏi ý em trước, cầu hôn em trước, dù sao thì chuyện kết hôn là của anh với em chứ không phải là cha em.” Hắn nghiêm túc nói.

Quan Từ Ngâm kinh ngạc nhìn hắn, có một cảm xúc không nói nên lời.

“Anh nói thật sao?” Cô nhìn chằm chằm hắn rồi hỏi.

Bỗng nhiên hắn khẽ thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô rồi nói: “Bảo bối, đừng lặp lại câu hỏi đó, em chỉ cần trả lời anh một vấn đề là đủ rồi. Em nguyện ý gả cho anh chứ?”

Tim của nàng lại đập nhanh hơn bình thường.

“Anh nói thật chứ?” Cô hỏi.

“Trời ạ!” Hoắc Duyên nhin không được rên rí một tiếng, rốt cục buông vũ khí đầu hàng, đứng đắn trả lời câu hỏi của cô.

“Đừng, anh nói thật.” Hấn nhìn cô chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm chân thành mà thâm tình: “Anh muốn kết hôn với em là thật, nói yêu em là thật, gọi em là bảo bối cũng là thật. Hơn nữa, bây giờ anh rất thật lòng, chưa từng thật lòng đến thế cầu hôn với em. Xin hỏi Quan Tử Ngâm tiểu thư, em nguyện ý gả cho anh chứ?”

Cô như không thể hít thở nổi nữa, cả người như đang say mê lời nói của hấn.

Hấn nói thật, cực kỳ thật, rốt cục lúc này cô cũng đã có thể khẳng định. Bởi vì đang tựa vào ngực hấn nên cô có thể nghe rõ tiếng tim đập của hấn, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật cẩn thận. Hấn đang rất khẩn trương, đang chờ câu trả lời của cô.

Cô cũng rất khẩn trương vì hấn khẩn trương mà khẩn trương.

“Em.” Cô mở miệng, yết hầu lại đột nhiên như bị nghẹn, vì thế cô háng giọng, nói lại: “Em nguyện ý.”

Nói xong, hai má không khỏi ửng hồng.

Trời ạ, sao lại xấu hổ, thẹn thùng như vậy?

“Anh rất khẩn trương.” Đột nhiên hấn nói.

Không ngờ hấn sẽ nói thế nên cô ngây ngốc trong giây lát rồi bật cười.

“Anh mà cũng biết cái gì gọi là khẩn trương sao?” Giọng cô có chút làm nũng đáng yêu.

”Đương nhiên.” Hấn hôn cô “Chuyện liên quan đến em luôn làm anh thấy khẩn trương.”

“Thật chứ?” Cô cảm thấy thú vị “Ví dụ cho em xem nào.”

”Tối hôm qua, em tức giận khiến anh rất khẩn trương.” Hấn nhìn cô nói.

“Sao em không nhìn được?” Cô nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu trả lời.

“Anh khẩn trương ở trong lòng, đương nhiên là em không nhìn được.” Cái này không phải nói đùa.

“Đừng đùa nữa.” Cô nhịn không được nở nụ cười.

“Anh nói thật.” Hấn còn nghiêm trang cam đoan với cô, hại cô càng cười to.

Hấn làm cô vui vẻ cười đùa một chút sau đó mới cúi đầu ôn nhu hôn cô.

Nụ hôn này tràn ngập thương yêu và ngọt ngào, nhưng đang lúc hai người không một mảnh vải che thân nằm trên giường nên khó tránh nổi bùng dục hỏa.

Đến lúc cô thở dốc, mệt mỏi nghỉ ngơi mới đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

“Anh không dùng đồ bảo vệ.” Cô yếu ớt nói với hấn.

“Em không muốn sinh cho anh một đứa nhỏ sao?” Hấn lưu luyến hôn nhẹ cô rồi hỏi, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Tưởng tượng đến cảm giác kia, cô lại tràn ngập chờ mong: “Không phải.”

Câu trả lời của cô làm vật của hấn đang trong cơ thể cô lại cứng lên. Cô khó tin nhìn hấn, mà hấn lại còn nhìn cô cực kỳ nồng cháy.

“Anh.” Cô không biết phải nói gì. Dục vọng của người này không có giới hạn sao? Tối qua vừa thế, lúc này cũng vừa xong mà bây giờ đã.

“Anh hy vọng bào thai đầu tiên là con gái.” Hấn nói, rồi lại ôn nhu di chuyển trong cơ thể cô lần thứ hai.

“Anh hy vọng ánh mắt nó giống em, cái mũi giống anh, gương mặt giống em, cá tính giống anh. Nó sẽ có một mái tóc dài giống em, cũng có làn da trắng nõn như thế.”

Động tác của hấn làm ý thức của cô mơ hồ dần, trong hoảng hốt, ngoại trừ cảm giác nóng rực mỗi lần hấn ra vào thì cô không nghe được gì cả.

Khoái cảm lên cao, cô gắt gao bám lấy hấn, rốt cục khẽ kêu lên khi đạt tới đỉnh cao nhưng hấn lại không dừng lại mà càng tiến vào cơ thể cô một cách mạnh mẽ, làm cho cô sợ hãi, suýt thì ngất đi.

Thân thể hấn run lên, cũng đã đến lúc hấn thỏa mãn mà phóng thích.

Sau khi triển miên, mệt mỏi làm cho bọn họ buồn ngủ, cô vui nết vào ngực hấn, cảm nhận mùi hương của hấn, bọn họ quấn lấy nhau không biết ngủ thiếp

đi từ lúc nào.

Lúc này, ánh nắng đã chiếu khắp nơi.

Quan Từ Ngâm có chút ngưng ngừng, vì cô và Hoắc Duyên ngủ đến quá trưa, làm cho Kiều Di lo lắng bọn họ sáng không ăn trưa không ăn sẽ bị đói nên chạy tới gõ cửa phòng nàng, to tiếng hỏi có cần mang cơm vào phòng cho ‘Hai vị’ không?

Xấu hổ?

Cô quá xấu hổ, mất hết thể diện.

Trời ơi đất hỡi, sao chuyện này lại có thể xảy ra với cô?

Có phải bây giờ toàn bộ mọi người đã biết chuyện tối hôm qua Hoắc Duyên ngủ ở trong phòng cô không? Mà bọn họ lại ngủ đến tận trưa, cả cơm trưa cũng không ăn. Còn về phần tại sao lại ngủ như vậy thì chỉ cần là người có chút trí tưởng tượng là có thể nghĩ ra.....

Ô ô, tại sao lại như thế?

Chuyện này sao lại xảy ra với cô?

Cô không bao giờ muốn ra khỏi phòng nữa, để cô đi chết đi.

” Ha ha.....”

Cô đau lòng kêu rên khiến tên đầu sỏ gây nên ở bên cạnh nghe xong cười ha ha.

Cô tức giận đánh hấn một cái sau đó chạy vào trong phòng tắm tiếp tục khóc thét, thuận tiện rửa mặt chải đầu, nào ngờ lúc cô đi ra, trên bàn đã có đầy thức ăn, khiến cô khóc không ra nước mắt.

Vì những thứ này cho thấy đã có người vào phòng, cũng đã thấy đồng quần áo lộn xộn kia, nên cho dù cô giả ngu làm như không xảy ra chuyện gì cũng sẽ không ai tin, ô ô.....

” Mau tới ăn đi.” Đầu sỏ gây nên tươi cười đầy mặt gọi cô.

Cô dùng sức trừng hấn. Cô giận đến no luôn rồi, làm sao mà nuốt trôi được.

“Mau lại đây ăn đi, ăn no rồi chúng ta ra ngoài một chút, đừng ở lại đây khiến cho người khác khó làm việc. Anh đã bảo Kiều Di buổi chiều mang đồ dùng của em đến phòng anh rồi.” Hoắc Duyên tuyên bố.

“Anh nói gì?” Quan Từ Ngâm trở mặt đứng nhìn, kêu lên.

” Hưng phấn như vậy sao?” Hấn bốn cọt nhếch miệng cười với cô.

” Hưng phấn cái đầu anh!” Cô thật sự rất muốn đánh hấn: “Sao anh có thể nói thế? Anh nói vậy thì sau này làm sao em có thể đối mặt với mọi người đây?” Cô đứng tại chỗ dùng sức dậm chân, thật là mất mặt mà.

” Đối mặt như thế nào? Đương nhiên là dùng thân phận nữ chủ nhân đối mặt nha.” Hấn nói như lẽ đương nhiên.

“Anh đừng có nghĩ là đơn giản như thế.” Cô giận dữ trừng mắt nhìn hấn.

“Sự việc vốn đơn giản như thế.”

Hấn đi đến bên cạnh cô, cúi đầu hôn nhẹ cô một cái rồi kéo nàng ngồi xuống sofa, nhưng hấn ngồi xuống trước rồi kéo cô ngồi lên đùi hấn.

” Kiều Di nói chúc mừng chúng ta.” Hấn gấp một miếng thịt bò hầm đưa đến bên miệng cô.

Mùi thức ăn làm bụng cô réo lên, tức giận cũng theo đó mà tan đi không ít.

” Chúc mừng cái gì?” Cô vừa há mồm hưởng thụ sự chăm sóc của hấn, vừa khó hiểu hỏi.

” Chúng ta đính hôn, cũng sắp kết hôn.” Hấn đáp, cũng ăn một miếng thịt bò.

” Chúng ta đính hôn lúc nào?” Cô trừng mắt nhìn hấn, nuốt miếng thịt bò xong rồi nghi hoặc hỏi.

” Buổi sáng. Em quên là đã nhận lời cầu hôn của anh sao? Với anh mà nói thì đó là đính hôn. Về phần kết hôn, vì tôn trọng trường bối, anh sẽ chờ đến lúc cha em đến đây đồng ý rồi sẽ cử hành, em thấy thế nào?” Hấn nói xong lại gấp một miếng thịt bò cho cô: “Ăn nào.”

Cô há mồm nhận lấy, nuốt xong rồi mới nói tiếp.

“Em không có ý kiến.” Cô nói: “Nói đến chuyện cầu hôn với cha em, thì hôm qua anh đi tìm cha em làm gì?” Đột nhiên cô nhớ tới chuyện này.

”Đi giải quyết chuyện cha anh uy hiếp vấn đề tài chính với cha em.”

Cô trừng mắt nhìn: “Có ý gì?”

“Ba em bị uy hiếp vì phòng nghiên cứu của ông ấy cần một người tài trợ, nếu có một người khác tài trợ thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.” Hấn vừa nói lại vừa dứt cho cô ăn tiếp.

” Cho nên anh đã làm gì?” Cô tò mò hỏi.

“Em đoán xem.”

“Giới thiệu cho cha em một nhà tài trợ khác?”

“Không đúng nhưng cũng gần đúng rồi.”

Quan Tử Ngâm đảo mắt một vòng rồi đột nhiên từ từ tròn mắt lên: “Anh tự chạy đến làm nhà tài trợ cho cha em?”

“Chính xác. Em thật thông minh, bảo bối.” Hấn thưởng cho cô một cái hôn.

“Anh không cần làm như vậy.” Cô cảm động đến mức sắp nói không nên lời.

” Đương nhiên phải làm như vậy, nếu không thì sao có thể uy hiếp cha em gả em cho anh?” Hấn nghiêm trang nói rồi tròn mắt lại nhìn cô.

Cô sững sốt, lập tức bật cười.

Cô biết hấn chỉ nói đùa vì dù không làm như thế thì cô cũng gả cho hấn, hấn không cần làm thế. Hấn làm thế thì chỉ có một lý do, là làm cho cô không cảm thấy áp lực hoặc bị uy hiếp, để cho cô có được quyền lựa chọn và quyền tự chủ một cách tuyệt đối.

Hấn biết cô muốn gì, lại còn lo lắng đến cảm nhận của cô, không muốn cô có cảm giác bị bắt buộc, người đàn ông này thật sự là

“Cảm ơn anh.” cô chân thành nói.

“Vì anh đã uy hiếp em gả cho anh sao? Anh chưa bao giờ biết thì ra em muốn gả cho anh như thế.” Hấn khiêu mi, tựa tiếu phi tiếu, tà nghệ nhìn cô.

“Đừng có mà được tiện nghi lại còn khoe mẽ.” Cô đánh nhẹ hấn một cái.

Hấn lại hôn cô một cái.

Sau đó, hai người cứ vừa nói chuyện phiếm như vậy, vừa liếc mắt đưa tình dùng com trong phòng, cực kỳ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 6

Trời, xanh cao vời vọi

Mây, trắng nhẹ phiêu bồng

Biển, lam sâu tĩnh mịch

Còn có rừng rậm xanh biếc, lá cây lay động theo gió, muôn hoa khoe sắc và tiếng chim hót vui tai, mọi thứ đều khiến thể xác và tinh thần con người khoan khoái dễ chịu.

Thì ra, tình yêu có thể khiến cho mọi thứ đều trở nên đẹp hơn.

Quan Tử Ngâm kéo tay Hoắc Duyên, thản nhiên bước chậm trong rừng, hai mắt của nàng trong trẻo, khoe miệng cười cười, đang trong tình yêu cũng khiến nàng cảm thấy cảnh vật trở nên đẹp hơn.

Hai người tùy ý đi dạo, nói chuyện phiếm.

Lo lắng chân nàng bị thương nên hắn không cho nàng đi quá xa, nàng làm nũng đòi hắn cõng, không ngờ hắn ngồi xổm xuống đưa lưng về phía nàng thật.

“Lên đi.” Hắn nói.

“Ta nói đùa thôi.” Nàng trừng mắt nhìn, nhin không được cười nói.

“Lên đi.” Hắn quay đầu nhìn nàng, còn nói rất chân thành.

” Không cần.” Nàng lắc đầu cười.

” Ta cam đoan sẽ không khiến ngươi bị ngã.”

“Ta không phải lo lắng điều này.” Quan Tử Ngâm dở khóc dở cười nói: “Chân của ta hoàn toàn không có việc gì, có thể tự đi.”

“Nhanh lên đi.” Hắn thúc giục.

” Không cần.” Nàng cười, lui ra phía sau, sau đó xoay người bỏ chạy.

” Quan Tử Ngâm, chân của ngươi đang bị thương còn chạy.” Hoắc Duyên khó tin gào lớn, lập tức nhảy dựng lên đuổi theo nàng.

Tiếng cười như tiếng chuông bạc ngân vang trong rừng cây, cùng với thanh âm gào thét làm cho Kiều Di đang không biết tìm họ ở đâu rất nhanh đã tìm thấy.

Lúc nàng đến liền thấy thiếu gia vốn trầm ổn, tuy rằng bình dị gần gũi, nhưng rất ít cười, đang ôm Quan tiểu thư — không, hiện tại nên gọi là Thiếu phu nhân mới đúng, quay quay trong rừng, cười vui vẻ.

Hình ảnh trước mắt làm nàng không tự chủ được dừng chân, không muốn cắt đứt giờ khắc hạnh phúc này.

Đáng tiếc là bọn họ đã nhìn thấy nàng.

“Mau thả ta xuống, mau thả ta xuống.” Quan Tử Ngâm đỏ mặt, tay chân luống cuống kêu lên.

Thật mất mặt nha, bị Kiều Di nhìn thấy, hôm nay nàng rớt cuộc phải mất mặt tới trình độ nào mới đủ nha, ô.....

” Chuyện gì?” Hoắc Duyên thả nàng xuống trước rồi mới hỏi quản gia.

“Có người ở ngoài cửa nói muốn tìm tiểu thư.” Kiều Di cung kính trả lời.

Quan Tử Ngâm ngạc nhiên trừng mắt nhìn: “Tìm ta?”

Kiều Di gật gật đầu.

“Ai?” Hoắc Duyên hỏi.

” Bọn họ nói là bằng hữu của tiểu thư, là một đôi vợ chồng trẻ.”

Hoắc Duyên nhìn về phía Quan Tử Ngâm.

“Ta không nói cho ai ta ở đây nha, ngay cả ba ta cũng chưa nói, sao lại có người tới tìm ta?”

Nàng về mặt ngờ ngàng trả lời hắn.

“Ngoại trừ nói là bằng hữu của Tử Ngâm, bọn họ còn nói gì không?” Hoắc Duyên hỏi quản gia.

” Đúng rồi, họ nói chỉ cần nói cho tiểu thư rằng tiên sinh tên là Lí Thành, tiểu thư sẽ biết.”

“Lý Thành Thị?” Quan Tử Ngâm ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Ngươi biết?” Hoắc Duyên hỏi.

“Biết nhưng nhưng bọn hắn cho tới bây giờ cũng không phải là bằng hữu của ta.” Nàng nhú mày nói, không biết đôi vợ chồng kia tới tìm nàng có chuyện gì?

“Không phải bằng hữu thì là gì?” Thấy nàng cau mày Hoắc Duyên không khỏi mở miệng hỏi.

“Có điểm khó giải thích. Một kẻ là tình nhân cũ vì tiền vứt bỏ ta, một kẻ là nữ nhân đoạt bạn trai ta. Ngươi cảm thấy nếu coi bọn họ là kẻ thù thì quá đáng không?” Nàng hỏi hắn.

Hoắc Duyên trở mặt đứng nhìn nàng, có chút bị nàng dọa.

“Ngươi nói thật?” Hần trầm mặc một chút rồi nghiêm túc hỏi nàng.

Nàng mặt không đổi sắc gật gật đầu.

“Chuyện xảy ra bao lâu rồi?”

“Hai năm trước.”

“Ngươi còn thích tên kia không?” Hần lại trầm mặc một lát, mới trầm giọng hỏi.

“Ngươi ghen?” Nàng tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Đúng!”

Không ngờ hần trả lời thẳng thắn như vậy, Quan Tử Ngâm ngẩn người, lập tức cười thành tiếng.

”Trời ạ, ngươi có cần trả lời nhanh vậy không?” Nàng không thể dừng cười “Thật sự là rất buồn cười.”

Hoắc Duyên tuyệt không cảm thấy buồn cười.

“Ngươi còn thích tên kia không?” Hần nhìn nàng không chuyển mắt, lại hỏi, kiên trì thế nào cũng phải có đáp án.

“Đó đều đã là quá khứ, hướng hồ vị hôn phu của ta điều kiện tốt hơn hần trăm lần, ta cần gì đi giành lấy công người khác.” Nàng nói xong đột nhiên thu lại nụ cười, rất nghiêm túc nhìn hần: “Không, ta tuyệt không để ý tên kia.”

Hoắc Duyên lập tức nhe răng mỉm cười, thân thể cũng trầm tĩnh lại.

“Ngươi nghĩ tại sao bọn họ tới tìm ngươi?” Hần thảo luận lại vấn đề kia.

Quan Tử Ngâm nhún vai, biểu tình có trời mới biết.

“Ngươi muốn gặp bọn họ không?” Hần nhìn nàng, hỏi ý kiến của nàng.

“Ta có chút tò mò họ tới làm gì.”

“Vậy mời họ vào đi.” Hần gật đầu quyết định thay nàng, sau đó quay đầu phân phó Kiều Di: “Đ dẫn bọn họ tới Thiên Thính.”

Hoắc Duyên cố ý để cho khách đợi hơn một giờ, mới khoan thai bước đến.

”Ngượng ngùng, khiến các ngươi đợi lâu.” Quan Tử Ngâm tiến đến Thiên Thính liền giải thích.

Nàng đang nói sự thật vì nàng không ngờ Hoắc Duyên vì kéo dài thời gian lại dùng mỹ nam kế với nàng, hôn nàng rồi làm loạn hơn một giờ mới đi được.

Thật không biết hần làm như vậy có ý nghĩa gì.

“Ngươi có ý đúng không?” Ngô Nghi Linh giận dữ cắn răng nói.

“Nghi Linh!” Lí Thành Thị kéo kéo tay lão bà, ngăn nàng lại rồi mở miệng: “Là lỗi của chúng ta, đột nhiên đến quấy rầy thật sự là ngượng ngùng.”

”Các ngươi tìm ta có việc gì sao?” Quan Tử Ngâm trực tiếp hỏi.

”Việc này không vội, ngươi có nên giới thiệu một chút không?” Lí Thành Thị nhìn nam nhân phong thái phi phàm đứng cạnh nàng nói.

”Hoắc Duyên. Lí Thành Thị. Còn có Lý thái thái.” Quan Tử Ngâm dùng phương thức đơn giản nhất giới thiệu.

Thái độ của nàng và ngữ khí kỳ thật có chút lãnh đạm nhưng Lí Thành Thị lại lộ vẻ thân thiện.

”Hoắc tiên sinh, chào ngươi, nghe danh đã lâu, hôm nay có thể nhìn thấy ngươi, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Ta là Lí Thành Thị, là học trưởng thời kì đại học của Tử Ngâm, thỉnh chí giáo nhiều hơn.” Nói xong nhiệt tình vươn tay đến trước mặt Hoắc Duyên, không ngờ người kia lại coi như không thấy, ôm vị hôn thê ngồi xuống sô pha.

”Ngồi xuống trước.” Hoắc Duyên ôn nhu nói với vị hôn thê, chờ nàng ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống.

Trong nháy mắt, trong phòng ai đứng, ai ngồi, ai là vua, ai là lính, vừa nhìn đã hiểu.

” Hai vị tìm vị hôn thê của ta có chuyện gì?” Nhà vua lười biếng mở miệng.

” Vị hôn thê?” Ngô Nghi Linh khó tin tròn trừng mắt, khiếp sợ bật thốt lên.

Lí Thành Thị cũng có chút ngạc nhiên, nhanh chóng hiện lên chút kinh hi rồi rất nhanh khôi phục bình thường.

” Thật sự là không tưởng được, chúc mừng, Từ Ngâm.” Hần nói.

” Cảm ơn.” Nàng tuyệt không thấy thích thú chút nào. “Các người tìm ta có việc gì?” Nàng lại hỏi, thăm nghĩ làm rõ mục đích bọn họ tới đây nhanh chút rồi tiễn họ đi.

” Kỳ thật cũng không có gì, nghe nói người ở đây, ngày hôm qua người đi vội vàng như vậy, còn có chuyện chưa nói được nên tìm người ôn chuyện.”

” Ôn chuyện?”

” Ngày hôm qua?”

Quan Từ Ngâm và Hoắc Duyên đồng thời mở miệng, nhưng hai người lại chú ý hai trọng điểm hoàn toàn khác nhau.

” Ngày hôm qua, thời điểm đi dạo phố gặp phải.” Quan Từ Ngâm dựa vào hần, nhỏ giọng trả lời, cuối cùng nhìn không được lăm bắm một câu: “Thực không hay ho.”

Hoắc Duyên miễn cưỡng nhìn cười, tiếp theo liền nàng nói: “Ta không biết là chúng ta còn chuyện gì để ôn.”

” Đừng nói như vậy.” Lí Thành Thị có chút xấu hổ nói.

” Người hần là biết ta không thích quanh co lòng vòng, có mục đích gì liền nói thẳng ra đi, không cần lãng phí thời gian của mọi người.” Quan Từ Ngâm nhìn vợ chồng bọn họ, tỏ vẻ gọn gàng dứt khoát.

Hoắc Duyên cố gắng nín cười.

Trời ạ, nàng nói rất ngắn gọn, súc tích, thật sự rất đáng yêu.

“Người có cần phải không thân thiện thế sao?” Ngô Nghi Linh không thể nhìn được nữa tức giận hỏi.

” Chúng ta như vậy còn chưa đủ thân mật sao?” Quan Từ Ngâm lấy vẻ mặt khó hiểu hỏi Hoắc Duyên.

” Có lẽ bọn họ không muốn uống trà mà muốn uống cà phê hoặc rượu.” Hoắc Duyên còn rất nghiêm túc trả lời nàng, sau đó ngẩng đầu lên, cao giọng phân phó: “Đi lấy bình hồng rượu, Chử Hồ cà phê lại đây.”

Không ngờ hần sẽ trả lời và phản ứng như vậy, Quan Từ Ngâm không nhìn được chột cười ra tiếng.

“Ha ha” Cô cười đến chảy cả nước mắt, không thể nào không chế nổi.

“Từ Ngâm, cười to như vậy là rất không lễ phép.” Hần còn nói về ôn nhu, cô lại càng cười lớn.

“Chúng ta đi.” Ngô Nghi Linh nổi giận đùng đùng đứng dậy, lúi tay lão công, sắc mặt rất khó coi.

“Đừng như vậy, tính tình Từ Ngâm chính là như vậy, cô ấy không có ý gì đâu.”

Không ngờ Lí Thành Thị lại trấn an lão bà làm cho Quan Từ Ngâm không tự chủ được mà dừng cười, vẻ mặt sâu xa khó hiểu nhìn Hoắc Duyên.

Nén giận như vậy, rốt cuộc hần ta có ý đồ gì?

“Thành Thị huynh nói phải.” Hoắc Duyên nhìn về phía Lí Thành Thị, đột nhiên mở miệng nói.

Quan Từ Ngâm thiếu chút nữa rơi cằm xuống đất.

Thành Thị huynh?

Tuy rằng không biết tại sao Hoắc Duyên đột nhiên cùng hần ta xưng huynh gọi đệ, nhưng cô vẫn quyết định nhìn trước nói sau.

“Từ Ngâm tính tình chính là như vậy, mong bà chị không để bụng.” Hoắc Duyên tiếp tục nói: “Nhưng hai vị tới tìm Từ Ngâm ôn chuyện mà hiện tại cũng không còn sớm, tôi nghĩ, hai người có muốn ở lại một đêm không? Như vậy dù là ôn chuyện hoặc làm cái gì khác đều được, thời gian có vẻ đầy đủ hơn.”

“Như vậy thật xấu hổ.” Lí Thành Thị lập tức trả lời, trên mặt không có chút ý tứ hàm xúc cự tuyệt nào.

Quan Từ Ngâm suy nghĩ, có lẽ đây chính là mục đích bọn họ đột nhiên chạy tới tìm mình, muốn ở lại khu nhà cao cấp này một hai ngày, như vậy cũng đủ

để bọn họ trở về khỏe với tất cả bạn bè.

“Bạn của Từ Ngâm cũng coi như là bạn của tôi, nếu hai vị không chê, mời ngủ lại một đêm đi.” Hoắc Duyên tỏ vẻ.

“Nếu Hoắc huynh đã nói như vậy, vợ chồng chúng tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh, quấy rầy rồi.” Lí Thành Thị tươi cười đầy mặt gật đầu nói.

“Đột nhiên bảo hai người ở đây nghỉ một đêm, hẳn là không kịp chuẩn bị quần áo “

“Không, chuyện quần áo không cần lo lắng, thật ra chúng tôi vốn muốn nói chuyện phiếm với Từ Ngâm xong đi luôn nên hành lý cũng đã mang tới đây rồi.”

Quả nhiên đây là mục đích của bọn họ. Quan Từ Ngâm miễn cưỡng đè nén cảm xúc chán ghét, cảm thấy đôi vợ chồng này sao lại ngây thơ và nhảm chán như vậy? Quả thực là khó tin.

“Vậy sao? Tôi còn định gọi người mang vài bộ quần áo tới, nếu đã vậy, thì không cần nữa.” Hoắc Duyên mỉm cười nói.

Quan Từ Ngâm phát hiện đôi vợ chồng kia lộ ra vẻ mặt hối hận, rốt cuộc là tới đây làm gì vậy? Đến hưởng ưu đãi à? Loại tiện nghi này cũng muốn chiếm!

Cô đảo mắt, quyết định làm kẻ ác một chút.

“Anh đừng luôn ý vào thân phận, tài lực của chính mình, họ đều làm việc cho anh cả, tốt xấu cũng phụ trách Giorgio Armani, Louis Vuitton, C-alvin Klein cùng Hermes nha!.” Cô nhún mày nói với Hoắc Duyên.

LV, Kevin, Louis?

Nghe đến tên mấy đồ hiệu kia, hai vợ chồng kia đều mở miệng thật lớn.

“Anh rất ít khi phiền họ mà, chỉ có những lúc cần thợ may mới mời họ đến, bình thường chỉ nhà thiết kế tới thôi.” Hoắc Duyên nói.

Quan Từ Ngâm cảm thấy hẳn thật sự là siêu phối hợp, mà đôi vợ chồng kia nghe được ‘nhà thiết kế’ căn bản là bộ dáng đã cứng lại, thật sự là rất buồn cười.

“Em phải nói với Kiều Di chuyện bọn họ ngủ lại.” Cô vội vàng đứng dậy nói để ngăn mình cười ra tiếng, không ngờ vừa dứt lời Kiều Di đã bước vào, vội vàng đi tới chỗ bọn họ.

“Thiếu gia, Hào thiếu gia tới.” Kiều Di báo cáo với Hoắc Duyên.

“Hào thiếu gia?” Chưa từng nghe qua nhân vật này, Quan Từ Ngâm tò mò.

“Ca của anh?” Hoắc Duyên nói.

“Em nghĩ anh là con một.” Cô kinh ngạc tròn mắt nhìn hắn.

“Anh ấy là con nuôi của cha anh.”

“À, thì ra là thế.” Cô gật đầu.

“Sao đại ca lại đột nhiên tới đây?” Hoắc Duyên hỏi quản gia.

Kiều Di lắc đầu, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Hắn hỏi.

“Tuyết Ly tiểu thư cũng tới.” Kiều Di do dự một lát rồi mới nói.

Tuyết Ly tiểu thư, Quan Từ Ngâm đầu tiên là trừng mắt nhìn, tiếp theo là mở to hai mắt.

Tên này cô đã nghe qua, nếu Tuyết Ly này chính là Tuyết Ly cô biết, vậy thì không phải chính là vị hôn thê tiền nhiệm của Hoắc Duyên sao.

Cô nhìn Hoắc Duyên, thấy hắn cau mày, lộ ra một biểu tình hắn có nghe lầm hay không.

“Chỉ nói gì?” Hắn hỏi.

“Tuyết Ly tiểu thư và Hào thiếu gia cùng tới.” Kiều Di nói.

Quan Từ Ngâm nhìn Hoắc Duyên, thấy mặt hắn nhăn lại, hẳn tựa hồ không hiểu tại sao vị hôn thê tiền nhiệm kia lại chạy tới đây.

“Thiếu gia, có cần tôi tìm lý do mời cô ấy đi không?” Kiều Di lo lắng hỏi

“Không sao.” Hoắc Duyên hơi trầm mặc chút, rồi mở miệng, nói xong, hần như là đột nhiên nghĩ đến nên giải thích hoặc hỏi ý kiến cô: “Bảo bối ——”

“Em biết cô ấy là ai.” Cô cắt lời hần “Em chỉ nghĩ hoặc hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì, sao nhiều khách vậy?” Cô thở dài, rồi làm một cái mặt quý.

Hoắc Duyên ngẩn ra, nhìn không được tươi cười rạng rỡ.

“Anh chưa nói là anh yêu em sao?” Hần kim lòng không được thâm tình mà ôn nhu nói với cô.

Sao còn có người ngoài mà hần có thể thâm tình nói thế chứ, Quan Từ Ngâm đầu tiên là kinh ngạc, lập tức xấu hổ ửng đỏ hai má.

“Anh” Cô hoàn toàn không biết nên nói cái gì, lại nghe thấy Kiều Di ở bên cạnh cười khê, hại cô lại càng đỏ mặt.

“Anh yêu em.” Hần còn lửa cháy đỏ thêm dầu.

“Anh nói đủ chưa? Còn có người ở đây đấy.” Cô hờn dỗi liếc hần một cái, xấu hổ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tiểu thư có thể coi như tôi không tồn tại.” Kiều Di nhìn không được trêu ghẹo.

Trừ chị ra còn có người ngoài nữa. Quan Từ Ngâm chuyển mắt nhìn đôi vợ chồng kia, thấy trong mắt Ngô Nghi Linh có ghen ghét.

Please, nữ nhân này oán hận mình sao? Trước kia như vậy, bây giờ vẫn thế, thực sự là khó tin.

“Sao vậy?” Hoắc Duyên hỏi cô.

“Không có gì. Chúng ta nên mời Kiều Di thay vợ chồng Lí Thành Thị an bài khách phòng một chút, nghỉ ngơi trước bữa tối.” Cô nói.

Hoắc Duyên gật đầu, hần quay đầu nhìn về phía đối vợ chồng nói: “Thành Thị huynh, thật ngại quá, tôi còn có khách. Tôi sẽ bảo quản gia đưa hai người về phòng trước, hai người có yêu cầu gì cứ việc nói. Đến bữa tối chúng ta lại tán gẫu được không?”

“Không sao.” Lí Thành Thị nhanh chóng gật đầu, nào dám nói không.

“Vậy tôi và Từ Ngâm xin lỗi không tiếp được. Gặp sau!”

“Gặp sau!”

Trên bàn com to dài xếp đầy thức ăn, mọi người có vẻ cười đùa nhưng thực tế sóng ngầm mãnh liệt.

Bàn ăn thật dài, Quan Từ Ngâm muốn ngồi cạnh Hoắc Duyên, mà Hoắc Duyên vì ngồi cạnh cô nên không ngồi vị trí chủ nhà.

Cũng không có gì vì thường ngày ăn com vẫn thế nhưng thói quen của bọn họ lại đưa tới những phản ứng đáng ngạc nhiên của mấy vị khách.

Phản ứng một, Tuyết Ly tiểu thư không do dự ngồi cạnh Hoắc Duyên, dù chỗ ngồi này là chủ vị cũng không để ý.

Phản ứng hai, chỗ chủ vị vốn là chủ nhà ngồi nên Hoắc Hào đại ca tiến lên khuyên Tuyết Ly tiểu thư đổi chỗ nhưng chính mình lại ngồi vào đó làm kẻ khác há hốc mồm.

Phản ứng ba, đối vợ chồng kia rất quái lạ, lão công không ngừng thân thiện với Hoắc Duyên, lão bà cũng không ngừng trêu cô, như là cô mới là kẻ dòi đi lực chú ý của lão công cô ta.

Không, có lẽ, cô ta cho rằng cô cướp đi vị trí của cô ta, là vị trí ngồi cạnh Hoắc Duyên, để hần ôn nhu đối đãi, che chở đầy đủ. Vì bộ dáng căm thù của cô ta thật sự rất giống Tuyết Ly tiểu thư, không biết chính cô ta có biết không?

Tóm lại, nữ nhân này có bệnh, mà bệnh cũng không nhẹ.

“Suy nghĩ gì mà im lặng vậy?” Đột nhiên Hoắc Duyên kề tai nàng nói nhỏ.

“Không khí bữa tối này thật sự là rất quý dị, rõ ràng chúng ta mới là chủ nhà sao có cảm giác như Hồng Môn Yến, có cảm giác muốn đem anh ăn luôn.” Cô nhỏ giọng trả lời.

“Ai muốn ăn anh.”

“Ba người đối diện với người phía trước.”

“Nữ thì anh có thể lý giải nhưng nam thì sao?” Hần có chút không yên lòng hỏi, cả người đắm chìm trong hương khí mê muội của cô.

“Anh không nghe Lí Thành Thị nói sao?”

“Hắn nói gì?” Cô thom quá.

“Công tác, sự nghiệp, đã tâm.”

“Ừ?” Có hương hoa lài.

“Hắn muốn có quan hệ với Hoắc thị.”

“Ừ.” Hương vị ngọt ngào làm người ta muốn cắn một miếng.

“Về phần đại ca của anh “

Thật sự muốn cắn một ngum.

“Em cảm thấy hắn giống như đã tâm bưng bưng, có loại cảm giác muốn đoán vị.”

Nhẹ nhàng liếm một chút hắn là không sao đi?

“Tuy rằng nhìn bề ngoài không nhận ra nhưng không hiểu sao lại có cảm giác ấy.”

Nhẹ nhàng một chút là tốt rồi. Hắn khẽ liếm vành tai cô một chút.

“Anh tốt nhất nên cẩn thận A!” Hắn thỉnh linh liếm nàng làm Quan Từ Ngâm nhin không được phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cũng bởi vậy mà cắt ngang Lí Thành Thị và Hắc Hào nói chuyện, không hẹn mà cùng nhìn về phía cô.

Đương nhiên, có hai đôi mắt không rời quá cô và Hoắc Duyên, bây giờ đang trong trạng thái phun lửa.

“Sao vậy?” Hoắc Hào về mặt quan tâm nói.

Quan Từ Ngâm thật là có miệng khó trả lời. Cô phải trả lời vấn đề này như thế nào? Nói Hoắc Duyên đột nhiên liếm chỗ mẫn cảm của cô, hay tại cô nhin không được nên kêu sao?

Cô làm sao mặt đây nói được đây?

Cô không khỏi giận kè đầu sỏ gây nên, liền thấy hắn mở miệng nói: “Có thể là chân đau. Từ Ngâm mấy ngày hôm trước bị thương, chân còn chưa khỏi.”

Chân đau? Hắn thật đúng là nguy biện.

“Cho nên tôi đưa cô ấy về nghỉ trước đã.” Hắn đứng dậy nói, sau đó đột nhiên ôm lấy cô, khiến cô trở tay không kịp, chỉ có thể ôm lấy cổ hắn, để phòng bị ngã.

“Các vị từ từ dùng.” Hắn nói rồi chuyển hướng Hoắc Hào: “Đại ca, phiền anh tiếp khách hộ em?”

“Đương nhiên.” Hoắc Hào nói.

“Cám ơn.”

Sau đó hắn liền ôm cô rời khỏi nhà ăn, rời khỏi Hồng Môn Yến.

Toàn thân trở ra.

* Hồng Môn Yến: Cụm từ này xuất phát từ chuyện Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Hồng Môn Yến, định kể tội Lưu Bang chống đối và sau đó sẽ giết chết, đại khái là bữa tiệc này chỉ là một âm mưu để Hạng Vũ giết chết Lưu Bang. Mà thực ra âm mưu này là của Phạm Tăng, quân sư của Hạng Vũ, vì ông ta nhận ra được sự nguy hiểm của Lưu Bang, chứ thực ra Hạng Vũ đâu có ý sát hại công thần. Quả nhiên sau khi Lưu Bang thoát chết ở Hồng Môn Yến thì dấy binh tạo phản, Hạng Vũ thua phải tự tử bên dòng Ô Giang (. Nói chung, Hồng Môn Yến là cụm từ chỉ những bữa tiệc ẩn giấu âm mưu của người mời và người được mời mà tới thì “lành ít dữ nhiều”)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 7

Quan Từ Ngâm là bị dối nên mới tỉnh.

Bữa tối hôm qua ăn không nhiều lắm, không ngờ Hoắc Duyên ôm cô rời khỏi nhà ăn xong lại coi cô thành bữa tối của hắn, quá trình không chỉ có nhiệt tình, thân mật, còn kéo dài làm hao hết khí lực của cô.

Cô còn tưởng rằng hắn nói dối chân cô đau chỉ là vì thoát khỏi Hồng Môn Yến, không ngờ là vì mục đích khác.

Nam nhân này thật sự là

Nên nói như thế nào đây? Căn bản là không coi ai ra gì, làm theo ý mình!

Hắn rút cuộc có biết tối hôm qua trong nhà ăn, những người đó, từ đầu đến cuối không thấy hắn xuất hiện sẽ thế nào a? Nhất là hai nữ nhân nghiêng răng nghiêng lợi đến hận không thể cắn chết cô kia.

Ai, cô cảm thấy tính mạng của chính mình thật sự là khó bảo toàn mà!

Nhưng cũng phải nói, sao cô phải để ý những người đó nghĩ thế nào, sao phải sợ hai nữ nhân khó hiểu kia?

Một người đã phản bội hôn ước, rồi bỏ Hoắc Duyên, một người đã kết hôn, có lão công, hai người này đều có vấn đề, mà đều là bệnh không nhẹ.

Lúc ra ngoài mấy người đó không mang theo mắt, theo tai sao? Không nhìn thấy Hoắc Duyên từ đầu tới đuôi cũng chưa liếc nhìn họ một cái sao, trong mắt chỉ có cô sao? Hoắc Duyên hào phóng giới thiệu cô là vị hôn thê của hắn không dưới một lần, khẳng định hai nữ nhân kia đều có bệnh!

Bụng thật đói.

Hiện tại là mấy giờ?

Hiện tại đến nhà ăn liệu có đồ ăn không?

Nếu nhà ăn không có thì tủ lạnh trong bếp hẳn là có chứ nhỉ?

Quan Từ Ngâm liếc nhìn Hoắc Duyên còn đang ngủ say, thật cẩn thận bỏ cánh tay hắn ra khỏi bụng nàng, lại thật cẩn thận lui ra rồi đứng dậy, xuống giường, mặc quần áo vào, ra khỏi phòng đi tìm đồ ăn.

Vừa ra khỏi phòng, cô nhìn đồng hồ, hơn năm giờ.

Đây là lần đầu tiên nàng dậy sớm như vậy từ lúc đến đây. Không biết người ở đây, nhất là đầu bếp, mấy giờ mới bắt đầu làm việc? Thật hy vọng đầu bếp đã làm việc, ông trời phù hộ.

Đi qua hành lang dài, bốn phía rất yên tĩnh.

Nắng sớm chiếu vào qua cửa sổ, dung hợp không khí lạnh mơn phượng Tây cùng với hành lang thanh lịch phượng Đông làm nó càng trở nên tao nhã mê người, lẳng lặng tỏa mát ra một cỗ mị lực thần bí.

Cuối hành lang là không gian rộng mở trong sáng, cũng chính là đại sảnh.

Độ cao đại sảnh khoảng ba tầng, trần nhà có hoa văn tiên diễm, hai bên có hai cầu thang làm bằng đá cẩm thạch hình cung, to lớn mà quý phái lên lầu hai.

Nhà ăn ở hành lang bên trái dưới lầu một, Quan Từ Ngâm đương nhiên đi xuống, vừa bước xuống bước thứ nhất đã bị người ở phía sau đẩy, làm cho nàng trong nháy mắt mất đi thăng bằng, thét chói tai.

“A ——”

Tiếng thét chói tai vang lên trong sự yên lặng sáng sớm, làm cho người đang ngủ bừng tỉnh, dù đang ở trong phòng hay ở nơi nào cũng chạy vội tới.

Tiếng bước chân vội vội vàng vàng ừn ừn kéo đến, trong đó còn có nhiều thanh âm nghi hoặc.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi là ai thét?”

“Có chuyện gì?”

“Ở đâu?”

Theo phương hướng tiếng thét vang lên, những người ở tầng hai cũng nhìn xuống, tầng một đã tụ tập đầy người, có người đỡ một người ngồi dậy.

“Có chuyện gì vậy?” Lí Thành Thị đứng ở tầng hai cao giọng hỏi.

“Tiểu thư bị ngã cầu thang.” Có người trả lời như vậy.

Một thân ảnh nhanh như chớp lao từ tầng hai xuống, làm cho người ta sợ hãi, tưởng là lại có người ngã cầu thang.

“A!” Có người thậm chí còn nhìn không được kêu lên sợ hãi.

Không ai rơi xuống, chỉ có Hoắc Duyên mặt cắt không còn giọt máu lao tới bên cạnh Quan Từ Ngâm, nhanh chóng, thật cẩn thận kiểm tra thân thể cô, đồng thời gầm nhẹ rít gào.

“Gọi bác sĩ!”

Tóc hỗn độn, còn đang mặc quần áo ngủ, xộc xệch, có thể thấy hấn lao ra khỏi phòng vội vàng như thế nào.

Nghe vậy, có người nhanh chóng xoay người chạy đi gọi bác sĩ.

Xác định cô hình như không có gãy xương, Hoắc Duyên thật cẩn thận ôm Quan Từ Ngâm vào trong ngực.

“Có chuyện gì?” Hấn trầm giọng hỏi.

Người giúp việc trả lời: “Tôi không rõ, nghe tiếng thét nên chạy đến, thấy tiểu thư lăn từ trên tầng xuống. Tuy đã rất cố gắng nhưng không kịp đỡ tiểu thư. Thực xin lỗi.”

“Có ai thấy chuyện gì xảy ra không?” Hoắc Duyên ngẩng đầu nhìn quanh.

Mọi người đều lắc đầu.

“Tiểu thư có thể do đau chân quá nên bị ngã?” Có người đoán.

“Trời còn chưa sáng, có lẽ do nhìn không rõ.”

“Nhưng, tiểu thư chưa từng rời giường sớm như vậy, có khi nào cô ấy bị mộng du không?”

Đang lúc mọi người đoán già đoán non, Quan Từ Ngâm giật mình.

Hoắc Duyên lập tức cúi đầu, ôn nhu gọi: “Bảo bối!”

Quan Từ Ngâm lông mi run rẩy vài cái, lúc này mới chậm rãi mở to mắt.

Ánh mắt của cô nhìn về phía hấn đầu tiên, sau đó nhìn về phía mọi người xung quanh, suy yếu mà khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Em bị ngã cầu thang, em quên sao?” Hoắc Duyên ôn hòa nói.

Biểu tình khó hiểu trong nháy mắt rút đi: “Có người đẩy em.”

“Cái gì?” Hoắc Duyên nghĩ là mình nghe nhầm.

“Lúc em xuống cầu thang, có người đẩy em từ phía sau.” Cô run rẩy thấp giọng nói. Cả người sợ hãi không ngừng run rẩy.

Hoắc Duyên rung mình, lập tức ngẩng đầu nhìn phía tầng hai, trên đó đương nhiên đã không còn ai, bởi vì toàn bộ mọi người đã xuống tầng quan tâm thương thế của cô. Nhưng ngay cả như vậy, Hấn vẫn biết người bị tình nghi có thể là ai, bởi vì ở tầng hai, trừ hai người họ cũng chỉ có bốn vị khách không mời mà đến kia.

Là ai? Rốt cuộc là ai độc ác như vậy, hận cô như thế, làm ra chuyện này? Ánh mắt hấn trong nháy mắt trở nên tàn khốc, dù là ai làm hấn cũng sẽ không bỏ qua, hấn thề với trời!

“Hoắc Duyên?” Hấn chưa bao giờ thể hiện sự lãnh khốc, làm cho Quan Từ Ngâm có chút không thể thích ứng.

Hấn lập tức cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt trong nháy mắt biến trở về ôn nhu và quan tâm, còn có lo lắng.

“Nói cho anh biết, em đau ở đâu?” Hấn ôn nhu hỏi.

“Tay, chân, hông, Em không biết, toàn thân đều đau.” Cô thống khổ thấp giọng rên rỉ.

“Em cử động anh xem nào, cẩn thận một chút, từ từ thôi.”

Cônghe lờ, cử động chân trái trước, sau đó là chân phải, tiếp theo mới là hai tay.

“Có chỗ nào đặc biệt đau không, vừa cử động đã đau?” Hấn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của cô, nín thở hỏi.

Quan Từ Ngâm nhẹ nhàng mà lắc đầu, toàn thân cô đều đau, nhưng cũng không có chỗ nào đặc biệt đau.

Hoắc Duyên thờ phào nhẹ nhõm, chắc là cô không bị gãy xương, nhưng cũng phải chờ bác sĩ đã.

Hấn thật cẩn thận bế cô lên, sau đó ngẩng đầu nói với người giúp việc: “Được rồi, mọi người đi làm việc đi.” Rồi nhìn mấy vị khách: “Thật có lỗi, hiện tại đã không có việc gì, còn sớm, nếu mọi người không ngại thì trở về phòng ngủ tiếp đi.”

“Xảy ra chuyện này chúng tôi làm sao ngủ nổi.” Lí Thành Thị lớn tiếng tỏ vẻ.

“Phải nha.” An Tuyết Ly ôn nhu phụ họa.

“Chờ bác sĩ Phí Nam kiểm tra thương thế của Từ Ngâm đã, xác định không nghiêm trọng rồi nói sau.” Hoắc Hào nghiêm túc nói.

“Các người thật đúng là rất nhiệt tình nha! Nếu tất cả mọi người đều nhiệt tâm như vậy, thiếu tôi hấn là cũng không sao đi, tôi phải về phòng ngủ.” Ngô Nghi Linh nói xong, ngáp một cái cũng không quay đầu lại, xoay người lên tầng.

Hoắc Duyên ôm Quan Từ Ngâm đến Khôi cư phòng đặt cô nằm xuống, hấn định ôm cô trở về phòng nhưng ba người kia đi theo, hấn tuyệt đối không muốn cho những người có thể là hung thủ vào phòng ngủ của bọn họ.

Bác sĩ Phí Nam sau khi nhận được điện thoại, lập tức tới, có cả xe ý tế để phòng Quan Từ Ngâm bị thương nặng, cần thiết bị hỗ trợ chẩn đoán bệnh và trị liệu đặc biệt.

Kết quả kiểm tra, Quan Từ Ngâm thật là phúc lớn mệnh lớn, ngoài trừ bị bầm tím, không có nội thương cũng không bị gãy xương, chỉ là thân thể sẽ đau nhức vài ngày, làn da xinh đẹp trắng nõn cũng bị tím bầm nhiều chỗ do bị tụ máu.

Bác sĩ Phí Nam rời đi, những người khác thấy không có gì đáng ngại cũng rời đi.

Ngoài cửa sổ, vốn nắng sớm nay đã ngời sáng lên, mặt trời lấp ló trong tầng mây, chơi trốn tìm với cỏ cây xanh mát.

Hơn chín giờ, Quan Từ Ngâm cũng sắp chết đói.

Sau khi mọi người đi nâng kéo kéo quần Hoắc Duyên.

“Sao vậy?” Hấn lập tức ôn nhu hỏi.

“Em sắp chết.” Cô rên rỉ nói.

“Ngốc! Vừa rồi em không nghe bác sĩ nói sao? Anh ấy nói không sao, đừng có nói lung tung!” Hấn lập tức giáo huấn cô.

“Không phải, là đói đến sắp chết.” Cô vô lực nói.

Hoắc Duyên trừng mắt nhìn, một lúc sau mới hiểu ra.

Đói đến sắp chết? Hấn thật sự là thua cô rồi, trong thời điểm này mà cô còn nói vậy được, nên nói là cô có thói quen như vậy hay là thần kinh vốn đặc biệt đây.

“Còn thấy đói bụng chứng tỏ không sao.” Hấn nói.

“Phải nha nhưng đến lúc đói thũng dạ dày còn nghiêm trọng hơn, thực sự sẽ chết người.” Cô uể oải nói.

“Anh đã gọi Kiều Di mang bữa sáng đến.” Hấn nói cho cô.

“A, em thật yêu anh.” Cô nịnh khéo.

“Vì anh đã gọi bữa sáng tới?” Hấn nhin không được nhưn mảy hỏi. Nếu hấn nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên cô nói yêu hấn.

“Không phải, vì bộ dáng gọi cảm của anh buổi sáng do không cạo râu.” Cô sờ sờ cằm hấn, cảm giác thực mới mẻ.

Miệng hấn khẽ nhếch: “Em thích anh để râu?”

“Em thích anh không có mặc quần áo.”

Cô hoàn toàn không để ý nói nhưng làm hấn cười lớn hơn một chút.

“Thì ra em là sắc nữ.” Hấn nói.

“Sắc lang phối sắc nữ, không phải trời sinh một đôi sao?” Cô tà nghệ liếc mắt một cái.

Hoắc Duyên sùng sốt, nháy mắt lại cất tiếng cười to.

“Ha ha”

Rốt cục Quan Từ Ngâm thở phào trong lòng. Nhìn bộ dáng hần trước đó cô rất sợ hãi sẽ có án mạng nếu hần biết ai là kẻ đẩy cô.

Người kia đương nhiên là đáng chết, à, nên bị trừng phạt, nhưng người chấp hành hần là cảnh sát mới đứng, không nên làm bẩn tay hần.

Trong lúc hần cười to, Kiều Di đã mang bữa ăn mà cô mong đợi đến.

Hoắc Duyên thu hồi tiếng cười, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập ý cười.

“Thiếu gia cười gì vậy?” Kiều Di tò mò hỏi, lập tức chuyển hướng cô, quan tâm nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, cô có khỏe không?” Trong mắt cô tràn ngập đau lòng và lo lắng.

“Không tốt, bụng của tôi sắp đói chết.” Quan Từ Ngâm về mặt cầu xin nói.

Kiều Di ngây người ngẩn ngơ, không thể hiểu ý hài hước của cô.

“Kiều Di, còn có thể đùa, cho thấy cô ấy không sao, chị đừng lo lắng.” Hoắc Duyên trả lời thay cô.

Để thuận tiện ăn, Quan Từ Ngâm giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Em định làm gì?” Hoắc Duyên vừa thấy, lập tức ngăn cô lại.

“Không ngồi thì làm sao ăn được?” Cô trả lời.

“Anh bón cho em.”

Cô nhin không được xem thường: “Tay của em không đứt.”

“Bảo bối.” Hần bắt đắ dĩ nhìn cô kêu lên.

“Kiều Di.” Cô bắt đắ dĩ quay đầu nhìn về phía quản gia, muốn Kiều Di phân xử.

“Tiểu thư để thiếu gia bón đi.” Kiều Di tươi cười nói, thực thích xem bộ dáng thiếu gia sùng tiểu thư.

“A, tìm nhầm chỗ dựa.” Quan Từ Ngâm nhin không được thờ dài.

“Anh không hại em, em tìm chỗ dựa cái gì.” Hoắc Duyên dờ khóc dờ cười nói.

Sau đó, hần bón cho cô trứng muối kho thịt, một đồng lớn bánh quẩy, mọi đồ đều thổi nguội cẩn thận rồi bón cho cô ăn.

Quan Từ Ngâm được bón có chút thẹn thùng, cũng có chút xấu hổ, hai tay của cô rõ ràng là có thể cử động, lại còn để hần bón.

Nên nói thế nào đây? Nhưng cảm giác này thật ngọt ngào.

Bón cho cô ăn xong bữa sáng, hần lại ngấu nghiêng hôn cô rồi ôm cô về phòng nghỉ ngơi.

Hần bảo cô ngủ một chút, cô nói mình không ngủ được, hần phải nói chuyện phiếm với cô, kết quả, tán gẫu không được mấy câu thì cô đã ngủ mất rồi.

Vừa cảm giác tỉnh lại, bữa trưa cũng đã qua rồi.

Quan Từ Ngâm xác định trong khoảng thời gian này Hoắc Duyên vẫn ở đây hay mới trở về nhưng lúc tỉnh vẫn thấy hần nằm bên.

“Đói bụng không?” Hần hỏi cô.

Cô không có cảm giác đói, liền lắc lắc đầu.

“Muốn tắm không?” Hần lại hỏi.

Hỏi cử động một chút, toàn bộ các tế bào trên cơ thể đều hô ‘muốn muốn muốn’ nên cô gật gật đầu.

Hần thả cô vào nước ấm, ôm cô vào trong bồn tắm, sau đó cùng tắm với cô.

Tay hần nhẹ nhàng mà dao động trên người cô, không có ý tứ khiêu khích, chỉ có đau lòng và thương tiếc.

Buổi sáng da thịt phỉm hồng, mà thời gian qua làm đậm dần lại, tay hần ôn nhu mon trón những chỗ tụ máu, không ngừng xoa, giống như làm vậy thì những vết bầm đó sẽ tiêu đi, làm cô thấy thật có lỗi.

“Thật xin lỗi.” Cô nói.

Tay hần hơi dừng lại, sau đó lại xoa những vết bầm tím.

“Sao đột nhiên lại nói như vậy?” Hần hỏi.

“Làm anh lo lắng.”

Hần đột nhiên dang rộng hai tay, gắt gao ôm cô vào trong ngực, run rẩy nói với cô hần sợ hãi chứ không phải lo lắng.

“Em hù chết anh, sau này không được như thế, biết chưa?” Hần nói, thanh âm cũng suy yếu mà run rẩy.

Cô định nói cho hần, chuyện này không thể khống chế được nhưng lại ôn nhu nói một tiếng: “Được.”

Hần hôn lên trán cô, cái mũi, miệng, lại gắt gao ôm cô một hồi lâu.

Trong phòng tắm rất im lặng ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách, cô lại đánh tan sự trầm tĩnh.

“Anh nghĩ người đẩy em là ai?” Cô hỏi hần, đồng thời nghĩ tới chuyện hồi sáng mà lòng còn sợ hãi, nhin không được run rẩy.

“Đừng nghĩ nhiều.” Hần lập tức nói, càng ôm cô chặt hơn.

“Em không sao.” Cô vỗ vỗ tay hần, trấn an hần. Rồi hỏi: “Chuyện này không thể không nghĩ là được, phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, em không muốn mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng.”

“Sao em lại kiên cường dũng cảm như vậy?” Bình thường nữ nhân hần là đều sợ hãi mới đúng.

“Không có cách nào khác nha, ai bảo vừa rồi có người nói em hù chết hần nên em phải cố gắng thấy biến không sợ hãi nha.” Cô bắt đắc dĩ nói, vẻ mặt cũng bồn chồn.

Hoắc Duyên ngăn người nhìn cô, quả thực không biết nói gì. Cô bỗng nhếch miệng mỉm cười với hần, bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu làm cho hần rút cuộc nhin không được lác đầu cười khẽ ra tiếng.

“Anh đột nhiên cảm thấy nên thực đồng tình với ba em.”

Cô khó hiểu khiêu mi: “Có ý gì?”

“Ông ấy nhất định là hoàn toàn không có biện pháp trách nể em, chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của em đúng không? Cho dù em muốn sao trên trời thì ông ấy cũng phải hái cho em.”

“Đúng vậy, vốn là như vậy, nhưng nửa năm trước do anh ban tặng, ba không chỉ cự tuyệt yêu cầu của em mà còn tát em một cái.” Tưởng tượng lại lúc đó, cô liền cảm thấy ủy khuất.

Mấy hôm trước hần đã nghe cô nói chuyện đi Đài Loan gặp bốn nam nhân chỉ phúc vi hôn, và những chuyện thú vị xảy ra sau đó. Ngay lúc đó hần chỉ thấy buồn cười, không ngờ cô còn bị ba tát một cái, hần hiện tại chỉ cảm thấy đau lòng và thật có lỗi.

“Thật xin lỗi.” Hần áy náy nói.

“Chuyện này không phải do anh, anh cũng không biết là ba anh sẽ làm vậy.” Cô lác đầu nói.

Hần vẫn cảm thấy được đau lòng và thật có lỗi.

“Anh cảm thấy ai là người đẩy em?” Cô bỗng nhiên trở lại chuyện chính.

Hoắc Duyên bỗng nhiên khẽ thở dài, biết là cô đã muốn biết thì không thể ngăn cô được.

“Anh không biết, bốn người bọn họ đều có thể.” Hần thành thật trả lời.

“Ngay cả đại ca anh cũng có thể sao?” Cô có chút kinh ngạc, hần nói bốn mà không phải ba.

“Tôi hôm qua không phải em nói hần đã tâm bưng bưng sao?” Hần lại bắt đầu xoa xoa vết bầm của cô.

“Em cũng không hiểu biết đại ca anh, không biết cá tính và thói quen của anh ta, có lẽ đó chỉ là bộ dáng bình thường của anh ta.” Quan Từ Ngâm khẽ cau

mày: “Bình thường anh ta đều như vậy sao?”

“Đúng!”

“Vậy thì sao có thể hoài nghi anh ta?”

“Không đúng.”

“Sao lại nói vậy?” Cô xoay người lại đối mặt hẳn hỏi.

“Anh vốn không nên nói với em chuyện này.” Hấn thở dài một tiếng.

“Chuyện gì?” Cô nhìn hẳn không chuyển mắt.

“Tai nạn xe cộ kia không hoàn toàn là vô tình.” Hấn do dự.

“Cái gì?” Quan Từ Ngâm cực kỳ khiếp sợ: không phải vô tình vậy có nghĩa là có người muốn hại hẳn, muốn giết hẳn.

“Không có căn cứ chính xác chứng minh là anh ta làm nhưng có nghi ngờ lớn.”

“Anh ta làm gì?”

“Xe bị thiếu rui nhưng sau khi kiểm nghiệm lại, dây lưng có dấu vết bị đao cắt, tuy rằng chỉ một chút nhưng”

“Qua thời gian dài sẽ là nguy hiểm trí mạng.” Cô nổi giận đùng đùng tiếp lời nói.

“Ừ.”

“Sao hẳn ta phải làm vậy? Sao anh lại đắc tội với hẳn?” Cô căm phẫn.

“Không biết, bởi vì không tìm thấy chứng cứ chứng minh chuyện này là do hẳn ta làm, cho nên không có cách nào chất vấn hẳn. Hơn nữa một năm nay, hẳn an phận thủ thường làm người ta không tóm được đuôi, có lẽ là chúng ta hiểu lầm hẳn cũng không biết chừng.”

Hoắc Duyên có chút bất đắc dĩ, kỳ thật hẳn cũng không muốn hoài nghi đại ca, nhưng chỉ có anh ta có thể tự do ra vào trong ga ra, hơn nữa cũng chỉ anh ta biết chiếc xe mình yêu quý và hay sử dụng nhất.

Mọi điểm đáng ngờ đều chỉ vào hẳn ta, điều này làm cho hẳn và phụ thân đau lòng và bi thương.

Hấn bất đắc dĩ, khổ sở và đau lòng, Quan Từ Ngâm thấy toàn bộ lại không biết nên nói cái gì để an ủi.

Hiện tại cô chỉ có thể cầu nguyện việc này có thể nhanh kết thúc, sau đó không có thương tổn gì sinh ra.

Lão thiên gia, xin ông.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 8

“Trong tình huống không có đầu mối, địch trong tối ta ngoài sáng, làm sao bắt phạm nhân đây? Biện pháp duy nhất chỉ có là chờ đối phương động thủ lần thứ hai.”

Hoắc Duyên tuyệt không muốn Quan Từ Ngâm nghĩ như vậy nhưng cũng biết lời cô nói chính là sự thật.

Nhưng chỉ nghĩ như vậy liền cảm thấy khó chịu.

Phạm nhân là nam nhân hay là nữ nhân còn chưa biết đâu.

Nhưng nếu là nữ nhân, hẳn có dự cảm, động cơ hành hung tám, chín phần mười khẳng định là vấn đề ghen tị linh tinh liên quan tới tình cảm. Quan Từ Ngâm cho là như vậy.

Cho nên thảo luận một chút, bọn họ nhất trí cho rằng, nếu phạm nhân là nữ nhân, chỉ cần khiêu khích một chút, khẳng định có thể làm cho phạm nhân lộ ra dấu vết, thậm chí còn có thể dụ đối phương nhin không được ra tay lần thứ hai, sau đó làm cho bọn họ bắt ngay tại trận.

“Vậy phải khiêu khích như thế nào?” Quan Tử Ngâm hỏi.

Hoắc Duyên lại cười nhưng không nói.

Qua bữa trưa, một đoàn xe vận chuyển hàng hóa đột nhiên rầm rẫn kéo vào trong tòa thành Hoắc thị, làm cho tòa thành Hoắc thị vốn u tĩnh nhất thời náo nhiệt lên.

“Sao vậy? Sao lại có nhiều xe vận chuyển hàng hóa như vậy?” Ngô Nghi Linh đứng ở bên cửa sổ hành lang lầu hai nhìn thấy đoàn xe liền hỏi lão công.

“Không biết.” Lí Thành Thị lắc đầu.

Đại môn được mở ra, thanh âm ồn ào náo loạn cũng truyền tới, vợ chồng bọn họ không tự chủ được đi xuống cầu thang, trên đường còn gặp được Tuyết Ly tiểu thư đi xem xét có chuyện gì xảy ra.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

“Không biết, chỉ biết là bên ngoài có rất nhiều xe vận chuyển hàng hóa, không biết vì sao lại tới đây.” Lí Thành Thị trả lời.

Ba người mang theo vẻ mặt tò mò, không chút do dự đi nhanh xuống dưới, muốn nhanh chóng làm rõ là có chuyện gì xảy ra.

Vừa xuống đến nơi bọn họ liền ngây ngẩn cả người, cả đại sảnh chất đầy những món quà lớn nhỏ, chồng chất lên nhau như những quả núi nhỏ, hơn nữa còn liên tục đưa vào những món quà khác.

“Có chuyện gì thế?” An Tuyết Ly hoàn hồn đầu tiên hỏi một người giúp việc.

“Là thiếu gia mua tặng tiểu thư.”

“Hoắc Duyên mua tặng ta sao?”

“Không không không, là tặng Quan tiểu thư, Thiếu phu nhân tương lai.” Một người giúp việc vội vàng lắc đầu, nói xong, nàng như là ý thức được mình vừa nói lời không nên nói, liền cứng người, lại vội vàng nói một tiếng “Thực xin lỗi.” Rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

An Tuyết Ly ngây ra như phỗng đứng ở tại chỗ, cũng không nhúc nhích nhìn đồng quà tặng kia, vẻ mặt ngờ ngàng.

Lúc trước cô ở cạnh hắn, hắn có từng mua quà cho cô không?

Không có.

Hắn luôn nói cô thích cái gì thì tự mình mua hắn chỉ trả tiền mà thôi, căn bản là không chú ý, cũng không quan tâm tới việc cô mua cái gì, vì thứ Hoắc gia nhiều nhất chính là tiền.

Nhưng mà đồng quà tặng như núi ở trước mắt này là do hắn mua tặng Quan Tử Ngâm. Cô và Quan Tử Ngâm rốt cuộc khác nhau chỗ nào, vì sao thái độ lại chênh lệch nhiều như vậy?

Cẩn thận che chở, nhẹ giọng, lời nói nhỏ nhẹ, mặt mày đưa tình, hắn chưa từng đối xử với cô như thế.

Cho tới bây giờ đều chưa từng.

Cho dù là lúc bắt đầu kết giao cũng chưa từng.

Cô hận hắn, là hắn lãnh đạm khiến gây nên những hành động có lỗi với hắn, nếu lúc trước hắn đối xử với cô tốt bằng một nửa nữ nhân kia. Không, một phần mười là đủ rồi, cô cũng sẽ không phản bội hắn, sẽ không liên lụy đến ba mẹ và cô trở thành hai bàn tay trắng, cô thật sự rất hận hắn.

Nữ nhân kia nên ngã chết từ hôm qua đi, cô ta dựa vào cái gì mà có được hết thảy mọi thứ? Những thứ này vốn thuộc về mình, cô ta dựa vào cái gì mà cướp lấy? Dựa vào cái gì? Ngày hôm qua cô ta nên ngã chết đi.

“Ngày hôm qua cô ta nên ngã chết hoặc là tàn phế mới đúng.” Ngô Nghi Linh hăm mộ ghen tị nhìn đồng quà tặng trong đại sảnh, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa.

“Nghi Linh!” Lí Thành Thị kinh ngạc nói, đồng thời nhanh chóng quay đầu nhìn quanh chỉ sợ những lời này sẽ bị người khác nghe thấy.

“Vì sao ông trời luôn bắt công như vậy, luôn cho cô ta những việc tốt?” Không để ý lão công khản trương, Ngô Nghi Linh lấy ngữ khí tràn ngập hận tiếp tục nói: “Thông minh, xinh đẹp, có nhân duyên, tất cả mọi người thích cô, ái mộ cô ta, rốt cuộc thì cô ta có cái gì tốt? Chẳng qua chỉ là một nữ nhân cổ làm ra vẻ thôi.”

“Nghi Linh, đừng nói nữa!”

“Vì sao không nói nữa? Đừng tưởng rằng tôi không biết anh đến bây giờ còn thích cô ta.”

“Em đừng có cố tình gây sự.” Lí Thành Thị trầm giọng nói trầm giọng nói.

“Tôi cố tình gây sự ư? Anh dám thề với trời, nói anh không có sao?” Ngô Nghi Linh cười lạnh “Tôi nói cho anh biết, dù anh có hay không, thì người ta cũng đã có một hôn phu điều kiện tốt hơn anh ngàn lần, sẽ không liếc mắt tới anh dù chỉ một cái nữa đâu, anh sớm chết tâm đi.”

Lí Thành Thị đang muốn cãi lại thì chợt nghe thấy thanh âm Quan Tử Ngâm và Hoắc Duyên.

“Anh mau thả em xuống, em có thể tự đi.”

“Không được, đây là điều kiện chúng ta đã bàn trước, có thể ra khỏi phòng nhưng anh phải ôm em xuống.”

“Nhưng.....”

“Về phòng hay xuống dưới, chọn một đi.”

“Đáng ghét. Em muốn xuống dưới.”

Thanh âm càng lúc càng gần, hai người kia rốt cục xuất hiện ở phía trên cầu thang, Hoắc Duyên ôm Quan Tử Ngâm, Quan Tử Ngâm vô cùng thân thiết ôm cổ hân, hai người thoạt nhìn giống như một thể, bầu không khí hạnh phúc làm cho người ta ghen tị lại hâm mộ.

Hoắc Duyên ôm vị hôn thê đi xuống dưới lầu.

Quan Tử Ngâm thấy mọi người ở đây không khỏi lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, bộ dáng rất là mê người. Sau đó cô chuyển mắt nhìn đồng hồ lớn nhỏ trong đại sảnh.

”Đó là cái gì?” Cô ngạc nhiên hỏi Hoắc Duyên.

“Quà tặng.” Miệng hân khẽ nhếch trả lời cô.

“Quà gì?”

“Quà tặng em.”

Cô mở lớn miệng ngăn người một lúc mới hỏi: “Anh điên rồi sao?”

“Không.” Hân nhếch miệng cười.

“Không mới là lạ! Những thứ kia căn bản không gọi là quà tặng.”

“Không gọi là quà tặng thì gọi là gì?”

“Là núi!”

Hoắc Duyên đột nhiên cất tiếng cười to, hân nhin không được cúi đầu hôn cô, hôn xong lại làm vẻ mặt thâm tình nói: “Anh yêu em, bảo bối.”

Quan Tử Ngâm trong nháy mắt mặt đỏ lựng lên.

Trời ạ, nếu đây là cái hân gọi là khiêu khích thì cô nghĩ kế hoạch của hân đã là thành công rồi, bởi vì hai nữ nhân kia giờ phút này nhìn cô chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng sao cô không thấy sợ hãi mà lại thấy thẹn, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống?

Da mặt của cô thật sự không thể dày như của hân nha.

“Đã đến giờ mở quà.” Hân mỉm cười tuyên bố, ôm cô đi về phía Kiều Di đã sớm chuẩn bị chỗ ngồi cho bọn họ.

“Rốt cuộc là gì vậy?” Nàng nhin không được tò mò hỏi.

Không có một nữ nhân nào chống cự được những hộp quà đẹp đẽ kia.

“Chẳng phải em mở ra thì sẽ biết sao? Muốn mở cái nào trước?”

“Cái kia. Màu hồng phấn, hộp chữ nhật thất nơ lụa.” Cô lập tức chọn vì cô rất thích màu phấn hồng.

Người giúp việc đứng bên cạnh nghe vậy lập tức đem tới rồi lui ra phía sau đứng im lặng.

“Tự mở hay để anh giúp em?” Hân hỏi cô.

“Em tự mở.”

Cô hưng trí búng búng mở hộp quà kia ra, một bộ váy được thiết kế đơn giản, nhưng cô chưa bao giờ thấy qua trên tạp chí hay ti vi. Lễ phục màu sắc tươi trẻ, cổ khoét hình chữ V, thắt lưng tinh xảo, vải lụa mềm mại, quả thực là vô cùng đẹp.

Quan Tử Ngâm còn chưa kịp cảm thán, từ xa đã có hai thanh âm cảm thán hộ cô “Trời ạ!”

“Thích không?” Hoắc Duyên hỏi cô.

Cô tươi cười đầy mặt gật gật đầu.

“Chờ em khoe lên chút rồi sẽ mặc, mở hộp nào tiếp?”

“Hộp tròn tròn màu hồng phấn kia.”

Người giúp việc lập tức mang tới.

Vừa mở hộp ra, Quan Tử Ngâm nhin không được cười to ra tiếng, bởi vì trong hộp là mũ, giống như mũ để đi biển, tao nhã cao thượng.

“Sao anh lại mua cái này cho em?” Cô hỏi hần.

“Lúc đi biển du lịch có thể đội, khỏi bị cháy nắng.” Hần mỉm cười giải thích.

Cô buồn cười lắc lắc đầu, lúc này không đợi hần hỏi, cô chủ động chỉ hộp khác.

“Hộp hình vuông màu hồng phấn kia.”

“Hình như em đặc biệt thích màu hồng phấn.” Hần rốt cục phát hiện ra.

“Đúng vậy, đó là màu em thích nhất.”

“Anh sẽ nhớ kỹ.” Hần rất nghiêm túc gật đầu.

Cô mỉm cười ngọt ngào với hần rồi mở hộp thứ ba ra, ngoại trừ trang sức, quần áo, giày dép thứ mà nữ nhân thích nhất chính là ví da, lại là ví với số lượng có hạn của LV, có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

“Thích không?” Hần hỏi cô.

Cô dùng sức gật đầu, kim lòng không được hôn hần một cái.

“Cám ơn anh. Em rất thích.”

Đến lúc này, cô đã hoàn toàn quên những người đứng ở bên kia, toàn tâm rong chơi trong đồng quà tặng, ngay cả lúc mấy người kia tức giận rời đi hay có biểu tình gì cũng đều không biết.

Nhưng Hoắc Duyên lại nhìn rõ tất cả, ngay cả ánh mắt phần hận của An Tuyết Ly trước lúc rời đi.

Quan Tử Ngâm mở quà đến mệt không chịu được, tuy rằng tâm tình tốt lắm, tinh thần cũng thực phấn khởi, nhưng lúc nằm lên giường, mới được một lát đã ngủ luôn.

Hoắc Duyên hôn cô, bật đèn ngủ rồi chỉnh chăn cẩn thận sau đó khóa cửa đi xuống nhà ăn chuẩn bị dùng bữa tối.

Trong nhà ăn, bốn vị khách đều đã an vị, đang nói về việc hần tặng quà cho Tử Ngâm chiều nay.

Đại ca bởi vì buổi chiều có việc ra ngoài nên không chính mắt thấy, vì thế Lí Thành Thị thêm mắm thêm muối thuật lại, cùng với hai nữ nhân kia thỉnh thoảng châm chọc khiêu khích, rất náo nhiệt.

Hoắc Duyên đi vào nhà ăn với cái không khí như vậy.

“Hoắc Duyên, cậu tới vừa đúng lúc, chúng ta đang bình luận tác phẩm buổi chiều của cậu.” Vừa nhìn thấy hần đi vào nhà ăn, Hoắc Hào lập tức tươi cười chế nhạo nói, rồi nhìn ra phía sau hần “Sao không thấy Tử Ngâm?”

“Cô ấy có chút không thoải mái, nên em bảo nghỉ ngơi trong phòng.”

“Không thoải mái? Sao lại vậy? Tôi thấy lúc cô ta mở quà tinh thần thật sự rất tốt nha.” Ngô Nghi Linh nói, ý tứ hàm xúc châm chọc thực rõ ràng.

“Cô ấy có khỏe không?” An Tuyết Ly mở miệng hỏi, thay vì nói là quan tâm, không bằng nói là lễ nghi, bởi vì thanh âm của cô rất lãnh đạm.

“Khá tốt.” Hấn ngồi xuống, dùng ánh mắt ý bảo quần gia có thể mang đồ ăn lên.

Thiếu Tử Ngâm làm bạn, bữa tối này hấn ăn cực kỳ khổ sở.

Sau bữa tối, lúc mọi người ra phòng khác uống cà phê và trà An Tuyết Ly nhân cơ hội giữ chặt hấn.

“Chúng ta nói chuyện.” Cô yêu cầu.

“Tôi không biết chúng ta còn có cái gì cần phải nói.” Hấn lãnh đạm cự tuyệt, đẩy cánh tay của cô đang dấn trên tay hấn ra, nhưng trong nháy mắt cô lại dính lại.

“Xin anh, Hoắc Duyên.” Nàng năn nỉ.

“Cậu đáp ứng cô ấy đi.”

Thanh âm Hoắc Hào đột nhiên truyền đến, làm cho Hoắc Duyên không khỏi quay đầu lại nhìn. Hấn hoàn toàn không chú ý tới Hoắc Hào quay lại từ lúc nào.

“Cô ấy cũng xin anh lâu rồi nên anh mới dẫn cô ấy tới đây tìm cậu.” Hoắc Hào nói.

“Được, cô muốn nói gì?” Hấn hỏi Tuyết Ly, khước mắt khề liếc thấy đại ca xoay người rời đi.

“Có thể nói ở chỗ khác được không? Nơi này nhiều người qua lại.” Cô ngó ý.

“Nơi này hoặc là phòng khách, tôi không thể ở cạnh cô một mình, không cần những hiểu lầm không cần thiết.” Hoắc Duyên gọn gàng dứt khoát nói.

“Anh để ý đến cô ta như vậy sao?” Sắc mặt cô biến đổi, không ngăn được oán hận thốt lên.

“Đúng!”

Sắc mặt An Tuyết Ly trong nháy mắt trở nên càng thêm khó coi, xanh trắng đan vào nhau, vô cùng giận dữ.

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi yêu cô ấy.”

“Anh căn bản không biết cái gì gọi là yêu!”

“Trước khi gặp cô ấy tôi thực sự không biết, thậm chí còn từng hoài nghi sự tồn tại của tình yêu, nhưng hiện tại tôi không hề hoài nghi.”

Lời hấn nói làm An Tuyết Ly nhin không được thương tâm và phẫn nộ, kích động đánh hấn, lệ rơi đầy mặt.

“Vì sao, tôi có chỗ nào kém cô ta?” Cô vừa khóc lóc vừa chất vấn “Vì sao cách anh đối xử với cô ta và với tôi hoàn toàn khác nhau như vậy, nếu lúc trước anh đối xử với tôi tốt bằng một phần mười anh đối xử với cô ta thì tôi sẽ không làm ra những chuyện có lỗi với anh, anh biết không? Anh nói cho tôi biết là vì sao?”

” Tình yêu vốn không có đạo lý.” Hấn bình tĩnh nhìn cô, biết mình thực vô tình nhưng sự thật chính là như thế.

An Tuyết Ly dùng sức tát hấn một cái.

Tiếng tát đột ngột vang lên làm những người giúp việc ở xung quanh ngây dại, nhưng chuyện xảy ra sau đó mới khiến mọi người há hốc mồm, hơn nữa sau khi nghĩ lại mới nhận không được muốn lớn tiếng quát.

Quan Tử Ngâm tiêu sái đi vào phòng, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì cô đã đột nhiên xuất hiện ở phía trước, nhanh như chớp vung tay lên.

Trong nhà ăn lại vang lên tiếng tát thứ hai.

Thời gian như đang dừng lại.

Trong nhà ăn vô cùng trầm tĩnh.

Hoàn toàn không ngờ mình sẽ bị đánh, An Tuyết Ly sau khi cảm thấy khiếp sợ liền giơ tay lên muốn phản kích, nhưng nào ngờ lại bị Quan Tử Ngâm chế trụ cổ tay.

“Trước đó cô phản bội hôn ước, cô dựa vào cái gì mà động thủ đánh người?” Cô hất cằm, giống như nữ chiến sĩ lạnh lùng nói.

“Còn cô, cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?” An Tuyết Ly chất vấn.

“Thay hôn phu của tôi trả lại một cái tát, lý do này được chứ?” Quan Tử Ngâm mặt không đổi sắc trả lời.

“Á!” An Tuyết Ly trong phút chốc hét lên một tiếng, đột nhiên dùng sức thoát khỏi tay của cô, như mãnh thú không thể khống chế được muốn cùng cô đồng quy vu tận.

Hoắc Duyên sao có thể để cô ta gây thương tổn cho vị hôn thê âu yếm của mình. Hắn nhanh như chớp bắt lấy hai tay của cô ta giữ yên tại chỗ.

“Nếu cô dám làm hại cô ấy, tôi sẽ cho cô hối hận cả đời.” Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai mắt của cô ta.

An Tuyết Ly đột nhiên run lên, mặt trắng bệch không còn chút máu. Cô không tự chủ được lui về phía sau, biết Hoắc Duyên thả tay mình ra cũng không dám quay đầu lại mà chạy như điên rồi đi.

“Anh dọa cô ta.” Quan Tử Ngâm có chút đồng tình mở miệng.

“Em mới dọa anh.” Hoắc Duyên trách cứ, cầm cái tay cô vừa động thủ đánh người lên kiểm tra “Có đau không?”

“Em đánh người chứ không phải bị đánh, những lời này hời hợt đi.” Cô dờ khóc dờ cười nhìn hắn.

“Đánh người cũng sẽ đau tay, hơn nữa hiện tại em toàn thân đau nhức, làm gì cũng sẽ thấy không thoải mái.” Hắn vỗ nhẹ đau lòng nhủ thầm nói với cô.

“Em không cần được chiều chuộng như vậy.” Cô mắt tròn trắng.

“Sao em không ngủ thêm chút nữa?”

“Bởi vì em đã đói bụng.” Chính là một lý do tốt “Anh lại để em đói bụng một mình ở trong phòng, thực độc ác.” Cô vui đùa nói.

“Anh muốn em ngủ lâu hơn một chút.” Hắn cúi đầu hôn môi cô một cái, sau đó thuận tiện bế cô lên.

“Anh làm gì thế? Sao lại ôm em?” Cô hỏi hắn.

“Không phải em là đói bụng sao? Đương nhiên là đi ăn tối rồi.” Nói xong, quả nhiên ôm cô xoay người đi hướng bàn ăn.

Quan Tử Ngâm thật là dờ khóc dờ cười “Xin anh, từ đây tới đó cũng chỉ có mười bước thôi, em có thể tự đi.”

Hắn trả lời bằng cách lại cúi đầu hôn cô một cái, rồi thật cẩn thận đặt cô lên ghế.

Tin tức cô xuất hiện ở phòng ăn đã vào tai đầu bếp nên cô vừa ngồi xuống đã có người dọn cơm lên.

“Hoắc Duyên.” Hoắc Hào đột nhiên xuất hiện ở lối vào nhà ăn.

Hoắc Duyên đứng dậy đi về phía hắn.

“Tuyết Ly đột nhiên khăng khăng đòi rời đi, anh đưa cô ấy về.” Hoắc Hào nói cho hắn, lát sau, hắn nhin không được nhủ thầm lại thấp giọng hỏi: “Cậu đánh cô ấy sao?”

“Không.”

“Vậy dấu tay trên mặt cô ấy là sao?”

“Tôi.” Quan Tử Ngâm mở miệng. Tuy rằng Hoắc Hào nhỏ giọng nhưng cô vẫn có thể nghe thấy.

“Cô?” Hắn bỗng nhiên nhìn về phía cô, song biểu tình nói không nên lời rốt cuộc là nghi hoặc, kinh ngạc hay là không tin.

“Đúng.” Cô gật gật đầu, nghiêm trang nói: “Một người làm một người chịu.”

Hoắc Duyên nhin không được cười khẽ.

“Cô ấy nói đùa sao?” Hoắc Hào khó hiểu quay đầu hỏi hắn.

“Đoạn trước hay sau?” Hắn cười hỏi.

“Cái gì đoạn sau với đoạn trước?” Hoàn toàn không hiểu.

“Đúng là đoạn trước, một người làm, một người chịu là phần sau.” Hắn cười khẽ thuyết minh, tươi cười trên mặt hoàn toàn không dùng được.

Biểu tình Hoắc Hào ngẩn ngơ nhìn hắn một hồi, đột nhiên lắc đầu: “Quên đi.”

Sau đó liền xoay người rồi đi.

Tuy rằng không hiểu đại ca có ý tứ gì nhưng Hoắc Duyên cũng không muốn truy cứu, nhún vai đi về bên cạnh Quan Từ Ngâm.

“Em cảm thấy đại ca anh hình như là thích An Tuyết Ly.” Quan Từ Ngâm đột nhiên nói.

“Mặc kệ em nghĩ cái gì, điều đó là không thể.” Hoắc Duyên nghe vậy ngẩn ngơ, sau đó lắc đầu.

“Sao lại không thể?”

“Bởi vì đại ca biết Tuyết Ly trước anh, mà Tuyết Ly chính là do đại ca giới thiệu cho anh.”

“A?” Quan Từ Ngâm kinh ngạc, cô mở to mắt, nhú nhú mày, có chút đăm chiêu suy nghĩ rồi nói: “Em cảm thấy thực kỳ quái.”

“Sao lại kỳ quái?” Hần khó hiểu hỏi.

“Không biết, đây là giác quan thứ sáu của nữ nhân.”

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi.” Hoắc Duyên nhìn không được bật cười nói, nhưng cũng bắt đầu muốn nghĩ về vấn đề này.

Đại ca và Tuyết Ly?

Có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 9

Hoắc Duyên xử lý công việc xong liền tắm rồi đi vào phòng ngủ, đã hơn mười hai giờ rồi, không ngờ vị hôn thê thân ái vẫn đang ngồi trên giường, vẻ mặt chuyên chú không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Sao vậy? Không ngủ được sao?” Hần bò lên trên giường hỏi.

“Ngô Nghi Linh vừa tới nói với em, ngày mai bọn họ sẽ rời đi.”

“Vừa rồi ư? Lúc nào vậy?” Hoắc Duyên vừa mới nằm xuống đã ngồi bật dậy, khuôn mặt có chút trắng bệch.

“Lúc em đi lấy nước uống.”

“Nước uống? Trong phòng không phải cũng có sao? Em đi lúc nào sao không gọi anh.”

“Hết nước rồi, hơn nữa anh đang tắm nha, gọi kiểu gì?”

“Em có thể chờ anh tắm xong rồi gọi.”

“Chỉ là lấy nước thôi, đâu có khó gì.”

Hần cố gắng điều hòa hô hấp, thiếu chút nữa sẽ rít gào với cô.

“Bảo bối, đây không phải vấn đề có khó không.” Hần cố gắng khắc chế ngữ khí “Em không biết hiện tại nguy cơ còn chưa hết sao? Em ngàn vạn lần không nên tự ý như thế, đồng ý với anh được chứ?” Gắt gao nắm lấy bả vai của cô, vẻ mặt nghiêm túc yêu cầu.

“Anh không cần khoa trương như vậy, em chỉ đi lấy nước uống thôi, có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Quan Từ Ngâm dờ khóc dờ cười nói.

Hần lại dùng lực hít vào một hơi: “Lần trước chẳng phải em chỉ muốn đi lấy đồ ăn thôi, cũng phát sinh sự việc ngoài ý muốn còn gì.”

“Lần trước là do bất ngờ nên em không hề phòng bị nên mới có thể bị đẩy ngã, hiện tại em sẽ không dốt như vậy.”

“Em chưa từng nghe qua khó lòng phòng bị sao?”

“Anh cũng đã biết khó lòng phòng bị sao không thả lỏng một chút, không cần khẩn trương như vậy. Hiện tại không phải em vẫn bình an ngồi ở đây sao?” Cô vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của hần, hôn nhẹ qua môi hần, trấn an.

Hoắc Duyên nhìn cô bất lực, không biết phải nói với cô như thế nào.

“Bảo bối ——” Hần hít sâu một hơi, lời nói thành khản mở miệng, không ngờ cô lại bắt chước ngữ khí của hần mà mở miệng gọi.

“Bảo bối.”

“Em bảo anh có thể không khản trương sao?” Hần để ý tới nàng đùa cợt, tiếp tục nghiêm túc nói.

“Em bảo anh có thể không khản trương sao?” Nàng tiếp tục nhại hần.

“Chuyện lần trước làm anh rất sợ hãi.”

“Chuyện lần trước làm anh rất sợ hãi.”

“Em nên biết anh rất lo lắng.”

“Em nên biết anh rất lo lắng.”

“Em ——”

“Em ——”

“Em đừng có nhại anh, anh rất nghiêm túc.”

“Em đừng có nhại anh, anh rất nghiêm túc.”

“Bảo bối.” Hần cảnh cáo kêu lên.

“Bảo bối.” Cô cười tủm tỉm.

Hần bị cô đánh bại rồi.

Sự nghịch ngợm của cô làm hần hoàn toàn không thể nói được gì, hần đành phải bắt lấy cô, áp đảo, hôn cô đến rên rĩ, thờ dốc, đầu chóng váng, cái gì cũng không thể làm, không thể nghĩ, càng không thể quấy nhiễu lời hần.

“Anh không muốn thấy em bị thương, một chút cũng không được, nếu không, về sau anh sẽ đều phải lo lắng em sẽ xảy ra chuyện mỗi giây mỗi phút, em hiểu không?” Hần vừa hôn cô vừa nói.

“Duyên!”

Hần không cho cô có cơ hội nói chuyện, lấy nụ hôn để khóa chặt miệng cô, lát sau mới ngẩng đầu lên tiếp tục nói.

“Anh không thể ngăn cản bản thân lo lắng và kinh sợ, chuyện ngày đó làm cho anh tỉnh ngộ rằng, nếu em có chuyện không hay thì anh không biết tương lai sẽ đi về đâu, có lẽ ngay cả năng lực sống sót đều không có nữa.”

Hần nói xong, đột nhiên dùng một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc chưa từng có nhìn cô.

“Anh yêu em, Từ Ngâm, cảm tình mãnh liệt như vậy cả đời anh chưa bao giờ có, anh thật sự sợ hãi sẽ mất đi em. Cho nên, cho dù em cảm thấy được anh làm quá, chuyện bé xé ra to hoặc không tiền đồ, cũng thỏa hiệp một chút đi.”

Hần thẳng thắn nói làm cho Quan Từ Ngâm mới phục hồi tinh thần sau màn hôn nồng nhiệt kia đồ hốc mắt, vạn phần cảm động.

Bọn họ biết nhau không lâu liền rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, hơn nữa, lại có chuyện khó hiểu này làm rối loạn nên cuộc sống trở nên thực náo nhiệt, tuyệt không cảm thấy nhàm chán. Nhưng cũng làm cho cô thấy không ổn, lo lắng nếu thiếu sự yêu mến như lúc này và những sự kiện náo nhiệt kia thì hai người bọn họ còn có thể gắn bó như bây giờ không?

Cô vẫn thực lo lắng, không xác định được cảm tình của bọn họ sâu đến cỡ nào, cho đến bây giờ cô mới biết tình cảm đậm sâu của hần dành cho mình.

So với cô tưởng tượng còn sâu sắc hơn.

So với tình cảm của cô còn sâu hơn.

Mất úa lệ, ôm lấy cổ hần, thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể nói ra một lời này: “Em yêu anh!” Cô nói “Thực yêu thực yêu anh.”

Thân thể run rẩy, hần dùng lực quay về ôm cô: “Đừng làm anh lại phải lo lắng, đừng lại làm anh sợ, đừng lại bị thương, anh xin em.”

“Được!”

Hoắc Duyên bế nàng một hồi rồi mới xoay người nằm bên cạnh cô, mở miệng hỏi: “Nói cho anh biết, vừa rồi em nghĩ cái gì?”

Hắn cần đề tài để chuyển lực chú ý của thứ đang cứng rắn giữa hai chân kia, bởi vì thân thể cô đau nhức không thích hợp làm vận động, nhất là vận động kịch liệt trên giường.

“Suy nghĩ chuyện An Tuyết Ly đi, vợ chồng Ngô Nghi Linh cũng đi, vậy thì chỉ còn đại ca anh, nhưng cũng không thể vì vậy mà cho rằng anh ta là tội phạm.” Nàng nói.

“Đương nhiên.” Hắn đồng ý nói.

“Cho nên em nghĩ, còn muốn bắt tội phạm sao? Mọi người đi hết rồi thì bất như thế nào, hay là quên đi. Đương nhiên, nếu từ nay về sau bình an vô sự thì thật tốt. Đối với anh luôn canh cánh trong lòng chuyện lần trước, hung thủ còn chưa tra được thì em liền không an tâm.” Cô thở dài nói.

Hắn ôn nhu hôn cô, phi thường hiểu biết tâm tình của cô.

“Em nói như kiểu đã nhận định hung thủ chính là đại ca của anh, bởi vì cũng chỉ có anh ta mới có liên quan tới chuyện năm ngoái.” Hắn thảo luận cùng với cô.

“Anh nhầm rồi, ngoài hắn ta còn có An Tuyết Ly.”

“Tuyết Ly? ô ấy không hiểu về xe cộ cũng không thể cắt đứt đai lưng.” Hắn lập tức lắc đầu.

“Em chưa nói là cô ta làm, nhưng cô ta có thể có liên quan cũng không biết chừng.”

“Ý của em là cô ấy xui người khác đi làm?”

“Cũng có thể là người nào đó chủ động làm vì cô ấy.” Cô nói với hắn.

Hoắc Duyên thông thả ngồi dậy, dựa vào đầu giường nghiêm túc suy nghĩ lời cô nói.

Quan Từ Ngâm cũng ngồi dậy theo nhưng không làm phiền hắn suy nghĩ mà chỉ im lặng chờ hắn mở miệng.

“Em muốn nói, nếu chuyện năm ngoái là do đại ca làm thì có thể anh ấy làm vì Tuyết Ly, vì anh đối xử không đúng với cô ấy sao?” Hắn nhìn cô, có chút đăm chiêu nói.

Cô gật gật đầu.

“Nếu đại ca thực sự thích Tuyết Ly thì mới được, nhưng nếu thích thì tại sao anh ta lại giới thiệu cô ấy cho anh?” Hoắc Duyên nghĩ không thông chỗ này.

“Có lẽ khi đó anh ta không nhận ra hoặc thấy anh hợp với An Tuyết Ly hơn anh ta, hoặc An Tuyết Ly ngay từ đầu chỉ thích anh mà không thích anh ta. Đáp án của vấn đề này chỉ có Đại ca của anh mới biết được.”

“Vì sao em cảm thấy đại ca thích Tuyết Ly?”

“Vì ——”

”Giác quan thứ sáu của nữ nhân há, cái lý do trừu tượng đó đừng có nói.” Hắn nói trước.

Quan Từ Ngâm nghe vậy nhất thời nở nụ cười, nhin không được liếc hắn một cái rồi mới mở miệng trả lời.

“Bởi vì em thấy với quan hệ của An Tuyết Ly và Hoắc gia hiện nay, dù đại ca anh có giao tình gì với cô ta thì cũng không thể tự tiện dẫn tới đây tìm anh”

“Giao tình của bọn họ tốt lắm.” Hoắc Duyên nhin không được ngắt lời.

“Mặc kệ tốt cỡ nào, anh ta có thể hỗ trợ nhưng không cần tự dẫn đi. Anh ta hẳn là biết rõ, ở đây có người của cha anh, nếu dẫn An Tuyết Ly tới đây thì cha anh sẽ biết, hậu quả thực khôn lường. Sao anh ta phải mạo hiểm làm cha anh tức giận để dẫn một ‘người bạn bình thường’ tới đây?”

Hoắc Duyên nghe cô nói liền nhún mày. Hắn thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Nếu để cha biết đại ca và Tuyết Ly còn có liên lạc, còn đưa cô ta tới đây thì hậu quả không thể nào chỉ dùng hai chữ phần nộ để hình dung.

Đương nhiên, vì hiện tại có chút hoài nghi nên sẽ ít đi chút phần nộ nhưng sẽ không lượng thứ, hoài nghi và thành kiến sẽ sâu sắc thêm ngàn lần, đến lúc đó dù anh ấy có được chứng minh là vô tội vì cũng khó mà được trọng dụng trong Hoắc thị.

Nói cách khác, chuyện dẫn Tuyết Ly tới đây là một hành động tự hủy tương lai. Sao mình lại không nghĩ tới chuyện này chứ?

“Nghĩ thông suốt rồi?” Nhìn vẻ mặt hắn sáng tỏ, Quan Từ Ngâm khiêu mi hỏi.

“Tuy nghĩ nghĩ thông suốt nhưng vẫn cảm thấy khó tin, nếu đại ca thật sự thích Tuyết Ly, thậm chí không tiếc sát hại anh chỉ vì cô ta phải chịu khổ sở thì tại sao lại giới thiệu Tuyết Ly cho anh? Điểm này anh thực sự không nghĩ nổi.” Hoắc Duyên nhẹ nhàng mà lắc đầu.

“Muốn hỏi trực tiếp không?” Quan Từ Ngâm có chút dăm chiêu mở miệng hỏi.

Hoắc Duyên ngạc nhiên, tròn to hai mắt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Em nói gì?” Hấn hỏi cô.

“Em nói anh có muốn hỏi trực tiếp anh ta không?”

Hấn trừng mắt, trên mặt là loại biểu tình đầu em bị hỏng rồi sao.

Hoắc Duyên đang muốn mở miệng, thì di động vang lên, tiếng chuông đặc biệt làm biểu tình hấn trở nên nghiêm túc dị thường, hơn nữa còn lạnh lẽo.

Hấn xoay người, nhận điện thoại: “A lô?”

Quan Từ Ngâm không biết ai gọi điện thoại tới, vì sao khuya như vậy rồi còn gọi tới. Không đến một phút đồng hồ, đã nghe Hoắc Duyên nghiêm túc nói “Tôi biết rồi!” rồi dập điện thoại.

“Sao vậy? Là ai gọi tới?” Cô nhìn hấn chăm chú, quan tâm hỏi. Nhưng hấn không trả lời mà về mặt khó hiểu nhìn cô: “Không phải em vừa nói muốn đi hỏi anh ta sao? Có cơ hội rồi đây.”

“Có ý gì?” Cô trừng mắt nhìn.

“Anh ta lại động thủ, hiện tại đang ở ga ra.” Hấn nói.

“Cái gì?” Cô không khỏi kinh ngạc kêu to.

”Đi thôi, chúng ta đi nghe một chút xem anh ta nói như thế nào.”

12h35p đêm, cả tòa thành Hoắc thị lại đèn đuốc sáng trưng.

Sân và phòng khách đều xuất hiện rất nhiều người, bọn họ hành động nhanh chóng, trầm mặc không nói, trang phục màu đen, hấn là vệ sĩ chuyên nghiệp.

Ở đây nửa tháng mà Quan Từ Ngâm cũng không biết có nhiều vệ sĩ như vậy. Bình thường thì họ ở đâu thế?

Trong phòng khách, Hoắc Hào mặt không chút thay đổi ngồi trên ghế, bên cạnh có hai vệ sĩ trông coi.

Quan Từ Ngâm ngồi cách anh ta ít nhất ba thước, bên cạnh có hai người, để bảo vệ cô.

Về phần Hoắc Duyên, trầm mặc không nói gì đứng trước lò sưởi trong tường, mặc dù cực lực khống chế bản thân nhưng vẫn có thể nhìn ra hấn đang vô cùng căng thẳng.

Không khí trầm mặc.

Quan Từ Ngâm nhìn Hoắc Duyên có chút đau lòng. Không ngờ đã có tâm lý chuẩn bị nhưng khi chính mắt thấy Hoắc Hào chui vào dưới xe muốn phá hỏng thì hấn vẫn đau lòng.

“Vì sao?” Hấn đột nhiên trầm giọng hỏi, đánh vỡ sự trầm tĩnh.

Cô chuyển mắt nhìn Hoắc Hào, hấn ta vẫn im lặng như coi thường sự sống chết.

”Trả lời tôi, tại sao?” Hoắc Duyên lại mở miệng ra lệnh.

Hoắc Hào vẫn trầm mặc như cũ.

”Trả lời tôi vì sao?” Rốt cuộc không khống chế được rống lên “Tôi đắc tội gì với anh? Cha đối xử không tốt sao? Hoắc gia làm gì sai sao? Sao anh phải làm thế? Vì sao cứ muốn đẩy tôi vào chỗ chết? Vì sao?”

Hoắc Hào hoàn toàn im lặng.

”Hoắc Hào! Trả lời tôi!” Hoắc Duyên giận dữ quát.

”Duyên.” Không ngờ hấn kích động như thế, Quan Từ Ngâm phút chốc kêu lên, đầy lo lắng.

Cô giống như giúp hấn sắp xếp lại cảm xúc.

Hoắc Duyên bỗng nhiên cả người cứng đờ, hần dùng lực hít sâu mấy lần rồi nhanh chóng tìm về tự chủ, tỉnh táo lại. Nhưng sự phẫn nộ vẫn còn đang bốc cao nên chỉ có thể ngậm miệng để đề phòng lại nổi xung một lần nữa.

Quan Từ Ngâm nhìn hần, đỡ lo lắng hơn.

Nếu Hoắc Hào không chịu trả lời điều hần hỏi thì để cô.

“Hôm đó người đẩy tôi là An Tuyết Ly đúng không?” Cô nhìn chăm chăm Hoắc Hào, thông thả mở miệng hỏi.

Lời đạo đầu bất ngờ làm Hoắc Duyên nhin không được nhữu mảy, lại làm cho Hoắc Hào vốn trầm mặc không nói lập tức biến sắc, mở miệng.

“Không phải, là tôi.”

“Không phải anh, là cô ta.”

“Không phải cô ấy.”

“Là cô ta.”

” Quan Từ Ngâm——” Hoắc Hào đột nhiên đứng bật dậy, nhưng bị hai vệ sĩ ấn lại ngồi trên sô pha.

“Sao anh phải kích động như vậy? Tôi chỉ nói hung thủ là An Tuyết Ly cũng không phải anh.” Quan Từ Ngâm ngữ khí hồn nhiên, phép khích tướng dường như có hữu dụng.

“Tôi nói rồi, người đẩy cô là tôi, không phải cô ấy!”

“Vậy thật kỳ quái, làm gì có ai muốn nhận mình là hung thủ chứ?” Quan Từ Ngâm biểu tình quay đầu hỏi Hoắc Duyên, rồi như hiểu ra quay đầu lại kêu lên: “A, tôi biết rồi! Hần là An Tuyết Ly cho anh cái gì đó, như là kết giao cùng anh hay lên giường gì đó, nên anh nhận thay cô ta đi?”

“Cô đừng có vũ nhục cô ấy!” Hoắc Hào rốt cuộc không ngăn chặn được phẫn nộ, người bật mạnh dậy như muốn lao đến đánh chết cô.

Đương nhiên, vệ sĩ lập tức ngăn lại, cưỡng ép hần ta ngồi lại ghế, rồi không buông tay nữa.

” Từ Ngâm nói đúng, anh quả nhiên là thích Tuyết Ly.” Hoắc Duyên đột nhiên mở miệng nói.

Hoắc Hào thân thể trong nháy mắt cứng ngắc.

“Nhưng tôi không nghĩ nổi nếu anh đã không tiếc giết người anh em lớn lên từ nhỏ này chỉ vì muốn cô ta hết giận, thích như vậy sao lại giới thiệu cho cho tôi?”

Hoắc Hào thông thả nhắm mắt lại, làm cho người ta có loại cảm giác không thể cứu vãn.

” Bởi vì cô ấy thích cậu?” Hần trầm mặc một lát mới trả lời, trong thanh âm tràn ngập chua xót và tự giễu.

“Dù thế thì anh cũng không nên làm vậy, nếu cô ấy trở thành em dâu mình thì không phải càng thống khổ sao?” Quan Từ Ngâm nhin không được hỏi hần.

” Chỉ cần cô ấy hạnh phúc là đủ rồi.”

“Cho nên, vì muốn nàng hạnh phúc mà anh sát hại anh em? Vì sao vì một người không yêu mình mà làm thế, anh điên sao?” Tuy rằng đã nghĩ nhưng cô vẫn thấy khó tin.

“Tôi không phải chưa cho cậu cơ hội.” Hoắc Hào đột nhiên nhìn về phía Hoắc Duyên nói.

“Cơ hội gì?” Hần chỉ cảm thấy khó hiểu.

“Tôi đã nói rất nhiều, bộ dáng Tuyết Ly thoát nhìn có chút không bình thường, cũng nói rất nhiều là cô ấy khóc, còn hỏi hai người xảy ra chuyện gì nhưng cậu lại chỉ luôn nói ‘Em biết’ ‘ Không có việc gì’ sau đó cô ấy không vui vẻ nữa, thậm chí còn vì hấp dẫn sự chú ý của cậu mà tự phá hoại bản thân.” Hoắc Hào oán hận nhắc nhở hần.

Hoắc Duyên nhữu mảy hồi tưởng. Cảm giác giống như từng có chuyện như thế thật nhưng mà

“Từ đầu tôi đã nói bản thân bận nhiều việc, cô ấy nói có thể thông cảm. Tôi không hiểu nổi, sao lúc kết giao có thể thông cảm, đính hôn xong lại không thể?”

“Cậu vốn không yêu cô ấy!”

“Tôi thừa nhận nhưng ít nhất cũng có cảm tình nên mới cầu hôn. Tôi cũng chưa từng lừa gạt nói yêu cô ấy.”

“Cô ấy nghĩ cậu sẽ thay đổi nhưng cậu lại làm cô ấy thất vọng thêm lần nữa.”

“Cho nên đó là lỗi của tôi?”

“Không phải lỗi của cậu nhưng cũng nên chịu chút trách nhiệm.” Quan Từ Ngâm đột nhiên nói.

Hoắc Duyên nhin không được nhú nhú mày.

”Hoắc Duyên mặc dù có sai, nhưng tội không đáng chết.” Nàng quay đầu lạnh lùng nói với Hoắc Hào: “Anh làm vậy là quá không xứng đáng với lương tâm chính mình, với Hoắc gia. Nếu Hoắc Duyên thật sự chết, anh vui không? An Tuyết Ly có hạnh phúc không?” Thanh âm của cô càng lúc càng lớn, càng lúc càng giận “Anh chỉ muốn đoạt người yêu thôi, đồ tiểu nhân dê tiện!”

”Hắc, bảo bối!” Hoắc Duyên đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, ôm lấy cô rồi trấn an cảm xúc của cô, không cần tức giận.

Nhưng Quan Từ Ngâm thực sự tức giận, nghĩ đến vết thương trên người Hoắc Duyên và nghĩ hấn thiếu chút nữa thì mất mạng, cả người liền tràn ngập bạo lực, muốn tên kia nợ máu phải trả bằng máu!

“Anh chờ An Tuyết Ly trong tù đi, tôi nhất định đưa hai người đến ở cạnh nhau.” Nàng nhìn Hoắc Hào, ngữ khí lạnh như băng.

Hoắc Hào lập tức phát cuồng, kịch liệt từ chối đứng lên, lại bị hai vệ sĩ kia gắt gao kiềm hãm.

“Cô ấy không làm gì sai, cô không thể làm vậy!” Hấn giận dữ hét.

“Cô ta đẩy tôi.”

”Không phải, là tôi.”

“Tôi có chứng cứ là cô ta đẩy.”

”Không, cô không có.”

“Đến giờ anh còn không hiểu là Hoắc Duyên đã lắp máy quay khắp nơi sao, mọi hành động của hai người đều được biết rõ.” Đây là lời nói dối nhưng hấn cũng không biết.

Hoắc Hào kinh hãi, mặt mũi trắng bệch.

“Kẻ đẩy tôi là An Tuyết Ly.” Quan Từ Ngâm lớn tiếng khẳng định, mà lần này hấn đã không còn sức để phản bác.

Nhìn thế này thì cô nói đúng rồi.

Về phần An Tuyết Ly vì sao làm thế thì quá rõ, vì cô ta vẫn yêu Hoắc Duyên, ngoại tình chỉ vì muốn được hấn chú ý không ngờ lại có mang nên phải hủy hôn ước.

Lúc đầu cô ta muốn Hoắc Hào đưa tới đây vì muốn vấn hồi mọi chuyện nhưng không ngờ lại có thêm một nữ nhân mà người đó lại được Hoắc Duyên đối xử vô cùng tốt.

Nghĩ vậy, nếu cô là An Tuyết Ly, cũng sẽ nhin không được mà động thủ.

Nữ nhân nha, đụng đến tình yêu thì sẽ đánh mất lý trí, thật sự là đáng thương.

“Tôi vừa rồi nói có chứng cứ là lừa gạt anh thôi, tôi sẽ không tố cáo An Tuyết Ly, yên tâm đi.” Cô nói với Hoắc Hào.

Không ngờ cô sẽ nói vậy, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt là hoài nghi và không tin.

“Chúng ta trở về phòng ngủ được không? Em thấy mệt quá.” Không muốn nhiều lời, Quan Từ Ngâm quay đầu hỏi Hoắc Duyên.

Hấn mặt không chút thay đổi nhìn Hoắc Hào, một lúc sau, mới quay đầu gật gật đầu: “Ừ!”

Trước khi đi, hấn dặn dò vệ sĩ tạm thời nhốt anh ta.

Sau đó, hai người bọn họ cùng nhau đi lên lầu hai.

Rạng sáng 3h40p.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 10

Tối hôm qua, sau khi về phòng, Quan Tử Ngâm không ngủ ngay vì tâm tình Hoắc Duyên rõ ràng bị ảnh hưởng, cô đành phải cố gắng khuyên hấn, chỉ tiếc cô thức khuya không tốt, cũng không biết mình đã nói cái gì, có nói năng lộn xộn gì không, tóm lại, cô không biết mình ngủ lúc nào.

Lúc tỉnh lại, hấn đã không ở bên cạnh.

Đang là mười hai giờ trưa.

Cô vội vàng xuống giường, rửa mặt chải đầu, mặc quần áo, nhanh chóng đi tìm người.

Tìm người cũng không mất nhiều thời gian lắm vì thực chất, cô còn chưa bắt đầu tìm đã thấy người đi lên lầu, chuẩn bị về phòng xem cô đã tỉnh chưa.

“Em tỉnh rồi?” Hấn mỉm cười nói, tươi cười lại pha chút đau thương, có thể chính hấn cũng không biết.

“Hoắc Hào đâu?” Cô hỏi hấn.

“Bị cảnh sát bắt rồi.”

“Anh báo cảnh sát sao?”

Hấn khẽ lắc đầu: “Cha anh sáng sớm đã tới, nói chuyện này ông toàn quyền xử lý, anh không thể xen vào.”

“Anh muốn xen vào cái gì?” Cô nhìn chằm chằm hấn.

“Ăn cơm thôi, em nhất định là rất đói.” Hấn không trả lời mà chuyển đề tài.

“Đúng, đói đến sắp chết.” Cô nhếch miệng gật đầu nói.

Nếu hấn không muốn nói thì cô cũng không ép.

“Có đôi khi anh rất nghi ngờ.” Hấn có chút đăm chiêu nhìn cô, đột ngột nói.

“Nghi ngờ gì?” Cô tò mò hỏi.

“Nghi ngờ em vừa nhỏ vừa gầy, nhưng lại ăn nhiều, như vậy thì thức ăn đâu hết rồi mà luôn thấy em kêu đói chết.”

“Anh đau lòng hay hâm mộ?” Cô khiêu mi hỏi.

“Đau lòng, hâm mộ?” Hấn không hiểu.

“Đau lòng em ăn không nhiều đồ như vậy, hâm mộ tại sao em ăn mà không béo.”

“Mấy đồ đó anh không để tâm, nhưng thật ra không phải hâm mộ mà anh lo lắng.”

“Lo gì?”

“Lo liệu có phải trong bụng em có giun đũa không?” Hấn nghiêm trang trả lời.

Quan Tử Ngâm ngẩn ngơ, dờ khóc dờ cười huých hấn một cái: “Anh thì có!” Rồi cô làm mặt quỷ: “Giun đũa? Thực ghê tởm!”

Hoắc Duyên nhất thời cười ha ha, nhưng cô phát hiện trong mắt hấn không có ý cười, chỉ là miễn cưỡng thôi.

Cũng nên nghỉ một chút thì sẽ biết tại sao hấn lại đau thương khổ sở như vậy.

Từ chuyện một năm trước dù có nhiều điểm đáng nghi chĩa về Hoắc Hào nhưng hấn vẫn luôn gọi là đại ca, chứng tỏ hấn không muốn tin anh ta làm chuyện đó.

Nhưng kết quả lại ngoài sức tưởng tượng, không chỉ là Hoắc Hào đã làm mà còn muốn hại hấn thêm lần nữa.

Cảm giác này, nếu là cô, sợ rằng cô không chịu nổi.

Thời gian sẽ làm nhòa đi tất cả.

Hiện tại cô cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Thời gian có lẽ thật sự có thể làm mờ đi nỗi đau nhưng phải cần bao lâu?

Quan Từ Ngâm phát hiện tính nhẫn nại của mình đã được mài mòn đi rất nhiều, đối với cô mà nói, một tuần chính là cực hạn.

Tuy rằng, không kinh khủng lắm, ít nhất là với cô vì hần vẫn nói chuyện phiếm cùng cô, đi ngắm cảnh, mua sắm, buổi tối sẽ ôm nàng ngủ rồi làm vận động trên giường, sau đó cười haha khi cô có ý đùa giỡn.

Nhưng ngoại trừ lúc ở cạnh cô, hần trầm mặc đến kinh người, biểu tình trên mặt luôn lạnh lùng đến dọa người.

Kiều Di không biết đã cầu cứu cô bao nhiêu lần, chỉ hy vọng c giúp hần vượt qua, những người giúp việc khác có cơ hội gặp cô cũng đều nói vậy nên cô cũng cảm thấy vui vẻ vì có nhiều người lo cho hần.

Cho nên, để cảm tạ sự quan tâm của mọi người đối với hần, không thể để hần tiếp tục như vậy, nàng đã quyết định phải giúp hần bằng bất cứ giá nào.

“Tiểu thư, cô khẳng định chứ?” Kiều Di bất an hỏi.

“Tôi khẳng định.”

“Cô thật sự có thể chứ?” Kiều Di lại hỏi.

“Thật.”

“Thật chứ?”

“Thật”

“Tiểu thư!”

“Ai da, Kiều Di, càng lâu tôi càng sợ, chị mau nhanh lên lúc tôi còn dũng khí, đưa dây thừng cho tôi, thả chó ra đi.”

Không sợ, không sợ, dũng cảm một chút, nếu tất cả mọi người đều nói chíp bông nghe lời lại ôn thuận, chưa bao giờ đuổi cắn ai, trừ ngày đó, vì cô thét nên dọa nói, chỉ cần cô không hét thì nó sẽ rất ngoan ngoãn như cừu, không sao.

Cừu à?

Nếu cừu mà cô cũng sợ thì sao?

Không sao, cô tự nhủ thầm, vì mọi người, cũng có thể làm cho Hoắc Duyên tốt lên một chút, cô nhất định phải dũng cảm.

Cố lên! Dũng cảm lên Quan Từ Ngâm. Chó thì có gì mà sợ? Ngay cả hung thủ giết người mi còn không sợ, một con chó sẽ không thể cắn chết mi, sẽ không!

“Kiều Di, chị xuống trước đi, nếu không nó sẽ không thể xuống.” Cô trấn định phân phó.

Nhìn cô hình như không sao Kiều Di mới bước xuống, để cho chíp bông lắc lắc cái đuôi, nhảy xuống xe.

Quan Từ Ngâm hoàn toàn không thể điều chỉnh tâm tình, lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt.

“Tiểu thư, cô khỏe không?” Kiều Di lo lắng hỏi.

“Rất tốt.” Cô miễn cưỡng không chế được ý nghĩ muốn xoay người bỏ chạy, nhìn thấy con chó cao đến eo mình như vậy, nó hình như cũng nhìn cô nhưng bị lông che tầm mắt nên cô không thấy rõ.

Một giây trước thì tốt, cô thò nhưng giây tiếp theo, nó lại đột nhiên há miệng, bộ dáng hung ác.

Trong nháy mắt, dũng khí của cô mất sạch.

Cô hét chói tai, không chút nghĩ ngợi quăng luôn dây thừng trong tay, xoay người bỏ chạy.

“Gâu! Gâu! Gâu!”

Bi kịch lần thứ hai tái diễn, chíp bông liều mạng đuổi cô, vừa đuổi vừa sủa, cô liều mạng chạy, vừa khóc vừa gào.

“Đừng, đừng đuổi theo, a~~ cứu mạng! Ô đừng! Ô”

Có chút khác là ở phía sau cũng có một đồng người vừa đuổi theo vừa kêu.

“Chíp bông không được!”

“Chíp bông lại đây!”

“Chíp bông dừng lại, stop! Ngồi xuống, sitdown.”

Chíp bông để ý tới mệnh lệnh đó cứ tiếp tục đuổi còn không ngừng sủa.

Mà cô chỉ có thể chạy thực mạng vô cùng hoảng sợ. Hoắc Duyên, cứu mạng, mau tới cứu em!

“Chíp bông!” Tựa như nghe được tiếng cô kêu cứu, thanh âm Hoắc Duyên giống như tiếng trời đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Cô nhanh chóng quay đầu lại tìm người, thăm nghĩ nhào vào trong lòng hắn, khóc lớn không ngờ con chó kia còn nhanh hơn, không đuổi nàng nữa mà chạy về phía hắn.

Hoắc Duyên xoay người xoa xoa đầu chíp bông, thuận tiện kéo nó về phía sau rồi nhìn quần gia vừa chạy tới.

“Sao chíp bông lại ở đây?” Hắn chất vấn, biểu tình rất lạnh, như là tức giận.

“Thực xin lỗi, thiếu gia.” Kiều Di giống như tiểu hài tử làm sai cúi đầu.

“Sao không trả lời.”

“Vị.....”

“Là em bảo Kiều Di dắt nó tới.” Lau nước mắt đi, Quan Từ Ngâm nói. Cô không muốn làm Kiều Di khó xử.

Hoắc Duyên quay đầu nhìn cô, nhăn mặt lại. Cô lại tỏ ra đáng thương nhìn hắn.

Chó ở cạnh hắn nên cô không dám tới đó. Cô thật đáng thương.

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, giao chíp bông cho quần gia: “Đưa nó về.” Sau đó tới cạnh cô.

Cô tiếp tục đáng thương đứng tại chỗ chờ hắn đi tới.

“Có bị thương không?” Hắn hỏi cái này đầu tiên.

“Có.”

“Ở đâu?” Hắn lập tức khăn trương.

“Lòng tự trọng.” Cô trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, bộ dạng bắt đắc dĩ lại không biết nên khóc hay cười: “Lòng tự trọng?”

“Bộ dáng em vừa rồi buồn cười lắm đúng không? Lại còn cam đoan với mọi người là không sao, kết quả mặt mặt như vậy, lòng tự trọng của em bị thương, bị thương rất nặng, còn không dám ngẩng đầu nhìn mọi người đâu. Anh tìm người làm mặ nạ cho em đi, từ sau gọi em là người mặt sắt.” Cô về mặt cầu xin nói, Hoắc Duyên lại bị cô đùa làm cười to.

“Người mặt sắt? Ha ha” Hắn cười vui vẻ.

“Em nói thật mà anh còn cười.” Cô đánh hắn một cái.

“Em nói thật mới là lạ.” Hắn cười cúi đầu hôn cô một cái, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Em sợ chó gần chết sao lại bảo Kiều Di thả chíp bông ra?”

Vì cô sợ chó nên hắn đã bảo Kiều Di gửi ở nhà con mình nuôi hộ.

Con của Kiều Di là bác sỹ thú y, chíp bông cũng rất quen với họ, mà cả nhà đều yêu động vật cũng gần nên mới nhờ gửi ở đó.

“Không phải vì anh sao?” Quan Từ Ngâm ủy khuất liếc hắn một cái.

“Vị anh?” Hắn về mặt chỉ giáo cho.

Cô quyết định nhân cơ hội này cho hắn biết mọi người quan tâm hắn như thế nào.

“Anh có biết bộ dạng gần đây rất dọa người không? Trừ lúc ở cạnh em, còn lại đều mặt lạnh không cười, làm tất cả mọi người lo lắng muốn chết, chạy tới tìm em xem có biện pháp gì không nên em mới đem cùn yêu của anh về, định nhờ nó không ngờ Tóm lại, là anh hại em mất mặt.” Cô nhin không được lại đánh một cái, nén giận trừng hấn.

“Cảm ơn em, bảo bối.” Hoắc Duyên không khỏi mở miệng nói lời cảm tạ.

“Anh nên cảm ơn những người khác, họ rất quan tâm đến anh, biết không? Anh còn định như thế bao lâu nữa, lại lạnh nữa, ba em sẽ giết anh.”

“Ba em muốn tới sao?” Hấn bị một câu cuối cùng của cô làm kinh hãi.

“Sao lại kinh hãi như vậy, chưa nghe câu con rể xấu cũng phải gặp nhạc phụ sao?”

“Hấn là con dâu xấu cũng gặp bố mẹ chồng chứ?” Như vậy cũng có thể sửa, hấn thật sự bội phục cô.

“Không phải là cũng giống nhau sao, anh làm gì mà sợ như vậy, sợ ông bắt lấy em luôn sao?”

“Biết anh muốn lấy em đến điên rồi còn cố ý nói như vậy.” Hấn gõ nhẹ lên trán cô.

“Vậy anh sợ cái gì?”

“Không phải sợ mà là kinh ngạc. Ba em sao lại đột nhiên muốn tới, có chuyện gì không, khi nào đến?” Hấn đi dạo cùng cô, vừa đi vừa nói.

“Em có nói ông tới đâu, em nói là anh cứ lạnh như vậy thì ông sẽ đến giết anh.” Cô liếc mắt xem thường.

“Được. Vậy tại sao lạnh tiếp thì sẽ bị ông đến giết?”

“Vi anh không đến bái kiến ông, ông nói với em chuyện anh không tàn phế là lừa ông, lần trước gặp ông lại giấu diếm thân phận. Tóm lại, không tận mắt thấy em và anh thì ông sẽ không tin, vẫn cho rằng con gái hy sinh bản thân để hoàn thành nhiệm vụ của ông.” Cô khẽ thở dài, bắt đầu kể.

Nói chuyện với cha thì thấy ông nói có người viện trợ, nhưng ông cũng không biết đó là Hoắc Duyên, lúc đầu cô kỳ quái tại sao Hoắc Duyên giấu diếm thân phận, vì hấn muốn cha không có áp lực nữa, muốn ông đạt được nguyện ước là cô có quyền tự chủ hôn nhân, hiểu được điều đó nên không nói rõ, giờ đâm lao phải theo lao.

“Có chuyện này lúc nào, sao em không nói?”

“Vi tâm tình anh gần đây không tốt em không muốn phiền anh.”

“Ngốc, nên em tự phiền lòng sao?”

“Em rất tốt, ba mới phiền, vừa phải nghỉ ngơi, vừa lo lắng, còn tức giận em không chịu nói, sau đó điện thoại của ông cũng không nghe. Ai, ba sẽ thật tức giận đứa con gái vô dụng này chỉ biết làm ông lo lắng và tức giận. Em thật là bất hiếu.”

” Thật có lỗi, đều là anh sai, bảo bối. Giờ chúng ta đi luôn đi.” Hấn hôn môi cô một cái.

“Đi đâu?”

” Đương nhiên là Hongkong.”

Quan Tử Ngâm mặt mày hớn hởi, không ngờ hấn sẽ làm vậy, hơn nữa đi thì chắc chắn hôn lễ sẽ được bàn, hấn định ừ đột kiêu gì.

“Bây giờ ra sân bay có mua được vé máy bay đi Hongkong không?” Cô hưng phấn hỏi.

“Anh có máy bay.”

“Em biết anh có máy bay trực thăng, nhưng em muốn nói vé máy bay đi quốc tế.”

“Anh có máy bay tư nhân, không cần mua vé máy bay.”

Cô không khỏi ngây người, hấn có cả máy bay.

“Anh còn cái gì không có nữa?” Cô hoài nghi hỏi.

” Lão bà.” Hấn trả lời.

Cô sững sốt, nhin không được nở nụ cười, sau đó càng không thể vấn hỏi, trả lời thật khéo.

Hoắc Duyên mỉm cười nhìn cô rồi kéo cô về phòng lấy hộ chiếu, lập tức đi Hongkong bái kiến nhạc phụ đại nhân.

Thật khẩn trương nha.

Lần thứ hai gặp Quan phụ, tâm tình Hoắc Duyên có chút bất an, khác hẳn lần trước.

Hắn lo lắng nhạc phụ làm khó dễ hắn, dù sao cũng đã từng gặp hắn lại giấu thân phận. Tóm lại, hắn chột dạ.

Nhưng sau đó chứng minh hắn lo lắng vô ích, bởi vì nhạc phụ ngoại trừ kinh ngạc lúc đầu, rất nhanh đã hiểu được nguyên do, hỏi hắn vài thứ, quan sát hắn cùng Từ Ngâm một hồi, rồi liền gạt đầu đồng ý hôn sự của bọn họ. Hại hắn thờ phào một hồi, khiến cho Từ Ngâm nhất thời lên tiếng cười nhạo.

Vấn đề nhà gái đã được giải quyết, hắn phải thỉnh an phụ thân, thuận tiện báo vấn đề hôn sự.

Vì phụ thân cũng rất vừa lòng với Từ Ngâm nên chuyện kết hôn hoàn toàn không có vấn đề, vấn đề ở chỗ người trẻ tuổi muốn đơn giản long trọng, lão nhân gia lại phải xa hoa náo nhiệt, làm cho toàn bộ thế giới đều biết tập đoàn Hoắc thị có đại hỷ sự.

Tóm lại, lão nhân gia rất khó được đa thông tư tưởng, người trẻ tuổi thực đau đầu.

“Em thấy chúng ta không cần kết hôn đâu.” Sau khi thuyết phục lão nhân gia sau khi thất bại lần thứ một trăm linh một, Quan Từ Ngâm nản lòng nói với Hoắc Duyên.

”Bảo bối, không ai vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.” Hắn khề cau mày đáp lại.

“Nhưng không giải thích được với họ, thật phiền.”

“Phiền cũng kệ, chúng ta kết hôn theo cách của chúng ta, chúc mừng gì đó để họ đi.”

“Lời này anh còn nói được, làm được không? Em không làm được.” Quan Từ Ngâm hữu khí vô lực nhìn hắn “Chúng ta đều là con một, không hoàn thành tâm nguyện cho cha mẹ, lại còn chống đối, tức chết họ sao?”

”Bọn họ sẽ không dễ dàng bị tức chết như vậy đâu.”

“Dù sao bọn họ không đồng ý em sẽ không kết hôn với anh.” Quan Từ Ngâm nói xong liền ngã xuống giường.

“Không thì thuận theo đi.”

“Không, mặc lễ phục tân nương, trang điểm, đeo trang sức, thành động vật quý hiếm cho người ta ngắm sao.”

“Động vật quý hiếm?”

”Ma Tước biến thành phượng hoàng, không phải động vật quý hiếm sao?”

Hoắc Duyên lại bị nàng làm cho buồn cười.

“Chỉ một ngày thôi, em nhẫn nại một chút.”

“Không, nghĩ thôi em đã không thoải mái rồi, không thoải mái đến buồn nôn.” Cô hơi hơi rên rỉ một chút, thực sự là buồn nôn.

Hắn nhìn không được cười: “Đừng khoa trương như vậy.”

“Em muốn nôn.” Cô nói.

”Bảo bối.” Hắn khiển trách kêu, nghĩ là cô đùa.

“Em nói thật.” Cô còn chưa nói xong, một cảm giác ghê tởm trào lên yết hầu, lập tức chạy nhanh vào phòng tắm, ôm bồn cầu liên tục nôn.

Hoắc Duyên bị dọa ngây người, hoàn toàn không biết làm sao.

”Bảo bối? Bảo bối.....” Hắn đứng cạnh muốn giúp nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Hắn sắc mặt trắng bệch. Sao lại thế? Lúc này vẫn tốt còn gì, sao nói nôn liền nôn? Cô ấy ăn cái gì sao?

Không đúng, hắn phải tìm bác sĩ, tìm bác sĩ trước!

”Bảo bối, em chờ một chút, anh sẽ tìm bác sĩ.” Hắn nhanh chóng lao ra ngoài hoàn toàn quên có thể gọi điện thoại.

”Người đâu! Người đâu! Đi gọi bác sĩ, nhanh lên, đi gọi bác sĩ lại đây! Nhanh đi!” Hắn lớn tiếng quát to, lòng nóng như lửa đốt.

Quan Từ Ngâm rõ ràng nghe thấy trong thanh âm hắn là sự kinh hoàng và sợ hãi.

“Bao bối, em thấy sao?” Hoắc Duyên chạy tới bên cạnh ôm lấy cô, giống như lo lắng cô sẽ ngã đi, về mặt lo lắng nhìn cô: “Anh gọi bác sĩ rồi, em chịu một chút. Không được sao?”

Kỳ thật nôn xong thấy tốt hơn nhiều.

“Em muốn súc miệng.” Cô suy yếu nói.

“Được!” Hấn lập tức gạt đầu. Hiện tại cho dù cô nói muốn mặt trăng hấn cũng lấy cho cô.

Hấn một tay đỡ Quan Từ Ngâm một tay lấy nước cho cô súc miệng.

Quan Từ Ngâm liên tục súc miệng ba lần mới cảm thấy thoải mái trong khoang miệng.

Sau đó hấn ôm cô quay về giường nằm, ngồi bên cạnh không rời, chờ bác sĩ tới.

Một lát sau, đầu tiên là Hoắc phụ xuất hiện ở cửa phòng, sau đó là Quan phụ, sau đó là một bác sĩ rồi quản gia và người làm.

”Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Hoắc phụ sốt ruột hỏi.

”Tiểu ngâm con sao vậy?” Quan phụ quan tâm hỏi.

“Hai người tránh ra cho bác sĩ vào.” Hoắc Duyên đẩy hai vị phụ thân ra rồi kéo bác sĩ vào: “Bác, sĩ anh xem cô ấy bị làm sao, lúc này như muốn nôn cả dạ dày ra.”

”Đừng vội để tôi xem xem” Bác sĩ bắt đầu chuẩn bệnh.

“Nói cho tôi biết dạ dày cô đau không? Bụng? Chỗ này? Hôm nay cô ăn gì? Lúc trước có ăn gì không?”

Quan Từ Ngâm nhất nhất trả lời, sau đó bác sĩ nghe ổng nghe xong nhìn chằm chằm cô.

“Cô có nhớ kì sinh lý lần trước là lúc nào không?”

Quan Từ Ngâm trừng mắt nhìn, có chút ngây dại.

Hoắc Duyên và hai vị phụ thân cũng ngây ngẩn cả người.

Mọi người chợt im lặng chờ cô nói.

“Tôi!” Cô mở miệng.

Mọi người không hện mà cùng khản trương nuốt nước miếng.

”Mang thai sao?”

“Đúng, em mang thai, bảo bối.” Hoắc Duyên cảm động nói, bởi vì từ lúc hai người ở cạnh nhau, kì sinh lý của cô không đến, hơn nữa bọn họ đã ở cạnh nhau hai tháng.

Trời ạ, hấn phải làm ba ba, hấn thế nhưng phải làm ba ba! Hấn cảm động đến rơi nước mắt.

“Thật sao? Thật sao?” Hai vị phụ thân hưng phấn đồng thời kêu lên, về mặt vui mừng.

Hoắc Duyên dùng sức gạt đầu, Quan Từ Ngâm đang tự chìm trong vui mừng. Trong bụng của nàng có cục cưng sao?

Hai vị phụ thân mừng rỡ cười ha ha, đồng thời chúc mừng lẫn nhau.

“Chúc mừng ông, Quan Diễn.”

”Chúc mừng ông, Hoắc chủ tịch.”

”Bây giờ còn gọi là Hoắc chủ tịch, phải đổi giọng gọi là ông thông gia.”

”Chúc mừng ông, thông gia.”

“Chúc mừng ông, thông gia. Hôn lễ phải được cử hành nhanh.” Hoắc phụ cao hứng nói.

”Đúng đúng, đúng vậy, đúng vậy.” Quan phụ cười gạt đầu.

Nghe thấy hai chữ hôn lễ, Quan Từ Ngâm lập tức phục hồi tinh thần.

Nàng kéo tay vị hôn phu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ngoại trừ tình yêu, vui sướng, cảm động còn liếc nhau một cái rất ăn ý. Hấn gật đầu với nàng.

”Ba, Từ Ngâm nàng vừa mới mang thai, thân thể không thể quá mức mệt nhọc, hôn lễ đơn giản long trọng là tốt rồi, phải không?”

”Đương nhiên, thân thể là quan trọng nhất, ông nói phải không ông thông gia.” Hoắc phụ đầu tiên là hơi ngần người rồi lập tức gật đầu đồng ý.

”Đương nhiên.” Quan phụ cũng không chút do dự gật đầu phụ họa.

Hoắc Duyên nhìn về phía vị hôn thê âu yếm, chỉ thấy cô cười rộ lên, đẹp làm hấn thấy khó thở, không thể nói gì, hấn kim lòng không được cúi người hôn cô.

Mọi người thấy thế, không khỏi hiểu ý cười, im lặng xoay người rời đi.

Một hồi, hấn ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn cô.

”Anh yêu em, tân nương của anh.” Hấn khàn khàn nói.

Cô mỉm cười thâm tình nói: “Em cũng yêu anh, chú rể của em.”

Hấn hôn cô lần thứ hai.

Hôn môi thật sâu, vĩnh viễn thâm tình.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thương Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.